

Bojan Ekselenski

VITEZI IN ČAROVNIKI

VOTLINA SKRIVNOSTI

Kolofon

Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti

copyright © 2006 - 2013 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane.

Lektor

mag. Zoran Pevec

Ilustracija naslovnice

Mark Jordan

Založnik digitalnih izdaj

Bojan Ekselenski, samozaložba

Zbirka

Fantazija

Prelom digitalne izdaje

Bojan Ekselenski

Celje, 2013 - I. digitalna izdaja, MPC 15 €

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.9(0.034.2)

EKSELENSKI, Bojan

Vitezi in čarovniki. Votlina skrivnosti [Elektronski vir] / Bojan Ekselenski. - 1. digitalna izd. - El. knjiga. - Celje : samozal. B. Ekselenski, 2013. - (Zbirka Fantazije)

ISBN 978-961-93471-1-9

266337536

Bojan Ekselenski

Vitezi in Čarovniki

Votlina skrivnosti

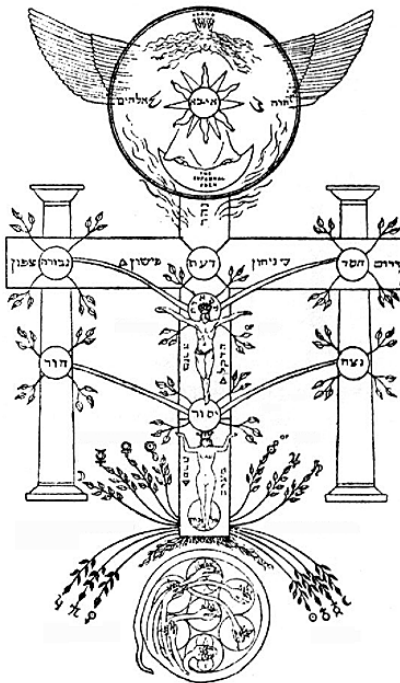
Samozaložba Bojan Ekselenski

ZBIRKA: FANTAZIJA

Kazalo vsebine

<u>Podrta tla</u>	5
<u>V votlini</u>	14
<u>Mohamedov laboratorij</u>	38
<u>Znova v votlini</u>	54
<u>Znova laboratorij</u>	77
<u>Deževni London</u>	90
<u>Naslednji koraki</u>	126
<u>Prva medigra</u>	134
<u>Napad na votlino skrivnosti</u>	139
<u>Vstop Elejle</u>	164
<u>Začetek bega</u>	212
<u>Druga medigra</u>	237
<u>Srečni pesjan</u>	255
<u>Tretja medigra</u>	268
<u>Četrtnfinale</u>	277
<u>Polfinale</u>	313
<u>Finale</u>	331
<u>Positio liberatio</u>	353
<u>Magna potestas—Clastrum magna porta</u>	358
<u>Dodatki</u>	363

Podrta tla

godilo se je nekega dne, tik pred kosilom. Nihče ni mogel slutiti pomembnosti te nesrečne prigo-
de. Mnoga velika odkritja so se začela z nesre-
čo ...

Ne vem, kako naj začnem to pripoved. Dan se je začel čisto OK. Vse je šlo, kot po maslu. Bila sva na pragu še enega uspeha. Prve raziskave so obetale. Res obetale. Najdišče sem ustrezno registriral in bilo je samo vprašanje časa, kdaj se bova dokopala do res velikega odkritja. Kumran s svojo okolico še vedno ni vsega povedal. To sem čutil na vodi in v kosteh. Božanski čut se mi ni izneveril.

Zdaj pa to.

Preklinjal sem zaradi nesrečnika, ki je nespretno predril tla v votlini. In ravno v votlini, kjer sva s kolegico Mary našla ostanke dragocenega starodavnega besedila. Preklinjajoč, vse po spisku in še več, sem korakal po vročini:

»E, pa nekdo bo najebal! Zaradi te površnosti mora najebati! Grdo bo jebal ježa, a vedeti mora, jež ima jebeno ostre bodice! Cmaril ga bom na tem peklenskem soncu nad vsemi naostrenimi ježevimi bodicami tega sveta!«

Sveta jeza je besnela iz mojih oči. Sploh se nisem zavedal čudnih pogledov okoli sebe. *Eliminiral bom površneža v prah te jebene puščave! Kdor že je, zmlél ga bom! Zmlél in zatolkel v samo središče pekla!*

Pljunil sem na vroča tla. Najbrž je zacvrčalo od nenaravne vročine. Ravno to leto, leto mojega izkopavanja v tej puščavi, se je morala izvaliti tako peklensko vroča pomlad. Aprila je vrelina žgala do dna duše in še dlje. Bog se nas usmili poleti! »Auč,« me je prešinilo, saj sem z nogo zadel nekaj boleče trdega. Namesto kamenčka je moja noga našla jebeno skalo.

»Fak!« sem zarenčal, še enkrat pljunil na mrtva tla in z besnečimi strelami v očeh nadaljeval pot na kraj zločina. Kmalu sem prisopihal. Prah se je še kar valil iz votline. Tokrat sem pazil, kam sem brcnil. Moja številka 43 je našla majcen kamenček. Ta me ne more nazaj udariti. In poletel je nekaj metrov. Zase razmišljam:

»Prekleta površna sodrga. Opozoril sem jih, naj ne varčujejo z urami. Lepo počasi in previdno. Nežno naj se prebijejo čez s stropa padle kamne in skale. Da, to sem jim zabičal. Nežno, počasi in previdno. A ti Palestinci vedno kaj zamešajo. Sonce jim res kisa pamet. Zdaj so uprašili dva meseca dela, torej dva meseca ne bo plače. Ni rezultatov, ni plače! Tako to gre.«

Naproti mi je elegantno zakorakala sodelavka. Na njenem ljubkem obrazu ni bilo sledi razočaranja ali jeze. *Premehka je s temi svojimi habibiji.* Pomislite, kljub uničenemu delu, nisem zaznal nobene jeze. Polne ličnice so se izoblikovale v nežen nasmeh. *Šit, še vesela je. Pa naj gre sem na počitnice, če že hoče veseljačiti na tem soncu!* Presekala mi je pot, dvignila dlani proti meni in me upočasnila:

»Ne bodi jezen! Naj ti povem, kaj natančno se je zgodilo. Vsaj toliko počakaj. Potem pa se razpizdi po mili volji,« se je smehljala. Njen, od peklenske vročine ožgan in prepoten obraz, je kazal celo nekakšno zadovoljstvo. Poznal sem ta nasmeh.

»Kako lahko v tej zmedi vidi uspeh? Naj mi nekdo trezen to razloži. Naj me razsvetli, kaj počne pnevmatsko kladivo v tako občutljivem okolju, kakršno je moja votlina? Skale gor ali dol!«

Stopil sem do nje. Zaustavila me je in ni odstopila niti za korak. Odkimal sem z besnečo jezo v očeh. Na moj bes mehko odvrne:

»Neil, nekaj je izpod tvoje votline! Ja, priznam, tisti habibi je zjebal stvar, kot ti temu rečeš. Malce preveč je pritisnil na stikalo in zaradi tega so se, poleg razbitja tiste velike skale, vdrla še tla votline. Ampak preden čisto

popeniš, vsaj počakaj na tisto, kar je spodaj. Najprej ugotovimo, kam so se porušila tla votline!« in po kratkem premolku je skoraj navihano dodala:

»In predvsem, zakaj in kam so se tla sploh lahko tako zlahka vdrla?«

V krču jeze sem pihnil skozi suhe ustnice:

»Če je izpod samo prazna luknja, ne boš nikoli več delala na terenu. Zaradi mojega poročila boš do smrti zlagala stare kosti v nekem bogu izahrbtnem muzeju. Preveč popuščaš tem zvitim habibijem.«

Komaj sem zadrževal bes. Te znamenite votline še vedno skrivajo pomembne skrivnosti in naletel sem na eno od njih. Ona ni vedela, kaj vse sem moral storiti za vsa potrebna dovoljenja. Zdaj pa to. Zlovoljno sem zrl v počasi polegajoč oblak prahu.

Ženska sploh ni reagirala na moj bes. Niti malo je ni ganila moja sveta jeza. Seveda ne. Jaz sem tisti, ki zrihtam keš za odprave in jaz sem tisti, ki poskrbi za vse umazane podrobnosti. Ona je zatem na terenu brezskrbno igrala velikega Indiano Jonesa. Z ljubko kretnjo je zgrabila čutaro in naredila požirek vode. Takrat sem tudi jaz občutil žejo. Preklemanski zjeban pesek. Grize in žuli, kamor se zavleče. Hip je počakala, nakar se je obrnila na

peti in me neprizadeto pustila moji jezi. Odkorakala je nazaj proti polegajočemu prahu in nekaj mahala z rokami. Iz njenih ust je arabščina zvenela silno očarljivo. Spomnil sem se, zakaj jo imam. Seveda, zaradi njenega poznavanja tukajšnjih mrtvih, manj mrtvih, delno živih in čisto živih jezikov. Nekaj časa sem čakal. Pustil sem besu, naj se zabije v mrtva tla.

Prah se je precej hitro polegel. Pot mi je zalival hrbet. Saj ni čudno. Še kar sem ždel pod milim soncem. Naenkrat sem bil edini tepec na tej žgoči pečici. Segel sem po čutari, jo nagnil, pohlepno naredil nekaj požirkov, jo vrnil za pas in odločno stopil proti rešilni senci.

Delavci so medtem hiteli izvesti Marijine ukaze. Odlično je znala komandirati ne ravno zagnanim delavcem. Na vsaki odpravi sva najela lokalne ljudi. Že iz varnostnega vidika je to dobro.

Hitro so postavili stojala z močnimi reflektorji. Celo bogastvo sem dal za te reflektorje s posebnimi vodikovimi celicami. Več parov oči je zrlo v sveže nastalo temno odprtino. Ta odprtina MORA biti pomembna, kajti pod njo so med drugim izginili fragmenti izjemno pomembnega manuskripta. Univerze in muzeji bi se topli zame z zloženimi koščki tega, kar je zdaj mogoče nepovratno izgubljeno. Kdo pa se ne bi tepel za popolnoma drugačen apokaliptični tekst? Denar bi v slapu lil na moj račun.

Napisal bi knjigo, pred mano bi se klečeplazile vse avtoritete za Biblijo. No, zdaj sem imel samo drago osvetljeno luknjo v tleh, s tropom brbljajočih radovednih Palestincev. Res lepo. Mary je prekinila kopreno pričakovanja:

»Dajte mi luč! Močno luč! Spodaj je nekakšna votlina! Vidite, kako vleče prah?« zakliče.

Starejši Palestinec z močno izraženimi gubami ji je podal ročno svetilko in hitro stopil na stran. Le česa se je lahko bal? Teme? Vznemirjenih duhov? Jebeno praznovanje! V zraku sem začutil trepet napetega pričakovanja. Skoraj vsi preprosti delavci so bili pretreseni zaradi svojega strahu. Samo denar je zdravil njihove duševne muke pri tem motenju duhov. Kratko je prikimala, se srečala z živčnim pogledom starejšega moža in stopila nevarno blizu roba. Brez trohice strahu je usmerila snop svetlobe v skrivnostno temo tam spodaj. Nič ni videla. To sem razbral iz njenega širokega pogleda. Srečala se je z mojimi jeznimi očmi in odkimala. V soju luči je poplesavalo megličasto trepetanje vztrajno lebdečega prahu. Malce razočarana je ugasnila svetilko. Stopila je dva koraka nazaj in znova naletela na moj srep, še vedno jezen pogled:

»Neil, nič se ne vidi. Ampak dol mora biti nekaj nenavadnega. Skener pod nami ni opazil ničesar, pa bi

moral. Katera kamnina onemogoča pogled elektronskih oči? Morali bomo počakati, dokler se prah ne poleže.«

Zakašljaj sem. Jebeni prah me je držal za vrat. Nejevoljno, pravzaprav jezno, sem odvrnil:

»Dobro veš, da naš skener ni ravno zadnji krik tehnologije. Previdnost je prva zapoved vsakršnega vrtanja na občutljivem najdišču. Kdo ga je kalibriral? Od kdaj je zadnji test kalibracije? Od lani ali predlani?«

Poiskal sem prestrašen pogled odgovornega tehnika. Stari mož skoraj brez las, poln gub, je stopil korak naprej in oklevajoče v polomljeni angleščini odvrnil:

»Doktor, skener brezhibno deluje. Popolni testi so bili narejeni predvčerajšnjim. Rezultati testov in tudi jutranjih analiz so na vaši mizi. Naredil sem tri različne analize in vse tri so soglasno zanikale možnost obstoja kakršne koli praznine do globine dvajset metrov. Alah mi je priča.«

Zamahnem z roko in samo suho izdihne. Odločno sem stopil proti notranjosti votline mimo vrste stoječih, prašnih in prepotenih teles. V nosnice mi udari ne ravno prelesten vonj neoprane preznojenosti. Razkoračeno sem obstal kakšen meter pred gručo delavcev in položil roke na hrbet. Prej prisotno šepetanje je takoj potihnilo. Naj

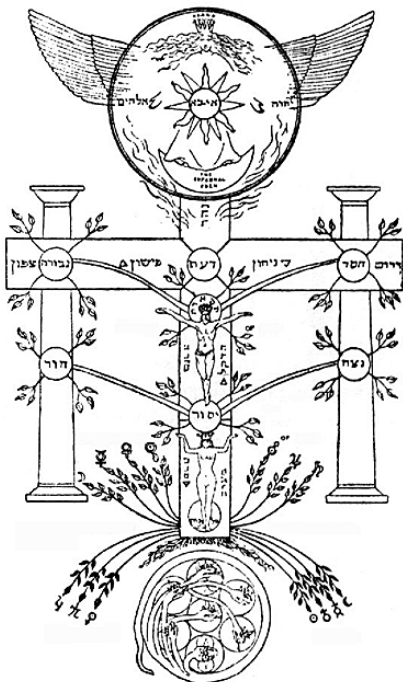
vedo, kdo je gazda! Tako napravljen sem bil podoben lastniku sužnjev, kakršni so tod hodili pred dvema tisočletjema. Mežikal sem zaradi moteče močne luči prodornih reflektorjev. Droben lebdeč prah me je silil na kihanje. Z očmi sem preiskoval mrke in zaskrbljene poglede delavcev. Vsi so nemo čakali na moj namig. Zdaj sem bil jaz njihova šiba božja. Zaradi te nezgode lahko kdo ostane brez službe. Zavedali so se tega dejstva. Dobro so vedeli, kakšno sanjsko službo imajo, saj nisem nikoli varčeval pri plačah. Zadovoljni delavci so ključ do uspeha. Mary prekine mučno tišino, nad katero lebdi napeto pričakovanje:

»Jaz bom preiskala to luknjo. Osebno. Kdo ve, mogoče bo notri kaj zanimivega.«

»Bolje za vse udeležence v tej nezgodi, zlasti pa zate,« sem bolj zase zamrmral in sledil Marijinim kretnjam.

V votlini

veščino izkušenega alpinista si je rutinirano nataknila plezalni pas. Že večkrat ji je še kako prav prišlo njeno alpinistično znanje. Vešče je na nekaj sto kil težak generator namestila varovalno vrv, se pripela in si nataknila čelado. Brez ihte, čeprav hitro, je pripravila še alpinistično svetilko. Samo pomahala mi je, se nasmehnila in brez nepotrebnega gobcanja je urno izginila v temo in prah. Čez nekaj hipov sem zaslišal odmev njenega glasu:

»Zdaj sem na dnu. Tu spodaj je neka precej velika votlina. Še vedno je precej prahu. Škoda, ker nisem vzela prašne maske. Nažrla se bom tega prahu. Spustite mi močnejšo luč in kamero. To morate videti!« je navdušeno končala prvo javljanje in zatem je izdala še nekaj navodil v meni nerazumljivi palestinski arabščini. Zbrani delavci so brez oklevanja pohiteli z izvrševanjem njenih ukazov. Sploh se niso ozirali name. Očitno je znala z njimi. Naredil sem še nekaj korakov proti robu. Posebno blizu si nisem upal. Zaklical sem:

»Kako je z ostanki mojega dragocenega otročička? Je spodaj? V kakšen stanju je?«

Ona je kratko odvrnila:

»Tukaj je še vse kaj drugega!«

Hotel sem nekaj reči, a sem raje molčal. Moja dragocnost je zdaj tam spodaj in nikamor ne bo pobegnila. Nekaj trenutkov sem z očmi sledil vrvežu, nakar sem tudi sam postal del njega. Stopil sem do video postaje in pripravil dvojno snemanje.

Mary je bila ta čas tam spodaj popolnoma sama. Prah se je medtem že precej podel. Grobno tišino okoli nje prekinjajo samo zvoki nad njeno glavo. Posvetila se je notranjosti votline. Najprej je hotela dobiti vtis o prostornini skrivnostnega prostora. Snop svetlobe je pobožal stene votline. Pozornost so vzbudila besedila, izpisana na steni. Trenutek navdušenja je hitro zadušilo razočaranje. Besede so bile izpisane s precej modernim hebrejskim alefbetom. Takšnega so pisali v tretjem in četrtem stoletju našega štetja. Sicer je bila gravura nenavadno lepa in natančna, a črke so bile žal iz pozne antike. Hitro je s svetilko preletela vse stene okoli sebe. Kamor je usmerila snop, je naletela na te črke in reliefe. Krščanstvo se je v tistem času utrdilo kot vodilna religija rimskega sveta. Za biblijsko arheologijo se pravzaprav ni dogajalo nič pretresljivega. Vse revolucije so večinoma že bile odkrite in razjasnjene. Neil bo ob novici, kaj se skriva tu spodaj, razumljivo pobesnel. Edina tolažba v tej godlji je možnost rešitve ostankov manuskripta, ki so zgrmeli sem dol. Oklevala je. Poznala je Neila. Že si je predstavljala nje-

govo ogorčeno besnenje. Tokrat celo upravičeno. Hotela je preklicati potrebo za lučmi in drugo opremo.

Še enkrat usmeri luč v zapis. Zanimala jo je vsebina stenskega zapisa. Takratna hebrejščina in aramejščina sta ji skoraj domača jezika. Mogoče bo kljub vsemu našla kaj zanimivega. Ampak, glej ga, zlomka! Besedila ni razumela. Ta jezik je, pri Neronovi pesmi, videla prvič. To je vedela že po nekaj besedah. Kako ji je lahko že ob prvem pogledu ušla ta podrobnost? Skoraj je naredila neumnost in odkritje neznanega jezika Svete dežele bi šlo mimo nje. Zmrazi jo. Takšnega zanosa ni čutila niti pred prvim seksom, niti pred polaganjem doktorata. Znašla se je pred popolnoma tujim jezikom. Niti ene besede ni poznala. Ničesar. Jezik, zapisan z domačo abecedo, ji je popolna neznanka. Učila se je pri največjih in poznala je vse dialekte Svete dežele od samih začetkov človeške govornice. V objemu tisočletne tišine jo je oblil hladen pot razburjenja. Poznala je ta fini občutek naraščajočih valov pričakovanja nečesa velikega. Definitivno boljše od seksa. Prah se je dokončno polegel. S svetilko je znova posvetila okoli svojega stojišča. Takrat opazi še eno podrobnost. Groba tla so samo okoli stojišča, kamor se je podrl predrt strop. Pokleknila je in z roko nežno pobožala popolnoma ravna tla. Še lasersko brušeni marmor ni tako gladek. Bolj zase je vprašala:

»Kaj hudiča je zdaj to? Se kdo dela norca iz arheologije?«

Znova je zaslišala glasove nad sabo. Ljudje nad njo so ji spustili reflektorje, ki jih je razpostavila:

»Pa poglejmo, kaj skriva ta luknja.«

Šele pod žarko lučjo je dobila pravi vtis o tem, kje sploh je. Razburjeno je vzkliknila:

»Neil! Neil!«

»Ja?« sem se oglasil na razburjene klice. Kaj za vraga je hotela?

»Neil, to moraš videti! Tvoji manuskripti so proti čudesom tu notri navadna bižuterija Kairskega bolšjaka. To moraš videti!«

»Kaj je tako pomembnega? Saj bom videl na zaslonu!« sem nejeverno odkimal. Vse prevečkrat sem že slišal besedičenje o revolucionarnosti najdbe, ki se je na koncu izkazala za nekaj običajnega in komaj omembe vrednega. Svoje Troje še nisem našel. Mogoče sem bil na tej poti z odlomki manuskripta Votline 24 in manjkajočim delom iz te votline. Tako sem upal še pred dobro uro. Moja

Troja je zgrmela tja dol, od koder se zdaj oglašča moja sodelavka. Tam doli misli, da je odkrila svojo Atlantido.

Znova sem zaslišal razburjen njen glas. Še nikoli ni bila tako razburjena:

»Tukaj spodaj ni nobenih vrat v našem pomenu besede. Vsaj videti jih ni. To še ni vse. Obkrožena sem s popolnoma neznanimi besedami, zapisanimi z alefbeitom iz časov Rabija ben Akibe. Tri leta sem se učila vseh možnih dialektov hebrejščine in aramejščine tistih časov, zato vem, da so tukaj izpisane besede popolna neznanka. Premagaj svoj posrani strah in se mi pridruži. Stene te votline so poleg besedil polne nenavadnih fresk, če lahko temu tu spodaj tako rečem. Nobene od teh stvari ne morem uvrstiti v znano zgodovinsko obdobje, in po krajšem premoru vneseno vzklikne:

»Mogoče pa si le našel svojo Trojo!«

Ob omembi besed *pridi sem dol* in *Troja* sem prebledel. Mary me je odkrito vabila, naj se spustim notri. Groza. *Kaj vraga si je mislila?* Kaj hudiča je tako jebeno pomembno? Zakaj bi ji moral slediti v tisto črno luknjo? Saj nismo vsi na tem svetu mahnjeni na alpinistične karafefe. Oblila me je nova doza švica. Poskušal sem se izmuzniti temu alpinističnemu sranju. Pljunil sem v tla in suho odvrnil:

»Saj si ti dol. Tukaj zgoraj bom vse videl na zaslonu. Zakaj pa imaš kamero? Nisem je kupil zaradi snemanja spominov! Verjemi mi, pogled na zaslon mi bo zadostoval!«

»Neil, slika je eno, a to, kar je tukaj, je nekaj čisto drugega. Ne bo ti žal, pa čeprav se boš pred spustom po štriku usral v hlače. Lahko mi verjameš na besedo,« nakar je naredila premor in pribila:

»Saprlot na kose, res je vredno prestati dozo praznega strahu za to, kar je tu dol.«

V njenem glasu sem prepoznal malce posmehovanja. Lahko se je izkušenemu alpinistu posmehovati nekemu, ki se boji že pogleda s svoje terase. Stisnil sem zobe. Delavci so me opazovali. Tudi v njihovih očeh sem opazil sledi posmehovanja. Fak! Holi fak! Moram priznati, mogoče sem si to samo namislil. A bodimo pošteni, moje obnašanje ni bilo videti nič kaj moško. V njihovih očeh bi izpadel nekakšen pusi, če se ji ne bi pridružil. Ampak jaz nisem bil alpinist. Sovražil sem pogled navzdol in sovražil sem vse navpične stvari, višje od hišne lestve. No, oni tega niso vedeli. V njihovih očeh sem bil nekdo, ki se boji stopiti za žensko v jebeno črno luknjo. Že so mi v mislih odzvanjale arabske ustreznice besede pusi. Tega nisem smel dopustiti. Moral sem pokazati svojo pravo moško naravo. Če bi se posral zaradi strahu pred jebeno

višino, adijo moja jebena avtoriteta. Jezno sem pljunil na tla in odločno stopil do kupa z opremo. Izbral sem enodelni plezalni pas, saj se mi je zdel preprostejši. Zgrabiti je eno, spraviti to čudo nase, pa je čisto druga štorija. Nebogljeno sem ga težkal in premetaval v rokah in ugotavljal, kako naj to reč spravim nase. V sebi sem preklinjal, ker so me prisilili v to alpinistično sranje. Zdaj bodo vsi Palestinci vedeli, kakšen posranec sem. V meni bodo prepoznali esenco pusija. Ena navadna ženska me je zebala v tako navadni stvari, kakršna je spust v nekajmetrsko luknjo. Res fino. Takrat se me je usmili suhljat mladenič. Najprej mi je v nos udaril nekajdnevni neopran znoj. V polomljeni angleščini mi je diskretno prišepnil:

»Gospod, naj vam pomagam namestiti to stvar, preden si še kaj storite.«

Samo prikimal sem in se prepustil njegovim kretnjam ter napotkom. Končno sem imel navlečen plezalni pas. Groza. Vedno sem mislil, da sovražim te reči. Očitno se bom moral navaditi. Fantu je na obrazu ves čas lebdel nagajiv nasmešek. Jebenemu mulcu so se v očeh rolale besede pusi in čiken. To sem moral stoično prenesti. Za slavo je treba požreti še kaj več od tega. Navezal me je na vrv in mi v roke potisnil v vrvo vpeto zavoro:

»Samo nazaj se držite. Prepustite se. Ko boste dol, stisnite to ročko. Držite se nazaj, kot bi se hoteli vreči na

hrbet. Vse bo OK. Tehnika bo poskrbela, da si prehitro česa ne naredite. Samo nazaj se držite in ne pozabite stisniti ročke. Saj nočete telebniti na tla.«

Na glavo mi je potisnil še čelado in se nasmehnil:

»Vsaj glave si ne boste razbili, če vam spodleti pri zavori.«

Zdaj sem bil že res besen. Mulcu bi najraje eno pri-mazal okoli kepe. Pa bi mu moral izkazati hvaležnost. Kislo sem se nasmehnil. Vsi so čakali na mojo potezo. Zijali so vame in se naslajali ob moji nesreči. S hrbtom sem bil usmerjen proti luknji. Izza sebe sem čutil hlad. Razmišljal sem o smislu svojega početja. Previdno sem se obrnil in žarka svetloba luči me je skoraj oslepela. *Kateri jebeni vrag je usmeril luč ravno v moje oči?* Zaslišim Mary:

»Daj no, spusti se že! Nočem se reciklirati, preden se odločiš za spust. Daj že! Saj si velik fant!« me je nagajivo zbadala. Stisnil sem zobe. Zaprl sem oči. Pot me je obilno oblival. Krčevito sem držal zavoro. Začutil sem gigantske brzge adrenalina. Srce mi je razbijalo naravnost v glavi. Čutil sem to besno hitro utripanje. *Če se ne spustim, me bo razneslo.* Zamizal sem in se vrgel nazaj, v temno praznino pod sabo. Nisem se čisto ozavedel, kdaj je vrv zažvižgala in kdaj sem obstal. Sunek me je temeljito pretresel.

Odprl sem oči. Lovil sem sapo v tem zadušljivem peklju. Takrat sem opazil, da je zavoro držala nežna Marijina roka. Srečal sem se z njenim nagajivim pogledom. Ona se je nasmehnila:

»Neil, dobrodošel v klubu. Zdaj si že skoraj alpinist. Samo drugič sam stisni na zavoro. Padec z višine petih metrov zna boleti,« in me je udarila po čeladi. Hitro me je odpela s pasu in takrat sem se prvič zagledal v veličastnost. Prav je imela. Kolegica se ni motila. To sem moral videti na svoje oči. Nobena, še tako popolna kamera, ne more pričarati resničnosti tega, sredi česar sva stala z odprtimi usti presenečenja:

»O ljubi bog, to je vstopnica na vse pomembne univerze! O ljubi Jezus in vsi svetniki! Pri Marijini češplji, jedli mi bodo iz rok, lizali mi bodo noge! Knjigo bom prodal v milijonih izvodov,« sem se prepustil sanjarjenju:

»Nič več klečeplazenja. O ne, doktor Neil Dickson je od zdaj naprej glavni frajer, alfa samec arheologije. Nič več tiste sopare in stiskanja v luknji. Hiša bo imela bazen za zimske dni, a poletna rezidenca bo nekje tam, kjer je samo udobno toplo, ne pa vroče. O ne, ne bom več, pri Jožefovih gatah, lezel v debele sponzorske riti. Mary, od zdaj najprej, kakor hitro vse to unovčim, ne bova več odvisna od miloščine. Glavna bova. Najine face bodo v pomembnih revijah. Mike in njegov World's Historical

Journal bosta na kolenih prosila za drobtinice. Že ga vidim, kako se plazi po kolenih in nama s solzami upanja umiva prešvicane noge. Nalašč si jih ne bom opral vsaj tri dni.«

Čisto me je zaneslo. Kakor hitro me je minil napad veličastja, me je potrepil po rami:

»Najprej morava iz tega izvleči kaj koristnega. Za zdaj je to samo votlina, polna neznanih besed, nenavadnih fresk in znakov. Nikjer ni niti najmanjšega namiga, kje je vhod ali izhod iz te luknje.«

»Čakaj. Saj ne misliš, da je bila ta votlina do habibijeve sreče v nesreči hermetično zaprta?«

Nemo je prikimala in z očmi iskala morebitne sledove vrat. Čez čas je odvrnila:

»Nekdo je to votlino temeljito zazidal. Najbrž se je vdrla na najtanjšem mestu, mogoče tam, kjer so jo zaprli. Potrebna bo analiza. Temeljito geološko seciranje bo dalo potreben odgovor.« Sklonila se je za kamnino na tleh in zakliče:

»Hamad, spusti mi torbo za vzorce!«

Hip zatem se je po vrvi že spuščala velika torba za shranjevanje manjših vzorcev. Medtem sem se razgledoval po kar prostorni votlini. Razen črk se mi je vse drugo zdelo popolna neznanka. Čeprav nisem veljal za velikega poznavalca Svete dežele, sem o njej kar precej vedel. Takoj sem znal oceniti nenavadnost tukajšnje najdbe. Zagledal sem se v stilizirano drevo, ki je bilo na daleč podobno kabalističnemu Oc hajim, Drevesu življenja. Freska ali gravura (takrat nisem vedel, kaj je točno ta reč na steni) je imela tri korenine, trojno steblo in tri ravni vej. Na vrhu drevesa je sijala nenavadna trojna zvezda. Pravzaprav so bili trije prekrivajoči se krogi, znotraj katerih so sijale tri trikrake zvezde. Ponavljajoče se trojstvo. Nisem pa zasledil ničesar podobnega vhodu. Samo stiliziran obok, poln nenavadnih znamenj in neznanih besed, je bil podoben našemu pojmovanju vrat. Znani so se mi zdeli trije pari simbolov, a je šlo zgolj za podobnost. Presunila me je natančnost izdelave besedil in podob. Ozrl sem se za Mary, ki je marljivo pobirala vzorce in jih skrbno shranjevala v škatle. Prekinil sem skoraj depresivno tišino:

»Prav si imela. To odkritje moj manuskript postavlja v drugi plan.«

»Ne vem, kaj naj rečem. Mogoče je ravno manuskript zaradi svoje drugačnosti nekako povezan s to votli-

no. Pobrala bom ves padli material. V laboratoriju bomo ločili kamen od dela človeških rok. Vsekakor pa je vsebi-
na glavna zvezda te votline,« in se je ozrla okoli sebe.
Očarano je strmela v neme priče zgodovine. Bolj zase je zamrmrala:

»Kaj skrivate? Povejte mi, drage besede, kateri jezik ste? Čeprav ga zlahka berem, nič ne razumem.«

Mene je pritegnil način poslikave in pisave. Takoj sem začel razmišljati o nadaljnjih raziskavah:

»Vse morava temeljito poskenirati. Še v UV in IR območju bom posnel slike. Ne vem pa, kako so poslikali to votlino? S kakšno tehniko so vse to nakracali? Prvič vidim kaj takšnega. Globinski skener bi mogoče našel odgovor na vprašanje vrat. Poženi svoje habibije, naj nama pošljejo tehnikalije.«

Dekle je prikimalo in se takoj zadržlo:

»Ahmed! Ahmed!«

Njen prijeten glas na preveč decibelih me je presunil. *Od tega še mrtvi shodijo.* Nisem se posvečal njenemu arabskemu pogovoru. Moral sem priznati, da je bila njena arabska izgovorjava slišati precej seksi. Dvignil sem pogled v strop in obnemel. Usta sem na stežaj odprl.

Pri Mohamedovi kameli in Jezusovih ribah!

Mary se je še kar pogovarjala. Sploh ni opazila moje zaprepadenosti. Prst sem počasi usmeril proti nenavadni modrini stropa. Zgrabil sem svetilko in jo usmeril navpično navzgor. Ob dotiku snopa žarke svetlobe so se prelivali odtenki modrine. Neverjetno! Tako očaran sem se še nekaj trenutkov igral s to barvno čarovnijo. Takrat postane na to pozorna še Mary. Zasanjano komentira:

»Kako čudovito! Kakšni preliv. Iz česa je prevlečen ta strop? Si kdaj videl kaj takšnega?«

»Sem. V muzeju sodobne umetnosti. Kakšni preliv ... Kot bi zrla v projekcijo sodobnega planetarija.«

Oba sva očarana strmela kvišku. Sinjemodra, turkizna, vijoličasta in potem svetlomodra. Vsi možni preliv modrine. Najbolj so naju očarale sijoče zvezdice. Spogledala sva se:

»To je slika zvezdnega neba.«

Mary prikima:

»Malce se spoznam na zvezdno nebo, a to ni naše današnje nebo. Vidiš tisto repatico?« pokaže s prstom na

nenavadno utripajočo podobo nečesa, podobnega svetle-
mu kometu.

Ne vem čemu, a spreleti me hlad srha. Komaj spravi-
vim iz sebe:

»To bova posnela in si potem razbijala glavo.«

Mary trpko pripomni:

»Upam, da bo kaj posneto.«

Skoraj sva pozabila na kose tehnike, ki so nama jih
spuščali. Ahmed je nekaj zaklical in Mary je stresla z
glavo, s čimer se je zbudila iz zamaknjene očaranosti.
Pravzaprav sva se oba zbudila iz te čarobne osuplosti.

»Ta prevleka je tudi na teh kamnih na tleh,« sem se
spomnil podrtega stropa in hlastno stopil do preostalega
grušča. Pohlepno sem brskal in kmalu našel, kar sem
iskal. Majhen kos sem zmagoslavno dvignil proti svetlo-
bi:

»Čudno. Na pogled je nekakšna čudaška kovina,
nanesena na kamnino. Ta kos bo imel prednost v labora-
toriju. Poglej!«

Mary je stopila do mene. Začutil sem njen znoj. Uda-
ril je v moje nosnice. *Uf, ženska, bolj redno se boš morala*

kopati. Pozorno je opazovala kamnino med mojimi prsti. Spogledala sva se. Podala je svoje mnenje:

»Površina je popolnoma ravna in nepoškodovana. Samo zlomljena je, kjer je pač zlomljena tudi kamnina, na katero je nanesa. Drugače pa ni nobenih poškodb. Plast je izjemno tanka. Samo naprednejše tehnike nanoprevlek omogočajo tako natančen nanos. V Kristusovi dobi najbrž niso poznali in potrebovali takšne natančnosti.«

Spogledal sem se s sodelavko in odvrnil:

»Ne smeš pozabiti, da gre za nanos snovi na strop votline. Te freske ali karkoli so že, so drugačne žverce,« in se znova zazrl v nenavadno kamnino. Takrat sem opazil še eno nenavadnost. Strop je bil debel komaj inčo. Še čudež, da se ni vdrl, še preden ji je tip v tla zaril ost pnevmatskega vrtalnika. Pravzaprav je čudno, kako je sploh držala lastno težo. S svetilko sem nejeverno osvetlil rob odprtine. Mary se mi je pridružila. V odprto vrečko sem iz rok nežno spustil vzorec in se nasmehnil:

»Dajva zdaj vse to posneti in zaposliva tiste rokodelce, da nama od kamnine ločijo kosce manuskripta.«

Mary se je pogladila po vlažnem čelu, na katerem so se izoblikovale kapljice umazanega znoja. Obrnila je glavo proti snemalni opremi in kratko prikimala:

»Poberiva in pometiva še preostanek. Jaz bom vse posnela. Pa za varovanje poskrbi.«

Glede varovanja mi ni bilo treba dvakrat reči. Mrhovinarji prej ali slej zavohajo dogajanje. Vedno ga. Posebno ameriški tipi so jebeno nasilni, a njihova gnila vlada jim drži štango.

Ona je vzela nežno ščetko in lopatico, jaz pa pinceto. V posamezne predalčke sva ločeno zlagala večje kamne, prah in druge ostanke. V laboratoriju bodo imeli lažje delo, če dobijo na mizo vsaj grobo ločene vzorce.

Trajalo je. Vmes so nama spustili vodo in fini sesalec za prah. Pozabil sem na uro. Delala sva, dokler nisva do čistega pometla vsega, kar se je zrušilo na gladka tla. Ves čas dela sva molčala. Bila sva uigrana ekipa. Na koncu sem se komaj vzravnal. Pri vseh kosmatih medvedjih šapah tega sveta, res me je peklensko jebeno bolelo v križu. Tudi Mary jo ni odnesla brez pačenja od bolečin, nastalih zaradi nenaravne držē. Arheologija je pač poleg vsega tudi natančno zbiranje na pogled navadnega prahu. Globoko sem zajel sapo in vzdihnil:

»Preklemansko čepenje. Se jaz staram ali pa je to predolgo trajalo?«

Mary se je kislo nasmehnila:

»Najbrž oboje. Mogoče bova s to raziskavo zaslužila dovolj, pa se nama ne bo več treba plaziti v vsako luknjo tega sveta.«

»Bova videla, kaj imava. Vsekakor pa bova potrebovala še kakšno pomoč.«

Zložila je orodje in označene vrečke z vzorci. Prikimala sva si. Malce se je nakremžila, ko je dvignila veliko škatlo in mi jo ponudila:

»Uf, je težko. Se je kar nabralo te robe. Pa tako malo je izgledalo. Jaz bom še vse posnela. Zdaj bova videla, če je kamera vredna odštetega kupa denarja.«

Zaupno sem prikimal, zgrabil kovček in ne ravno veselo pogledal vrh votline. Plezanja nisem maral in ga še ne maram. Ne dol, niti gor. Čeprav gre samo za slabih pet metrov, me je stiskalo. Zažvižgal sem. Javil se mi je eden od delavcev. Zakličem mu:

»Spusti vrv, da ti dam kovček,« in čez nekaj trenutkov je na tla padla osmica s karabinom. Pripel sem kovček in zaklical:

»Dvigni zdaj! Pa previdno! Bog ne daj, da mi pade na glavo!«

Od zgoraj sem zaslišal samo klic potrditve in vrv se je napela. Kovček je izginil skozi odprtino, nakar sem se oklevajoče še sam pripel. Nisem se hotel sam mučiti z dvigovanjem navzgor. Še enkrat sem zaklical in se skisarena obraza obrnil proti Mary. Tudi ona se je trpko smehljala. Dvignila mi je palec in jaz ji vrnem kretnjo. V mislih sem zrecitiral en očenaš za upanje, da je to zadnje handlanje s štriki. Res sem sovražil to alpinistično sranje. Drugič bom dal namontirati vitel. Tako bo odpadla ta alpinistična jeba. Začel sem se oddaljevati od tal. Uf, kako zoprni občutek je to bingljanje nog meter in več nad tlemi.

Mary je vso pozornost posvetila kameri. Z njo bo posnela panoramo votline. Zatem bo s posebnim fotoaparatom poslikala votlino v več različnih frekvenčnih območjih. Poseben visokoločljivostni senzor ločljivosti je v navezi s posebno bliskavico lahko posnel sliko v ozkem frekvenčnem območju. Nastavila bo območje od 2500 K do 30000 K v razmikih po 200 K, nakar še od IR- do UV-območja s pasovnimi širinami 10 nm. Upal sem v uspeh.

Kamera je stala prostaških 150.000 € in do zdaj še ni upravičila niti dela svoje cene.

Kakor hitro sem stopil na trdna tla, sem besno odvr- gel alpinistično kramo. Prvič, zadnjič in nikoli več! Kov- ček je ležal poleg velikega zabojnika z opremo za razisko- vanje peska. Delavci so medtem postavili trajnejšo raz- svetljava in pripravili orodje.

Naslednja faza je zavarovanje najdišča. Takoj sem poslal po šefa varovanja. Nisem hotel tvegati, saj sem slutil pomembnost votline pod nogami. Primaje se viso- korasel mož, tipični predstavnik svojega naroda. Posel si je naredil z učinkovitim varovanjem arheoloških odprav v votlinah Kumrana. Množica votlin še vedno ni izdala vsega svojega zaklada, zato mu dela še kmalu ne bo zma- njkalo. Čeprav je od prve najdbe minilo stoletje, še kar ni konec presenečenj.

Kljub raznim teorijam zarote so znanstveniki ravno tukaj našli potrdilo, da se je izvorna Biblija zelo malo spreminjala. Novi so bili samo nekateri apokaliptični teksti, najdeni pred 20 leti, zlasti razburljivo besedilo iz Votline 22. Bil je nenavadna mešanica blodenj od preveč trave zadetega meniha in Janezovega razodetja.

Tudi sam sem upal na podoben rezultat najdbe v Votlini 25 (tako sem jo krstil po običajni formuli imeno-

vanj, ko sem v njej našel prvi košček pergamenta z nekaj hebrejskimi besedami). Bil sem prepričan o obstoju še pomembnejšega apokaliptičnega besedila, na kar me je napeljal fragment iz Votline 24. Šlo je za do zdaj neznano pojmovanje posmrtnosti čiste duše in »*potovanje živega na drugo stran in nazaj*«. Omenjena je bila popolnoma nova posmrtna sfera, kamor pridejo obujeni speči. Kaj to pomeni, me ne spraševati, razen ko se napuham hašiša. Upal sem na podatke iz zdaj skoraj uprašenih fragmentov. Najden kos je bil med začetnimi raziskavami v tej votlini s porušenim dnom jasno povezan s še ne popolnoma raziskanim besedilom iz Votline 24. Oznake na robovih so se ujemale. Palestinec me je zbudil iz razmišljanja:

»Gospod, klicali ste me.«

Zamahnil sem z roko, stopil do vhoda votline in mu namignil, naj mi sledi:

»Zavarujte okolico. Plačo vam bom podvojil. V zameno pa zahtevam popolno in nepredušno varovanje. Nihče ne sme notri ali ven brez mojega osebnega dovoljenja. Najprej streljajte, potem sprašujte. Jasno?« dvignem glas in se zazrem v odločne temne oči izkušenega vojščaka.

»Razumem,« kratko odvrne in odhiti izvrševat moj ukaz. Z njim sem že sodeloval pri Votlini 24 in sem se

zanesel na njegove usluge. Zadnjič je moral biti konkretno grob do tistega sitnega Američana in njegov trop plenilcev grobnic. Ko mu je preštel rebra in na novo ustrojil nos, je umaknil svoj smrdljiv fastfudni nos. Ravno Jenkiji morajo vsepovsod tiščati svoje pohlepne parklje.

Upal sem na srečo in novica o morebitni revoluciji razumevanja starega veka ne bo tako kmalu odletela. Delavce sem vedno previdno izbiral in dobro poplačal, a nikjer ni popolne varnosti. Denar nikomur ne smrdi. Vedno se najde kakšen veseljak s preveč denarja in željo po slavi. Konkurenca je v tem poslu izjemno huda in se ne brani tudi nepoštenih metod. Arheološke razstave z revolucionarnimi eksponati so vedno deležne publicitete. Takrat se hočejo s tabo slikati nesramno bogati lastniki pomembnih podjetij. Ti mogočniki potem v znak zahvale za medijski cirkus pred očmi javnosti pišejo čeke z mnogo ničlami.

Z Mary sva do zdaj še vsako odpravo uspela dobro unovčiti. Uspeha pa ni brez dobrega varovanja najdišč. Kdor hoče v teh krajih nepovabljen do »ground zero«, mora računati na izkušene palestinske desperadose, nava-jene na streljanje pred postavljanjem vprašanj po moti-vih. Žal je arheologija postala precej umazan posel.

Ravno jebeni Jenkiji so v posel vnesli pesem nasilja in skoraj prave vojne za pomembne eksponate. Vse skupaj se je zaostriło pred desetimi leti. Aroganten Jenki je pod pretvezo boja proti terorizmu s silo odtujil pomembno babilonsko najdbó. Si lahko mislite? Nad arheološko najdišče so spustiti plačano protiteroristično enoto in si prilastili, kar jim ni pripadalo. Jenkijem tega nasilja v teh krajih niso odpustili in jim, ne glede na višino dolarskega zneska, ne izdajajo dovoljenj.

Stopil sem do priročnega hladilnika in z užitkom zgrabil pločevinko piva. Čudoviti hlad kovine z rumeno opojno tekočino me je v hipu pomiril. Saj vem, hladno pivo v puščavi ni ravno bistra izbira. V tem trenutku pa sem si ga hotel privoščiti. Bog mi je priča, zaslužil sem si te kaplje alkoholnega opoja. Pri vseh Kristusovih mukah sem se plazil v tisto luknjo s plezalnim pasom! V Mojzesovem imenu sem si krvavo zaslužil ta pir.

Zakorakal sem na vhod votline. Delavci, hiteč za opravili, name niso polagali nobene pozornosti. Sonce je počasi padalo v puščavo. Peklenska sopara je neusmiljeno mučila moje vsega hudega navajeno telo. Lani sem dva meseca preživel na Antarktiki, nakar sem mesec dni živo taril v tej jebeni vrelini. Tudi leto pred tem sem premetaval in žrl pesek po peklú te puščave. Poželjivo sem

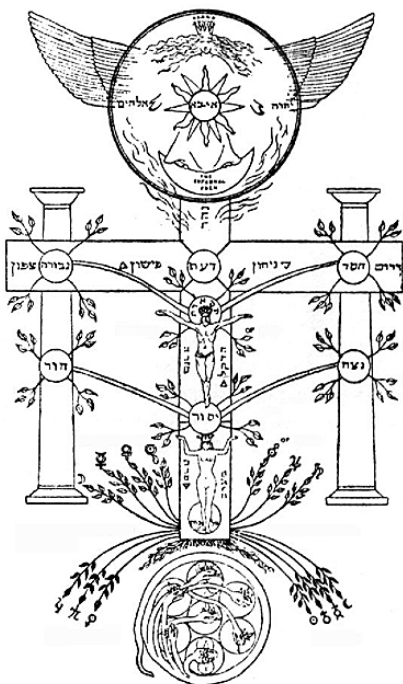
srknil mrzlo tekočino. O ja, pivce za živce je bilo, je in bo zakon!

Sonce končno pade izza obzorja. Z dolgimi koraki sem odkorakal do kovčka in ga odnesel do velikega šotora sredi tabora. Mary je v votlini še kar telovadila z opremo. Če sem pošten, se je s sodobnimi tehnikalijami znašla bistveno bolje od mene. Šest let je mlajša in to se je poznalo. Od nekdanj so mladi spretnejši s sodobnimi tehnikami od svojih starejših kolegov. Vzdihnul sem. Vraga! Nekega dne me bodo mlajši kolegi za mojim hrbtom razglasili za starega fosila. Tudi mi smo v mlajših letih tako obkladali svoje starejše kolege. A mene malo briga, kaj bodo brbotali za hrbtom. Z milijoni na računu se ne bom prav nič sekiral ...

Mohamedov

laboratorij

Moamed je bil izvrsten strokovnjak. V laboratoriju, svojem kraljestvu, je bil suveren absolutist. Kakor hitro sem vstopil v predprostor, je že pristopil in živahno ogledoval kovček. Majhna postava se je izražala z izredno močnim glasom. V družbi si vedno slišal najprej njega, potem nekaj časa nič, nakar si slišal in videl druge, čisto na koncu pa si ugledal še njegovo drobceno, slab meter šestdeset visoko postavo. Bil je elegantno zaokrožen. Včasih sem ga hecal, da ga lažje preskočim, kot obidem.

»Mojster, kaj imate lepega?« me je vprašal in za hip pomolčal, nakar me je s kretnjo povabil v svoje tehnično svetišče:

»Kar naprej, kar naprej! Boste pivo ali kaj dokončnejšega?« me je vprašal v značilni lomljeni angleščini. Sledil sem mu do velike mize z nekaj razmetanimi vzorci. Nič kaj nežno jih je odrinil:

»Ta kovček je, glede na uro, gotovo pomembnejši.«

»Dobro opazate,« sem odvrnil. Mali mož se je samo smehljaj. Tup! Kovček sem položil na mizo. V hipu je pozabil na mojo prisotnost. Urno ga je odprl in pobral vrečke ter škatlice z vzorci. Ves čas je nekaj mrmral. Vse je lepo razpostavil po mizi. Stopil je korak nazaj in me

radovedno pogledal s svojimi živahnimi očmi izpod urejenih obrvi:

»Tole pred mano so, predvidevam, dragocenosti s potrebo po diskretnosti. Je tako? To sklepam glede na videz vzorcev. Imam prav?«

Samo prikimal sem:

»Prav imate. Doktor Smithova zbira zanimiv foto album in snema čisto pravi arheološki pornič. Vsaj na osnovi videnega v jami bo vznemirljivejše od še tako umazanega porniča.«

Mohamed je bil vreden vsakega evra, izplačanega za njegove usluge. S svojo opremo je bil sposoben pravih čarovnij z najdbami, ki potrebujejo kemijsko, fizikalno ali biološko obdelavo. Podobno nedosegljivo spreten je pri sestavljanju na videz nesestavljivega. Pravzaprav iz nič ustvari nekaj. Pravi Magus z velikim M. Včasih je obnovil dokument praktično iz kupa prahu. Resnično, mali Palestinec, pardon Arabec, je neprecenljiv. Z mano je že na četrti odpravi in ves ta čas je bil samo moj. Zgolj jaz sem zadnjih pet let deležen njegovih uslug in samo na moj račun ima tri lepe žene in sedem otrok v veliki vili v predmestju Amana. Na moj račun si je omislil utelešenje svojih sanj, veliko sobo z električnimi vlakci.

»Tole bo trajalo. Manuskript je očitno doživel še dodatno nesrečo. Te kamenčke pa bom temeljito spustil skozi svoje otročičke,« je veselo rekel. Ob vsakem nasmehu se tisoči njegovih gub še močneje zarežejo na obrazu, ki kaže več let, kot jih ima. Puščavska vročina pač pusti svoje sledove na človeški koži. Nikakor nisem mogel verjeti, da je Arabec samo leto starejši od mene.

»Vi kar naredite, kar morate. Ni treba hiteti. No, druge stvari pa za zdaj dajte na stran, saj ne bodo nikamor pobegnile. Še zlasti me zanima ta modrikasta snov in način, kako je zlepljena na kamen.«

Mary je končala sredi noči. Zmotila me je med pisanjem dnevnega poročila. Čeprav izmozgana do konca, je zadovoljno stopila do moje mize in na njeno plastično površino poleg mojega prenosnika vrgla dve kartici:

»Neil, tukaj je vse, kar je možno izvleči iz tiste luknje. Vse je na teh dveh karticah. Če Bog obstaja, je tu gor. Pozira nama in se smehlja.«

Utruženo sem se stisnil ob naslonjalo stola, pretegnil roke in z očmi pobožal obe kartici:

»Zdaj nas čaka težji del posla. Iz tega narediti odkritje, uporabno razstavo in knjigo. Kdaj boš lahko prebrala te zapise?«

Ona se je obrnila proti vhodu in tiho zamrmrala:

»Veš, pisava mi je znana, torej lahko besedilo brez težav preberem. Druga pesem pa je jezik. Ta je tudi zame popolna neznanka. Niti sanja se mi ne, kje in kako naj začnem. To se mi je tukaj zgodilo prvič. Vsak jezik, s katerim sem se do zdaj srečala, je imel neke korenine v že znanem jeziku. A ta je že na prvi pogled nekaj čisto drugega. Mogoče bo do razstave moralo preteči več časa.«

Pretegnil sem noge in vstal. Začutil sem njen vonj. Po nekaj urah telovadbe v zaprti in zatohli votlini je vsekakor okoli sebe širila vonjave, bistveno drugačne od vonja vrtnic po dežju. Arheologi na terenu smo vsega vajeni. Stopil sem za njo:

»Že samo odkritje česa takšnega nama odpira pot do štipendije Howardovega sklada. Saj ne, da potrebujeva ta denar, tega bo dovolj. Gre za prestiž. Naj si Vasilij in Gale v rit zatakmeta tisti manuskript iz Votline 22.«

Ona se je sunkovito obrnila. Na obrazu je še imela sledi prahu:

»Dokler nimava analiz, nimava ničesar. Popolnoma ničesar. Če so napisi iz časov tretjega ali četrtega stoletja, mogoče ni nič posebnega. Samo igra kakšnega zadetega mistika. Tip je na soncu pokadil nekaj preveč močnega in se pribit znašel v votlini. Potem je med prihajanjem k sebi izumil nov jezik za izražanje svojih blodenj. Ne sme va izključiti še ene možnosti. Jezik je lahko nastal s kakšno permutacijo. Kabala pozna nekaj deset permutacijskih metod. Celotne fragmente bom vnesla v računalnik in jih dala skozi vse znane permutacijske postopke. Ne smem pozabiti na gemantrijo in notorikon. Potem je tu še iskanje po bazah tukajšnjih starih jezikov in njih dialektov. Že samo te običajnosti, če izključim blodnje zadetka, nama bodo vzele veliko mesecev dela.«

»Toliko jih je?« sem zvedavo vprašal. Ona je prikimala:

»Ja, toliko jih je. S temi našimi mlinčki bo analiza trajala kar nekaj časa. Mogoče so to blodnje, nastale z mešanjem več metod. Mistiki tistega časa so se pod tem žgočim soncem zabavali na različne načine. Ob meditiranju o mesiji Arona in Davida ter v pričakovanju konca dni so se jim med enim in drugim očiščevalnim obredom rojile po glavi različne čudnosti. Aha, da ne pozabim,« se je znova obrnila proti izhodu:

»Tudi tisti tvoj apokaliptični manuskript, pravzaprav iz njega nastali prah.«

»Kaj je z njim?« sem jo nestrpno prekinil. Tisti neobičajni manuskript tukajšnjih apokalipcistov mi še vedno ne dovoli mirnega sna. Ona je samo zamahnila z roko:

»Mogoče je na njem ključ za razumevanje votlinskih besedil. Tudi te opcije ne smeva izključiti. Vsekakor pa se mu morava posvetiti, tako za vsak primer,« in se je kisko nasmehnila:

»V primeru, da je vsebina votline pravzaprav nema priča blodenj zadetka, bi se prileglo nekaj, kar bo krilo te stroške. Stropa votline s tistimi zvezdicami ne moreva tržiti. Vsaj ne, dokler nimava še česa drugega.«

»Vsaj nekaj imava, vsaj nekaj,« sem malce zlovoljno odvrnil. Mary je brez besed zapustila šotor. Nekaj hipov sem še zrl v noč, nakar sem se vrnil k svojemu poročilu. Še iz časov pripravništva pri dr. Fordu sem imel koristno navado – pisal sem dnevno poročilo na star način. Med tipkanjem sem lažje uredil misli in vtise. Pač navada iz študentskih dni.

Novo jutro, nov dan peklenškega cvrtja na hudičevem roštilju. Hotel sem postati slaven arheolog in pot do slave je običajno samo preko znoja lastnega dela.

Najprej sem se napotil do laboratorija. Malce sem se hotel izogniti Mary. S svojimi večernimi mislimi mi je malce zbila moralo. Kaj pa, če ima mogoče res prav? Kaj, če smo naleteli zgolj na blodnje kakšnega izoliranega zadetega mistika, ne pa na novo poglavje razumevanja tukajšnje zgodovine? Cela srenja bi se mi smejala ob objavi revolucije, ki se na koncu izkaže za blodnje zadetka. Odmahnil sem z glavo. Nisem hotel razmišljati v takšno smer. Ženski glas me je ustavil tik pred vhodom v Mohamedov šotor:

»Hej, Neil, ne moreš kar sam k Mohamedu! Tudi mene zanima, kaj bodo rekle njegove analize.«

Obstal sem, se obrnil, si obrisal pot s čela in popravil velik klobuk:

»Mogoče še nima nič uporabnega,« sem se ji še kar skušal izogniti. Najbrž bo znova hotela preveč govoriti. Njeno sumničenje glede pomena najdb zna biti precej depresivno. To vedno najraje počne v hladu laboratorija.

»O tem se skupaj prepričajva,« se je nasmehnila in skoraj pritekla do mene. Kako je našla energijo za tek po tem soncu?

Skupaj sva stopila skozi predprostor v glavni laboratorij. Mohamed je ravno nekaj dirigiral po zaslonu.

»Zdravo kolega,« sem ga pozdravil. On se je nasmehnil in s krettno nakazal, naj sedeva. Nisva se pritoževala, kajti v klimatiziranem šotoru se je dalo nadvse lepo sedeti. Že zaradi usmiljenja do tehnike je laboratorij prijeten kraj za bivanje.

Mary se najbrž ni skopala. Vonj po potu in prahu je kar konkretno udaril v moje nosnice. Prekinil sem nekaj trenutkov mučne tišine:

»Mary, res ti ni treba tako šparati z vodo. Vsaj po ritju v prahu se stuširaj, saj še mrčes beži od tebe.«

Ona se je kislo nasmehnila:

»Saj sem se oprhala. Za razliko od nekaterih pa sem že delala. V votlini sem postavila vse potrebno za morebitna dodatna izkopavanja. Nikoli ne veš. Potem imam že prvo analizo. Poskusno sem analizirala enega od stavkov. Žal nobena od permutacijskih metod ni dala rezultata. Nič. Torej še vedno ostaja upanje na tvojo Trojo.«

»Ali na retrospektivo antične zadetosti,« sem se kislo nasmehnil.

Arabec je prekinil najino debato:

»Aha, draga doktorja, že sedita. Kako pripravno. Tam bosta tudi ostala,« se je hudomušno nasmehnil.

»Zakaj?« sem vprašal in hotel vstati. Mohamed me je s kretnjo vrnil nazaj v lesen stol:

»Kar sedita,« nakar je še sam potegnil neki star zane-marjen stol. Mary ni mogla čakati:

»Povej mi, iz katerega stoletja je strop? Iz česa je?«

Mohamed se je spogledal z mano in odkimal:

»Šefe, je vedno tako neučakana?«

Samo prikimal sem in dodal:

»Vedno. Vsaka uspešna hiša mora imeti svojega biriča.«

Mohamedu so se ustnice ob plesu stoterih gubic razlezle v prijazen nasmeh:

»Dobro. Tisto, kar ste mi dali z oznako strop, je nepomembno. Strjen prah sam ne zmore držati stropa. V njegovi sestavi ni nič posebnega. Pravzaprav ni vreden elektrike, porabljene za analizo.«

»Kako ni vreden?« mu je Mary nestrpno vskočila v besedo. Mohamed se je namrščil in jezno odkimal:

»Ženska, ne skakaj mi v besedo! Če bi bila moja žena, bi te za kazen nabrisal v usta!«

Tudi ona se je namrščila. Prekinil sem mučni trenutek:

»Nekaj je moralo biti. Kako je potem ta, po tvojih besedah ničvredni strjen prah, lahko držal steno votlino in preprečeval skenerju vpogled v tla pod sabo?«

Mohamed je segel v žep in se s prsti poigral s svojo prenosno napravico. Lepo naju je držal v napetem pričakovanju. Mary se je nemirno presedala. Prav živčno je begala z očmi sem ter tja in se igrala s svojimi elegantno dolgimi prsti. Znova naju je premeril s temnimi otožnimi očmi:

»Ja, tako je. Tisti prah ne zmore ničesar nositi. Še pod dedkovo palico bi se sesedel. Čisto druga pesem pa je oni mavrično prelivajoči material.«

»V kakšnem smislu je druga?« sem vprašal. Arabec se je nasmehnil:

»Ta material ni podoben ničemu znanemu. Nekajkrat sem ga poskusil analizirati. Gre za nekakšno kovino izjemne trdnosti. Prevaja elektriko in toploto. Kemijske in fizikalne sestave, kako naj rečem, še ne poznam v celoti.«

Prebledel sem:

»Ne veš? Zakaj vruga sem porabil takšen nespodobno velik denar za tvoje tehnične igrače in tvojo plačo, če mi ne moreš povedati najosnovnejše stvari?«

Arabcu so se pomračile oči. Še preklinjanje v imenu Alaha bi najbrž lažje prenesel. Toda izražanje dvoma v njegove veščine je njegov zguban in ožgan obraz spremenil v vedro ognjenega izbruha. Jezno je odvrnil:

»Vi arheologi ostanite pri svojih zobnih ščetkah, otroških lopaticah in loščenju starih kosti. Za to ste najboljši. Drugo napredno tehnologijo pa lepo prepustite nam, ki znamo s tehniko postoriti še kaj več od prižiganja in ugašanja luči. Če vam rečem, da se stvar izmika mojim prijemom, to pomeni samo eno.«

»Kaj?« sva skoraj enoglasno vprašala. Tale Arabec mi je že malo načenjal potrpljenje.

Vzel si je nekaj mučnih trenutkov in na dolgo zajel sapo:

»Le kaj? Naša znanost se s tem, kar sta mi prinesla, še ni srečala. Tako je to. Pika.«

»Kako ni srečala?« sem bil presenečen.

»Preprosto. To, kar ste mi prinesli, je prva najdba te snovi.«

»Lahko o materialu rečeš kaj uporabnega?«

Mohamed se je kislo nasmehnil:

»Res sta nestrpna. Naj vama bo. Na vajino srečo mi ta snov ni dovolila spanja zaslužnih. O njej sem izvedel že precej stvari.«

»In?« sem dvignil obrvi.

»Snov je kovina. Kot sem omenil, odlično prevaja elektriko in toploto. Obstreljeval sem jo z različnimi energijami in delci. Njena reakcija je zanimiva. Vpija velik del energije in delcev. Kar odbije, pa proizvaja zanimive učinke. Žal o tem še nimam ničesar uporabnega. Zaradi

tega s sondo niste mogli ugotoviti, da ste si plesni tečaj organizirali na tankem papirju. Vse skupaj se ni takoj podrlo zato, ker je tanka plast te zlitine podobna izjemno vzdržljivi opni. Ima zanimivo kristalno strukturo, saj gre za nekakšne nanokristale. Ti so najbrž odgovorni za te fizikalne lastnosti. Naj skrajšam. Za ta material bi ubijale vse vlade sveta. Na žalost pa za zdaj ne morem ugotoviti kemijske sestave. Upira se vsem fizikalnim in kemijskim metodam. Verjetno gre za neznano zlitino, pri kateri so atomi posameznih kovin precizno urejeni na ravni nanokristalne mreže. Tega ne zmore niti sodobna tehnologija.«

Vsi smo za hip umolknili. Mohamedove besede so bile dovolj za malce daljši razmislek. Čez čas sem le vprašal:

»Imate atomsko število in atomsko maso snovi? Brez tega imamo samo kup zanimivosti.«

Mohamed je vstal počasi, ležerno, kakor to znajo početi samo Arabci in razširil roke:

»Ljubi človek, si me poslušal? Me nisi slišal, ko sem omenil, da še nisem ugotovil kemijske sestave. Vi butci za kemijo, raje se ne pogovarjajte o zadevah s pridevnikom atomsko,« nakar je globoko vzdihnil:

»Neznana kemijska sestava pomeni samo eno. Nimam še atomske mase in atomskega števila. Glej, to svojo bižuterijo si mi prinesel včeraj zvečer. Čemu se čudiš, zakaj nisem v eni noči opravil tedenskega dela vsega inštituta? Gospodar Neil, vsi postopki bodo končani v nekaj dneh. Pri tem morate zapeti hvalo mojim spretnostim, saj tedensko delo množice povprečnih bledolčnih doktorjev v dragocenih inštitutih skrajšam na nekaj delovnih dni enega samega, od Alaha blagoslovljenega arabskega genija sredi ničesar.«

»Dragi Mohamed, saj nisem hotel biti nespoštljiv. Vse skupaj si mi lepo razložil. Vsekakor ne boš pozabil na nujno konspiracijo.«

Mohamed je zaupljivo prikimal. Neka naprava je zapiskala. Dvignil je obrvi in odvrnil:

»Zdaj me kličejo moji otročki, zato mi oprostita,« in svoje majhno telo je odnesel do zapletene naprave. Pomignil sem Mary. Skupaj sva zapustila blagodejen hlad laboratorija.

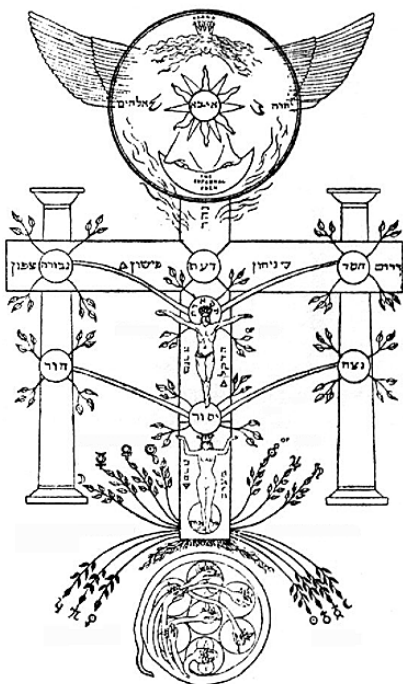
»Neil, ti pa res znaš s temi ljudmi,« me je okarala. Poleg njenih besed me je oklofotala še peklenska vročina. Najprej jih dobiš verbalno, potem še fizikalno. Res krščanski model klofutanja. Nastavi levo, nakar še desno lice in bodi hvaležen, ker jih boš dobil po obeh. Zakora-

kala sva do naše dragocenosti. Palestinci so resno vzeli moj včerajšnji namig. Na vseh dohodih so stali mrki oboroženci. Ta narod se že sto let vojskuje, zato ima izurjenih vojščakov za izvoz. Edini, pred katerimi so nas morali varovati, so v vse nos vtikajoči Jenkiji. To jim je še dodatna motivacija.

»Gospod, vse je zavarovano,« me je ogovoril mož, zaviti v značilno puščavsko opravo. Meni se je zdela njihova moda precej, kako naj rečem, rjuhasta. Za to so imeli dober razlog. Tako zaviti v svojo značilno tkanino so zlahka preživljali dan za dnem na tem peklenskem soncu. Zahodna tehnologija še zdaleč ni kos njihovi uporabni eleganci. Moja vročinska oprava je dobra samo za frajersko paradiranje po mestnih ulicah. Zaradi okornosti pa nikakor ni primerna za terensko delo in v njej pri resnem delu ne bi imel za burek. Zato sem se zadovoljil s klasiko.

Znova v votlini

očasi sva stopala skozi hlad votline do osvetljene luknje. Tako sem se počutil samo med vstopanjem v cerkev pred krstom svojega krščenca Tima. Mary se od navdušenja zasvetile oči, s pogledom je zao-kročila med prisotnimi oboroženci in veselo dodala:

»Odlično opravljeno. Z doktorjem greva dol.«

Eden od mrkih mož drobnejše postave je odvrnil:

»Preden bo kdo prišel do sem, bo podoben cedilu za sir. Najprej streljaj, potem vprašaj?«

Jaz sem resno prikimal in nesrečno zaječal:

»Kaj nimava vsega temeljito posneto?« Ob misli na še eno čisto pravo spuščanje po vrvi s čisto pravim plezalnim pasom me je temeljito zmrazilo. Ob vsej tej vročini me je strahotno zazebló. Jezus in vsi svetniki, kaj sem vam storil za to prekletstvo? Ona je veselo prikimala:

»Imava. Kljub vsej tehnologiji pravi arheologi zaupajo temu, kar otipajo ali vidijo na licu mesta. Saj si slišal Mohameda. Drživa se torej tega, kar znova, najinih ščetk in lopatic.«

Obrnila se je proti možu, ki je leno stal na robu odprtine in zrl nekam v nedoločljive daljave. Preko ramen mu

je leno visela puška. Sploh ni polagala pozornosti na orožje:

»Ste presejali pesek tal okoli luknje?«

Mož tisočerih gub okoli prijaznih oči je mehko prikimal:

»Smo, gospa. Vse smo presejali. Kar je ostalo na situ, smo zapakirali in dostavili arabskemu bratu,« in je še mene ošvrknil z otožnim pogledom. Najbrž ga je begal moj molk. Pri njih so navajeni, da v moževi prisotnosti ženska molči ali govori samo, če ji to dovoli mož. Še kar se niso in se najbrž nikoli ne bodo navadili na naše zahodnjaške navade. Naj bom pošten, tudi sam včasih malce pogrešam vsaj košček te islamske hierarhije mož-žena. Pri nas ženske veliko govorijo, a razen redkih izjem, običajno povedo zelo malo.

»Hvala,« je prijazno odvrnila in me sunila pod rebra. Očitno sem malce otrpnil ob misli na novo dozo spuščanja po vrvi. Pri Jezusovem grobu prisegam, kako sem sovražil takšne akrobacije. Zgolj in samo misel na možne rezultate mojega samožrtvovanja za višje cilje me je prisilila v to alpinistično bizarnost. Zgolj in samo to! Pomislite! Jaz, nasprotnik vsakršnega plezanja na kaj več od (nizkega) sadnega drevja, sem si moral, pri Jožefovem dletu, opasati plezalni pas. Niti štiriindvajset ur ni minilo

od prvega okušanja te nore alpinistične karafeke in že me je, o groza, čakal še en paket norosti. Grozljivka. Pogoltnil sem slino in s knedlom v goltancu zgrabil plezalni pas.

Mary se je samo smehljala ob pogledu na mojo nerodno telovadbo. Nekaj časa je opazovala moje napore, nakar se je usmilila moje trpeče duše. Stopila je do mene in mi tiho pomagala. Sam Alah ve, kaj so si mislili Palestinci okoli naju. Delali so se, da jim ni mar. Mogoče bi lahko prevarali koga manj pronicljivega. Mene niso mogli. Z njimi sem delal že na nekaj odpravah. Poznal sem jih. Njim se je pomoč ženske pri moškem opravilu zdela izjemno zabavna. V njihovih očeh si v tem primeru pusi na kubik. Kakšen mož si, če ti mora pri moškem delu pomagati neka ženska? Ja, povem vam, to so mleli v svojih dvakrat žganih glavah. Večkrat sem jih zalotil med posmehovanjem. To so radi počeli. Moje sokolske oči so jih vedno znova zasačile med posmehovanjem. To so počeli na skrivaj. Vsaj mislili so tako. Pred izbruhom odkritega posmehovanja me je varovala samo moja blagajna. Tam so shranjeni njihovi precej bogati honorarji. Tako je.

Danes si lahko z denarjem kupiš tudi ponos. Palestinci so znani po svoji poslovni odprtosti. Dokler ne drežoš v njihovo vero ali zgodovino, so krotki in učinkoviti delavci. Neki, ne preveč bister Jenki, je pred leti enemu

malce nerodnemu Palestincu psoval njegovega Mohameda in mu v Alahovo veličino verbalno zarival svojega mlahavega tiča. Slabo za zdravje! Drugo jutro so nesrečnika našli z glavo, ločeno od telesa, predhodno dobro obdelanega skozi vse telesne odprtine. Torej nauk? Ne se zajebavati z vero ljudi!

Po vseh teh mukah in kolobocijah sva se znašla v votlini. Hitro sem hotel pozabiti moreč alpinistični intermezzo. Ta najina votlina skrivnosti je gotovo še kaj skrivala. V kosteh in na vodi sem čutil lepote ščemenja presenečenj na dosegu rok. Ne bom vas moril, koliko litrov švica je steklo po mojem hrbtu, preden sem stopil na trdna tla votline. Hvaljeni vsi svetniki in preroki Svete dežele za trdna tla!

Mary je čisto pozabila na mojo prisotnost. Stopila je do napisa sredi reliefnega oboka. Z roko je nežno potegnila po obdelanem kamnu. Čeprav zaprašeni od odstrtega prahu, so njeni dolgi prsti videti izjemno elegantni. V njenem nežnem dotiku je bilo nekaj neizmerno erotičnega. Jaz sem tam stal in igral pozabljenega lipovega boga. Skoraj sem se zapletel v vrv:

»Porka fiks! Ta jebena vrv me hoče zadaviti! Sovražim alpinizem in on sovraži mene!« sem preklinjal in se skušal odpeti.

Mary se je ob mojem besnečem nerganju obrnila in se prisrčno zarežala:

»Ubožček. Raje ne pomislim, kako bi se kobacal s plezalnim pasom s preloma stoletja. Takrat niso poznali avtomatskega napenjanja, niti uravnave položaja spusta. Vse si moral postoriti ročno. Zdaj te tehnologija ujčka še na sekretu, saj namesto tebe skoraj polaga tvoj kabel in ti potem še poglanca rit.«

»Zame je že to preveč,« sem živčno odvrnil in z žepnim nožem besno odrezal vrv. Mary se je samo nasmehnila. Res sem imel poln kufer tega vrvnega cirkusa. V nosnicah me je počtegetal fini lebdeč prah. Tega je bilo izdatno dovolj v tej zatohli luknji. Mary me je prepustila mojemu protestirajočemu momljanju. Bolj zase je zamrmrala:

»Težko je življenje arheologa na terenu.«

V osvetljeno steno je usmerila svoj skener. Pomislite, sem dol je nesla celo ročni skener fresk. Meni je bila skoraj odveč že tista rezervna baterija, ki mi je zdaj visela izza riti.

Na glas je začela po učiteljsko komentirati svoje ugotovitve:

»Hm, nikjer ne vidim nobenih znakov za samoglasnike. Veš, hebrejska abeceda je soglasniška. Samoglasnike so pisci začeli označevati nekje v srednjem veku.«

Jezno sem zamahnil z roko. Saj kljub vsemu nisem popolni neznalko:

»To še jaz vem,« sem nejevoljno zagodrnjal:

»Najbrž nisem na Hebrejskem inštitutu dobrega pol leta, za svoj denar, zgolj afn guncal. Povej nekaj, česar ne vem.«

»Ne jezi se! Samo na glas razmišljam,« je poskušala ohladiti mojo jezo. Saj nisem bil jezen nanjo in njeno večino. Bolj sem bil jezen sam nase, ker sem se dovolil dostaviti na ta tanek led spuščanja in plezanja po vrvi. Vse skupaj bi lahko po šefovsko spremljal od zgoraj. In to brez teh akrobacij, vključno z goltanjem tega smrduhasto zoprnega prahu. Stopil sem za njeno nepomično postavbo in se očarano zastrmel v izjemno natančno izdelan relief.

Naj priznam, ob pogledu na starodavno pričo nekega ustvarjanja sem za hip pozabil na vse doživete zoprnosti. Tudi sam sem z roko potegnil po površini. Začudil sem se gladkosti reliefa. Saj nisem bil prepričan, če gre za relief. Prevezel me je način izdelave. V spomin sem si

priklical tehnike tistega časa. Hitro sem se dokopal do ugotovitve, po kateri najbrž nobena izmed do zdaj znanih tehnik ne odgovarja tukajšnjemu delu. Ja, prav ste prebrali. Nobena znana antična tehnika ni zapustila v kamnini takšnega reliefa. Nobena. O tem sem bil trdno prepričan. Prej bi lahko zanikal svojo mamo! Na glas sem postavil skoraj retorično vprašanje:

»Mary, kdo bi to ustvaril na tak način? Kakšna tehnika omogoča tako gladek relief? Površina je na otip popolnoma gladka. Od daleč pa je videti drugače. Gotovo ne ustreza nobeni antični tehniki. Bolj je podobno sodobnim laserskim tehnikam. Nekaj podobnega sem videl na razstavi v Tate Modern.«

Ona me je pogledala s široko odprtimi očmi:

»Tukaj pa si ti doma. Glede tehnik rezljanja tistega časa sem precej bosa. Tisti tečaj mi je dal samo osnove. Tako vsaj nisem ravno popoln tepec. A alfa si trenutno ti!« in se zagleda v moje oči.

Znova sem pogladil po popolnoma gladki površini:

»Naj te potolažim. Zdaj se jaz počutim popolni tepec. Predpostavljajva!« sem vzkliknil:

»To votlino so izklesali v tretjem ali četrtem stoletju. Naj bo to začetna predpostavka. Nekje morava začeti.«

Nagonsko sva se spogledala, saj je še sam nisem verjel svojim besedam. Ona je to vedela in je nejeverno prikimala:

»Najprej potrebujeva časovni okvir. Črke na prvi pogled sodijo nekako v tretje ali četrto stoletje. To se mi zdi malce čudno glede na preostale najdbe. Oblika besedila je glede na širši časovni kontekst odločno premlada. To me malce bega. Kumran je bil leta 68 razdejan. Tudi najmlajša besedila votlin datirajo v tisti čas. Torej imava okoli dve ali celo tri stoletja široko luknjo. Ampak vsaj začetno hipotezo imava.«

Obrnila je glavo proti čudovito izsekanem oboku, pravzaprav nekakšnemu portalu. Že pri prvem spustu v votlino mi je padel v oči. Znova sem pogladil površino:

»V tistem času reliefov niso delali na tak način. Tukaj imava opravka s pravo rezbarsko umetnino. Glede na to, kar vidim, so kamen najprej v nulo zglancali,« znova sem pogladil površino in nadaljeval:

»Potem so vanj nekako zarezali te podobe. Vidiš, nikjer ni sledov udarcev dleta. Ta trdi kamen so rezbarili, kot bi z vročim dletom rezbarili maslo. Vidiš, nikjer ni

sledov udarcev, samo popolno gladke poteze! To mi daje tinto pit! Kakšno orodje so uporabljali? Najbrž bo simulacijska metoda dala odgovor na to vprašanje. Vsekakor pa je nekaj jasno,« sem se pogladil po bradi:

»To ni delo zadetka, temveč za sistematično delo prisebnega mojstra s sodobnim laserskim rezalnikom.«

Mary me očitno ni poslušala. Mrmraje je brala napis.

»Beri glasneje, naj še jaz slišim,« sem rekel in stopil korak stran.

»Evo, glej,« je rekla in z laserskim kazalcem začela brati:

En Bejarah at tajabo an bahen negi Elejla at Damejah,

rekoc en bejarah at nen en Edanim.

V mislih sta mi odzvanjali besedi Elejla, Damejah, Elejla, Damejah. Oblil me je neprijeten pot. Zmrazilo me je po hrbtu. Ti dve besedi sta v sebi nosili nekakšen zloben naboj. Duša mi je zatrepetala ob misli na lepo zvenečo besedo Elejla. Brrr! Še srce mi je začelo hitreje biti ob misli na ti besedi.

Svečano je nadaljevala:

Hadeš ijarag lei rekoc et ojít molok.

Še ena zamrzovalna beseda Molok. Srce mi je znova poskočilo. Nekje sem že slišal to kožo ježečo besedo. Samo spomniti sem se moral. Samo to. Odmahnil sem z glavo in se pogladil po konici nosu. Zdaj so že tri infarktabilne besede. Tri kožo ježeče in srce poskakujoče besede v treh stavkih. Kakšen hudičev jezik je to?

Ipabeš at tea deli laitizet jabean

Tejik taje thebeg at lek sat elemot

Tabapetit sahar jezeter lou sekaok

Mešit nandi kapaget en hadešin vet en tašamogin

Kišiac at en jami lei mahdašea en elem

Oadev ib lei en capiuít, deli lek taetit en leiki save.

Sehi šiteleg bediš ikiok vet leh'ilikapat mešit lei jahot en šezakah ku'en ekjajac

Ikiok lei bediš šiteleg at ilikapat.

Bel jagarez kakea sar en ihues le ein.

Za vas smo že zdaj prevedli ta sestavek:

Sveti portal se bo odprl v uri teme

Rešitelj je on, ki ravnotežje povrne.

Ni ono, ki je vsa dobrota svetov,

Časi dobrih namenov so izostali,

Zdaj nastopa doba svetih in močnih,

Ogenj in voda bosta zalila svet,

Dvignil se bo tisti, ki vse daruje in nič ne vzame.

*Zgodba, enkrat že povedana in nedokončana, zdaj bo
našla svojo pot k spokoju,*

Povedana bo še enkrat in dokončno.

Naj odprejo se duri iz tistega v to!

Mary je znova pogladila nenavaden relief. Občudoval sem njene lepe prste. Počasi se je obrnila proti meni:

»Ne vem, kaj naj rečem o tem jeziku. Nekaj pa vem. Jezik ima nekakšno moč. Najbrž gre za mantro, logodina-
mo ali kaj podobnega. Mysticizem je poln tega. Vsekakor pa tega ni napisal nekdo na robu zdrave pameti.«

»Mantra? Misliš tisto hare krišna lajnanje?«

»Ne,« je resno odvrnila:

»Ne gre za nobeno versko recitiranje. Ni spevno in ne gre lahko v uho. Vse verske recitacije so, ne glede na jezik, spevne in gredo v uho. Nekaj drugega je. Mogoče je samo popis zaloge žita. Vsekakor gre za jezik z določenimi pravili. Vidiš ponavljanje določenih besed ali zlogov?«

Stopil sem korak nazaj in poskušal brati. Oblil me je hladen pot. Hitro sem odnehal:

»Pa si prepričana v svoj prav? Te črke so precej nove. Sicer nisem stručko tvojega kova, toda vseeno prepoznam precej nov slog.«

Mary je navdušeno prikimala:

»Neil, opraviti imava s popolnoma neznanim semitskim jezikom. Verjetno bova potrebovala pomoč Goršema iz Jeruzalema in Šavareza iz Londona.«

Zožil sem pogled:

»Hm, zakaj misliš, da bi nama lahko ta dva tipa pomagala? Vesta kaj, česar ti ne veš?«

Mary je položila roke na boke:

»Oba imata več kilometrine pri starodavnih besedilih. Profesor Goršem je najbrž največji poznavalec antične hebrejščine in aramejščine. Profesor Šavarez pa je strokovnjak za dialekte okoli Mrtvega morja iz časov Jezusa. Ne pozabi, vse najdbe tukajšnjih votlin datirajo v tisti čas.«

Zmajal sem z glavo:

»Ne vem. To pomeni dva para novih oči. Morala bosta podpisati protokol o molččnosti. Drugače ju ne smeva pustiti zraven. Ta besedila ne smejo odleteti v zrak, dokler nimava v rokah česa konkretnega.«

»Najprej počakajva, kaj bo ugotovil Mohamedov laboratorij. Nisem rekla, da ju bova poklicala, temveč, da ju bova verjetno potrebovala. Poklicala ju bova samo v

skrajni sili, če mi spodleti. Velja?» je vzdihnila. Samo kratko sem prikimal in znova poskušal brati besedilo pred sabo. Znova mi je postalo neprijetno. Te jebene črke so me žokale naravnost v srž misli.

Od zgoraj so nama v zaprašeno luknjo spustili globinski skener. Ta naprava lahko prodre skozi vsakršno snov do globine najmanj pol metra, kar bi moralo zadostovati.

Skupaj sva postavila stojalo in usmerila cev naprave proti navideznemu portalu. Čez nekaj sekund sva na zaslonu uzrla sliko. Bingo! Kakšna sreča! Izza stene sva odkrila nekaj, podobno skrivnemu prostoru, pravzaprav skrivni luknji. V njej je bilo nekaj, podobno zaboju. Odkrila sva tudi dostop do tja. Skener je pokazal pravokotnik drugačne snovi. Prekrit je bil s plastjo originalne snovi. Res zvito. Nisem pa niti pomislil na tehnologijo za tako natančno prikrievanje, saj me je razburila že sama ideja skrivanja na tak način. Vzneseno sem stekel do stene. Mary me je opozorila:

»Bodi previden. Ne veva, s čim imava opravka. Še kemijski odčitek počakajva!«

Nestrpno sem iskal točko na steni. Mary me je vodila:

»Malce višje. Še malo. Stop! Čakaj malo. Kemija je tu!«

Za hip sem zastal, ona je prebrala odčitek analize:

»Ujet zrak je star skoraj 2100 let! Pri Jezusovih olj-
kah, to je natanko v času Jezusa. Natančna letnica je
letnica Jezusovega rojstva, plus minus tri mesece. Konč-
no se je ta tvoja naprava poplašala!«

»Torej je analiza plina v zaprti kamri postavila nov
časovni okvir.«

Mary prikima:

»Mogoče. Mogoče pa ne! Kaj, če so steno,« in z očmi
zaokroži po steni: »Porisali kasneje, v času tretjega ali
četrtega stoletja.«

Prikimal sem:

»Mogoče. Sicer ni važno. Ko se dokopljeva do skrin-
je, bo vse jasno.«

Prste sem držal nad točko, kjer naj bi bil tisti pravo-
kotnik drugačnega materiala. Čutil sem sunke adrenali-
na. Previdno sem pritisnil ob steno. Najprej se ni nič
zgodilo. Stopil sem stran, skomignil z rameni, se obrnil in
se spogledal z Mary. Hip zatem se pravokotni del kamni-

te stene sunkovito umakne. Zdrznil sem se in obrnil glavo. Odprla se je nenavadna komora. Podzavestno sem globoko vdihnil in zadržal dih. V njej sem zagledal neverjetno oblikovano skrinjo. Mary dvigne obrvi:

»Hej, dihaj! Izdihni in znova vdihni. Ne mi tukaj pomodret,« nakar zažvižga:

»To pa je najdba. Oblike skrinje ne moreš nikamor uvrstiti. Je tako?«

Prikimal sem, globoko izdihnil in počepnil. Mary je previdno pristopila. Začutil sem njeno drgetanje. Ob takšni najdbi vsakdo drgeta. To je prijetno ščemenje, skoraj boljše od seksa.

»Poslikaj to. Natanko morava zabeležiti mesto najdbe,« sem se hitro zbral in še enkrat stopil do skenerja. Hotel sem se prepričati, da ni še česa zraven. Recimo kakšnega mehanizma, ki ti odseka roko, ko jo stegneš proti ročaju skrinje. Manj previdnim so se dogajale tudi takšne stvari. Midva sva imela srečo. Nikjer ni bilo znakov o kakšni skriti pasti.

Molče sva se spogledala. Takoj sva oba vedela, kaj morava storiti. Najprej sva vse temeljito poslikala in poskenirala. Zatem sva počepnila, prijela za ročaje in potegnili. Skrinja se je premaknila. Bila je kar težka.

Kaplja znoja mi je spolzela po čelu in kapnila na tla. Zatem se spelje še druga kaplja, ki pa ni dosegla tal. Tisti hip sploh nisem bil pozoren na takšno malenkost, kot je znoj. Vlekla sva to skrinjo in jo spravila pred steno. Mary se je zadihano vzravnila. Tudi mene je hip zatem izdal moj križ. Zaječal sem:

»Zaboga, čemu moram fizikaliti?«

Mary se je nasmehnila:

»Ker gre za jebeno pomembno stvar.«

Z roko si je potegnila znoj s čela. Skrinja pred nama je bila iz lesa, okovana z nenavadno modrikasto kovino. Prelivajoč strop in kovina obrobe imata gotovo nekaj skupnega. To sem takoj ugotovil. Pač izkušnje starega mačka. Skrinja je bila široka kakšnega pol metra, visoka nekaj več in še malce daljša. Sicer pa, komu mar za dimenzije neke jebeno težke skrinje? Pravzaprav je bila podobna pravokotnemu zaboju z dvema nenavadnima ročajema, z enim spredaj, drugim zadaj. No ja, mogoče sta bila pa na strani? Kaj pa vem? In komu mar? Skratka, nekaj trenutkov sva tako stala in tuhtala, kaj storiti. Kakšen bo najin naslednji korak?

Molčala sva. Vsak zase sva mlela v glavi, kaj storiti? Kaj? Mary je počepnila do nenavadnega ornamenta iz

nekega zelenega minerala. S svojim elegantnim dolgim kazalcem se ga je nežno dotaknila. Zajel sem sapo. Hotel sem ji preprečiti dotik. Ampak ji ga nisem. Samo izdihnil sem zrak in se očarano zazrl v mesto dotika. Mineral spremeni barvo v rumeno in nežno zasije. Bliskovito je umaknila in znova previdno vrnila prst na mineral. Ta je znova zasvetil. Rumenkast sijaj je bil podoben sodobni organski signalni lučki. Ona je še pogumneje pritisnila na mineral:

»Na dotik je topel. Nenavadno,« je komentirala občutek in ni odmaknila pogleda od nežno svetlečega minerala. Mene je prevzela zlasti skrb in mogoče strah pred neznanim:

»Mary, mogoče se ga ni dobro dotikati. Skrinjo raje potegnimo gor in se z njo igravimo v laboratoriju. Če bo kaj zletelo v zrak, naj zleti izmerjeno.«

Ona me ni poslušala. Še močneje je pritisnila prst in nekaj zašklopota. Pokrov skrinje se je počasi in enakomerno dvignil. Zaslišal se je sikajoč zvok. Takšen zvok pušča sistem na pnevmatski pogon. Nenavadno. Tedaj sem se tudi jaz opogumil. Nisem smel izpasti največji posranec pod tem jebenim puščavskim soncem. Saj nisem hotel oporekati njenemu pogumu! Vedno pa sem se, tako v ozadju, počutil malce pusija. Tega pa nisem hotel. To ne pritiče alfa samcu! Počepnil sem poleg nje in se

očarano zazrl v zvitke. Oba sva ostala brez besed. Najbrž sva kar otrpnila in nekaj časa samo nepremično zrla v zaklad. Ja, to je prava beseda za najdbo.

Našla sva skrinjo jebeno neprecenljivega zaklada. Ne vem, koliko časa sva tako uročena zrla v rumene zvitke. Zloženi so bili na podoben način, kot srednjeveški verski zvitki. Res čudno. Zbudil sem se iz očaranosti:

»Neverjetno. Polna skrinja popolnoma celih zvitkov. Zaprla bova skrinjo in jo gor znova odprla. Samo v laboratorijskih pogojih bomo te zvitke jemali ven in jih začeli proučevati. Ne smemo si dovoliti nobene napake. Draga, to je najina vstopnica na arheološki Olimp.«

Mary je ostala nepremična. Tam je čepela in zrla v zvitke pred sabo. Zgrabil sem jo za podlaket. Ni reagirala. Še močnejše sem jo stresel. Odsotno je obrnila glavo proti meni. Njen pogled je šel mimo mene nekam v odmaknjene daljave. Nekaj se je zgodilo. Brezizrazno spregovori:

»**Elejla nandi. Elejla vet damejah nandi,**« nakar je omahnila. Oblil me pot. Kaj se je zgodilo? Kateri vrag jo je pokosil? Tukaj sva bila sama v tej luknji. Je krivo odpiranje skrinje? Se je sprostil kakšen plin? Ampak jaz sem bil na nogah, torej ni bilo to. Enostavno je omahnila. Že

sem hotel skočiti na noge in poklicati pomoč, ko je jasno spregovorila:

»Tek oezed! Tek oezed! Tzamkuk elejla at ikotad molok. Mešarah nandi. Mešarah at liatizet edanim. Mešarah ...«

Tedaj nisem razmišljal. Bog mi je priča, da sem ravnal nagonsko. Zgrabil sem jo za ramena in močno stresel. Njene lepe temne oči so široko odprte zrle nekam v daljavo, nekam v drug svet. Govorila je ta tuj jezik. Res je šlo za nekakšen mistični jezik. Najbrž jo je neka kombinacija besed potisnila v jebeni trans. In ravno v najmanj primernem trenutku. Namesto s skrinjo sem se zdaj jebal s to mistično zadetostjo. Res fino!

Počasi je izostrila pogled nekam na sredino mojih možganov. Neznana sila me je odrinila. Brez dotika me je nekaj sunilo vsaj meter stran. Komaj sem se obdržal na nogah.

»Mary! Mary! Zbudi se!« sem zaklical. Zaman. Ona se je sklonila in iz skrinje vzela zvitek.

Obupno sem ji poskusil prepričati namero. Verjemite mi, da sem poskušal. Poskusil sem stegniti roke po zvitku. Neuspešno. Neka neznana sila mi je prepričala namero. Tuhtal sem, kaj mi storiti. Naj pokličem pomoč?

Nisem se mogel odločiti. A kdo bi mi verjel? Mogoče gre za kakšen plin in oba halucinirava.

Mary razpre svitek in začne bolj zase mrmrajoče brati. Ničesar nisem razumel. Zdaj sem vedel. Dregnila sva v neko čarovniško gnezdo. V sam center okultnega sranja sva žoknila. Mary pa je morala na glas brati čudaški urok. Res lepa godlja.

»Mary! Mary!« sem zaklical. Brez učinka. Njeno monotono mrmranje je zlovešče odmevalo. Želel sem stopiti do luknje in priklicati pomoč. Takrat je prenehala. Zvitek je nazaj zvila in ga odložila v skrinjo. Stresla je z glavo:

»Nekam slab zrak je tu spodaj. Dajva čim prej dvigniti to skrinjo,« in jo je zaprla z elegantnim gibom roke. Očitno sploh ni vedela, kaj se je z njo dogajalo zadnjih nekaj minut. Previdno sem jo vprašal:

»Kaj si maloprej brala, recitirala, blodila?«

Ona začudeno dvigne obrvi:

»Brala? Skrinjo sem samo odprla in zdaj zaprla. Čudno, kako so ti zvitki težki.«

»Se res ničesar ne spominjaš?«

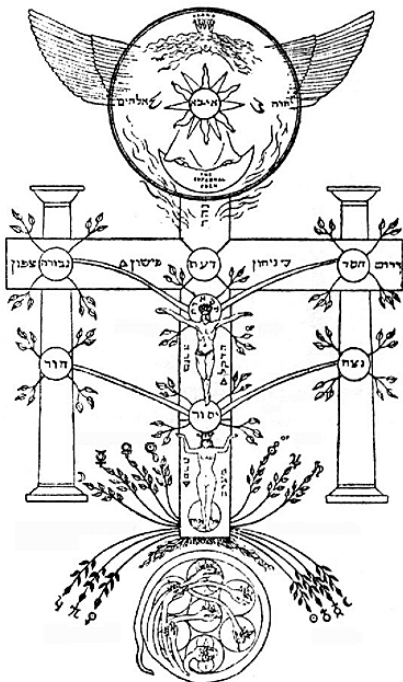
»Ne,« začudeno odkima in mi navrže:

»Najbrž ti škodi zatočnost te luknje.«

Namrdnil sem se. Očitno je vse pozabila. Sprožila je neki jeben urok in ta je zdaj popustil. Bog ve, kakšna sekta zadetkov je pustila ta zaboj. Mogoče sem jaz haluciniral. Sam Alah ve, kaj se je dogajalo! Želel sem to skrinjo čim prej spraviti gor. Takrat sploh nisem pomislil na morebitne težave. Tisti hip sem mislil samo na čim hitrejšo vrnitev na varna tla.

Znova laboratorij

Mohamed je navdušeno skakal okoli prinesenega zaboja. Na moja opozorila se sploh ni oziral. Z lupo je preiskoval ornament na ohišju in veselo kimal z glavo:

»Kaj takšnega! To si našel v zaprašeni rupi? Ta zaklad?«

»To je bilo v votlini. Se ti sanja, iz česa je to?«

»Nekaj je iz snovi, kakršno si mi včeraj prinesel. Te besede, s katerimi je poččkana skrinja, pa mi delujejo neprijetno srhljivo. To je neki hudičev jezik. Ni čudno, saj je napisan s sionističnimi škrabami. Od njih še ni nikoli prišlo nič dobrega. Naše pisave že ne bi mogel uporabiti za ta šit!«

»Tudi mene so nekatere besede stresle. Gre za nekakšen čarovniški jezik. Mary je dol prebrala nek posran urok, saj se ji je zgodilo nekaj jebeno čudnega. Raje ne mislim na to bizarno izkušnjo,« sem stresel z glavo. Nisem hotel misliti na tisto dogodivščino. Kar je preveč, je preveč.

Mohamed se je obrnil proti meni in me prevrtal z ostrim pogledom:

»Ta zadeva se zapleta. Odpriva to čudo in si ogledva vsebino.«

Zamišljeno sem prikimal:

»Vsekakor. Samo previdno. Ta reč je bizarno čudaška. Jebeno čudaška.«

Mohamed me je začudeno pogledal, nekaj zamrmral in odprl skrinjo. Tudi on se je čudil nenavadni rumeno sijoči lučki. Spogledala sva se in se zatem zazrla v vsebino. Znotraj so bili papirusni svitki. Vsaj zdelo se mi je, da je papirus. Glede na že doživeto sem pričakoval še kakšno čudo.

»Mojster, to so nekakšne židovske škrabe. Oni tako pakirajo svoje čačke,« in je hotel seči v skrinjo. Prijel sem ga za roko in mu preprečil namero:

»Previdno. Ne dotikaj se tega z golimi rokami. Glede na sceno v votlini, lahko pričakujemo marsikaj odbitega.«

Mohamed je umaknil roko in skomignil z rameni:

»Kako naj naredim analizo?«

»Saj si velik fant in imaš kakšne rokavice.«

Strogo je nagrbančil čelo in jezno pihnil:

»Zdaj boš pa ti mene učil mojega posla.«

Nasmehnil sem se in dodal:

»Saj te ne učim. Samo previdno, nič drugega.«

Stopil je do predalnika, vzel ven rokavice in si jih navlekel na majhne roke. Srepol me je premeril:

»Si zdaj zadovoljen?«

Samo prikimal sem in ga opazoval pri delu. V roko je vzel pinceto in sterilno dozico. Odlomil je košček roba, ga vstavil v dozico in med žvižganjem neke njihove popevke odkorakal do elektronskega aparata. Na velikem ploskem monitorju je spremljal potek analize:

»Zanimivo, res zanimivo. Struktura papirusa ustreza egiptovski tehniki novega kraljestva, vendar je finejša. Zato je zvitek tako lepo zvit. Izotopi kažejo vrednosti med 3500 in 4500 let, kar je glede na tehniko dovolj natančno. Struktura tkanja je sicer drugačna, a glede tega smo vsakih nekaj let priča novim odkritjem. Večje presenečenje je črnilo. Kemija ne ustreza nobenemu takrat znanemu barvilu. Samo hipec in dobil bom čas izdelave črnila,« in tipkal po ekranu. Jaz sem ga samo nemo opazoval. Zdaj je bil v svojem univerzumu in

takrat ga ni modro prekinjati. Samo potrpežljivo sem čakal.

»Mojster, črnilo je narejeno iz mešanice, kakršno niso poznali v tistem času, to je tri stoletja po vašem Odrešniku. Izotopi so zapeli izpoved,« je kimal in zamrmral:

»Tako je. Stresel sem jih iz hlač in tukaj je podatek o starosti,« nakar je zmagoslavno zaključil:

»Črnilo je bilo narejeno dobrih tristo let pred našim Mohamedom. Noben zvitek tistega časa mu ni podoben. Našli ste torej zvitek iz časov Konstantina velikega, torej tipa, ki naj bi zagrešil politizacijo krščanstva na zahodu.«

Pogladil sem se pod brado:

»Se vam ne zdi to nenavadno? Med papirusom in črnalom je takšen časovni prepad.«

Presenečeno me je prebodel s temnimi očmi:

»Doktor, to te ne bi smelo impresionirati. Zakaj bi to moralo biti nenavadno? Nekdo je porabil stare zaloge odličnega papirusa. V tem ni nič nenavadnega. Tudi v Votlini 22 so našli nova besedila na starem pergamentu. To bi ti prvi moral predvidet. Ste špricali predavanje o tem?«

Previdno sem dodal:

»A oblika tega, čemur praviš sonistične čačke, je podobna pisavi iz časov Konstantina Velikega. Ti zvitki so nastali dobri dve stoletji po zadnjih znanih sledovih dejavnosti v Kumranu. Ne gre za deset ali dvajset let, temveč, pri križevem potu, za dve stoletji. Druga zanimivost, ki jo je vredno omeniti, je starost zraka v kamri. Skener je pokazal zrak iz časov Jezusovega rojstva z nekaj meseci odstopanja.«

»Tako pravi akademska znanost okamnelih fosilov. A ta znanost se je že velikokrat motila. Habibi, odkrili ste dokaz, s katerim bodo akademiki morali spremeniti svoje pojmovanje tamkajšnje zgodovine. Ni to veliko odkritje? Moji otročički se niso še nikoli zmotili. Odčitek starosti zraka pa v vse skupaj vnese še malce zabave. Alah je velik, a je žal tudi daleč.«

Zamišljeno sem prikimal. Resnično sva našla dokumente, mlajše od dveh tisočletij. Nekaj je preživelo rimsko uničenje židovstva v Sveti deželi. Mogoče sem bil na sledi čisto novi, še neodkriti sekti. To pojasni tudi popolnoma tuj jezik. Poleg ponovnega pomika datumske premice sem imel v rokah tudi dokaz o popolnoma novem jeziku tistega časa. Ostali sta samo še skrivnosti nenavadne kovine in odčitka starosti zraka. Tudi tema skrivnostima bomo, tako sem upal, prišli na kraj.

Mohamed je previdno položil zvitke enega za drugim poleg skrinje. Bili so trije. Nagnil sem se nad skrinjo in na dnu ugledal drobceni neugledni škatlici:

»Na dnu je nekaj,« in pozabil sem na varnost. Zgrabil sem obe škatlici, ju položil na pult in se spogledal z Mohamedom.

»Kje je zdaj vaša previdnost?« me okara:

»Še otrok tako ne plane na svojo igračo.«

Ob opombi sem se zgolj nasmehnil in vzel v roko eno od obeh škatlic. Na otip je bila prijetno topla in mehka. Nenavadno. Ogledoval sem si jo in ugibal, kaj je v njej.

»Mojster, mogoče je znotraj kakšen zloben duh. Židje so sposobni vseh packarij tega sveta.«

Počasi sem odkimal in prijel za pokrov. Dvignil sem ga in zagledal lep prstan. Na mestu, kjer bi moral biti kamen, je zijala praznina. Bili so utori, a kamna nikjer.

»Zanimivo,« sem komentiral nenavadno najdbo:

»Prstan so sem položili brez kamna. Gotovo je bil vgrajen.«

»In to je zdaj previdno ravnanje?«

Še sam nisem vedel, kdaj sem si potisnil prstan na levi sredinec. Tja se je ulegel kot ulit. Takoj sem začutil prelivajočo toploto. Odprl sem še drugo škatlico in tam je ležal podoben, vendar malce manjši prstan. Takoj sem pomislil:

»Darilo za Mary,« nakar se srečam s presenečenim Mohamedovim pogledom:

»Hvala, Mohamed, zdaj pa ti nadaljuj s svojimi igračami,« sem se zahvalil in stopil na peklenko vročino. Škatlici sem pustil v šotoru. Mary je sedela pod senčnikom pred svojim šotorom. Veselo sem stopil do nje. Mimogrede sem ošinil mrkega stražarja. Zdaj sem bil prepričan v uspeh.

»Arheološki Olimp, tukaj sem, da sedem na tvoj dragoceni fotelj!«

»Mary! Mary!« sem zaklical in pospešil korak. Hitro me je obilil moker pot. Preklinjal sem svojo neumnost, ker nisem nabavil domačinske oprave.

Mary se je počasi obrnila.

Zadihan sem prikoral do nje. Ustnice so se ji nežno razprle v nasmeh:

»Kaj je povedal naš mojster?«

»Draga moja, zdaj sva na konju! Kar začni pisati spomine! Najprej pa dar,« navdušeno začnem in ji v razprto dlan položim prstan. Sprva je delovala malce zmedeno, nakar si nadene moje darilo. Dvigne roko v zrak in si ogleduje iztegnjen sredinec s prstanom:

»Kje si to našel?«

»Na dnu skrinje. Takšen dar se ne razkazuje. Nekaj pa lahko imava za spomin. Si tudi ti občutila toploto?«

Prikimala je in radovedno vpraša:

»Kaj pravi Mohamed?«

Potem ji ponovim vse, kar sem izvedel pri Mohamedu. Šele na koncu je segla po moji roki in me potegnila v senco. Res sem bil ves iz sebe:

»Vsa jebena srenja se mi bo klanjala!«

Ona pa je takoj začela s svojim običajnim pesimizmom:

»Za zdaj imava, bodiva poštena, bolj malo. Mogoče bova potrebovala pomoč pri razkrivanju skrivnosti neznanega jezika. Nekaj temačnega je na njem in ob misli na dogodek v votlini me je resnično strah. Potem je tu še tehnika tistih rezbarij ali kar je že v votlini. Naj omenim še skrivnostni material. Vprašanj je veliko, morebiti celo preveč.«

Seveda nisem delil njenega pesimizma. Nisem ga hotel:

»Dovolj je že obstoj votline in vse, kar je v njej. Najprej bova napisala knjigo, s katero bova samo razdražila akademske fosile. Vrgla jim bova kost in dvignila prah. Sponzorji so zaljubljeni v dvigovanje prahu. Odprla bova vrečo, kamor se bodo stekali evri, funti, jeni, rupije, dolarji in juani,« sem bil navdušen:

»V tem poslu moraš biti hiter in ves čas pripravljen za vzbujanje pozornosti. Vse imava poslikano, torej lahko pripraviva razstavo, predstavitev skrivnostne votline. Že vidim naslov na plakatu,« sem razširil roke:

»Votlina skrivnosti je odprla pot revoluciji pojmovanja zgodovine Svete dežele! Točno tako bo - Votlina skrivnosti!«

Mary je ostala mirna. Potrpežljivo me je poslušala in čakala na konec mojega navdušujočega monologa:

»Malce preveč te je zaneslo. Veliko dela nas še čaka. Vsaj uprašen manuskript moramo sestaviti. Že to je dovolj dolgotrajno delo. Slik brez podatkov ne moreva nikomur prodati. Najdišče je še skoraj popolna neznanka. Kar veliko dni ritja po prahu nas še čaka.«

Zamahnil sem z roko:

»Po nepotrebnem kompliciraš. Na srečo sem jaz šef in jaz skrbim za finance. Brez mene bi zlagala ničvredne kosti v zakotju nepomembnega muzeja. Danes je vodja odprave predvsem poslovnež. Svoja odkritja moraš ves čas tržiti. Ključna sta hitrost in sposobnost vzbujanja pozornosti. Začela bova s slikanico in provokativnimi špekulacijami. Uganka se bo počasi razkrivala in midva bova na valovih novih odkritij pridno objavljala in vzbujala pozornost. Pomisli na indeks citiranosti, ki bo besno zdijval pred božji prestol. Še sam Bog me bo citiral!«

Mary se je zazrla nekam v daljavo. Razumel sem njene dvome. V votlini je imela res odbito izkušnjo. Pač neke vrste nesreča. Žal pa razmere ne dopuščajo preveč obzirnosti do nesrečnih pripetljajev. Vodja odprave mora dobiti denar, razdeliti plače in poskrbeti za nadaljnje delo. Včasih je pač treba pogledat tudi vstran ali

zamižati. Drugače v tem svetu zveri ne gre. Si plenilec ali jebeno jagnje med zobmi zveri.

Dan se je prevesil v noč. Delavci so opremili votlino z dvigalom in primerno razsvetljavo. V Urad sem poslal obrazec za registracijo najdišča z vsemi podatki za pridobitev posebnega statusa. Zlasti sem poskrbel za pravice. Plačal sem mastne pristojbine za ureditev vsega tega birokratskega sranja. Odgovore z odločbami sem pričakoval že naslednji dan. Enkrat se mi mora izplačat moja radodarnost do odločilnih uradnikov.

Zvečer sem po svoji dobri navadi urejal zapiske. Mary je vstopila v moj klimatiziran šotor. Samo njej in Mohamedu sem dovolil vstop brez predhodne najave.

»Dick, zakaj še enkrat ne premisliš glede svojih namenov? Kazanje tega čudnega jezika se mi zdi skrajno nevarno. Besede nosijo v sebi neko moč. Čutim jo!«

Dvignil sem glavo in se srečal z njenim zaskrbljenim pogledom:

»To sva že razčistila. Vsi papirji pridejo najbrž že jutri. Poskrbel sem tudi za avtorske pravice. Pisal sem tudi Johnu Milesu. Glede na najdbo si ga lahko privoščim.«

Mary odkima:

»Vsaj besedil ne izpostavljam, dokler ne ugotovimo prave narave tega čudnega jezika. Še zdaj me spreleti ob misli na tiste besede.«

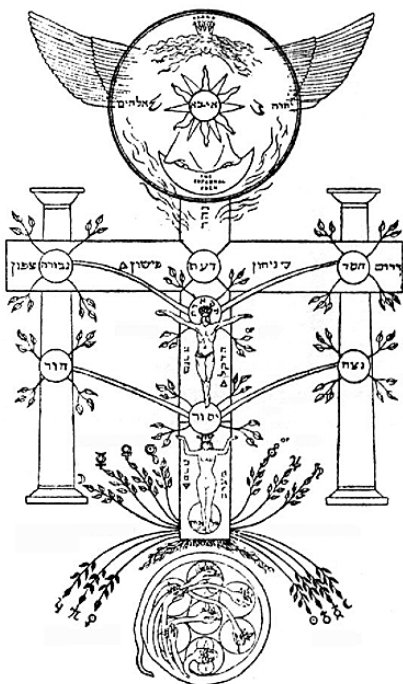
Naveličan njenega pesimizma sem strogo odvrnil:

»Na srečo jaz odločam. Preveč te je strah. Glede besedil ti lahko vsaj začasno ustrezem. Azizu bom prepustil nadaljevanje dela. Midva odpotujeva takoj, ko uredim s papirji. Vse je na teh treh karticah,« sem spustil pogled na majhne plastične kartice, položene na precej izdelano tablico.

Mary je samo odkimala in zapustila šotor. Še nikoli ni bila tako nezaupljiva. Izkušnja v votlini jo je čisto zmešala. Zaskrbelo me je njena prisebnost in zlasti storilnost. Besedil nisem želel prepustiti drugim. Manj ljudi ve za najdbo, bolje bo.

Deževni London

ov hotelski in kongresni kompleks nedaleč od Heatrowa je bil ravno pravšnji za predstavitev fotografske monografije Votline in popularizacijo že precej popularne knjige z naslovom Votlina skrivnosti. Vsebina knjige je bila predvsem provokativna špekulacija. Ravno vsled spretnega mešanja dejstev in hipotez je šla za med. Zaradi nesramno spodobnega dotoka cekinov sem lahko za reklamiranje in izvedbo showa široko odvezal mošnjiček. Najel sem kar osrednjo dvorano v William's Hallu. Nisem pozabil niti na občī EPP. Naslov predstavitve »Votlina skrivnosti se razkriva« se je bleščal iz mnogih panojev. Obilno sem plačal tudi vsem pomembnim omrežnim storitvam. Naj se vidi razkošje uspeha!

Mary je zamišljeno stala sredi kupole zimskega vrta. In zrla nekam v daljavo. Od prigode v votlini je spremenjena, občasno je popolnoma odsotna. To sem vedel. Nekaj jo je takrat obsedlo in se ni več popolnoma pobrala. Na srečo njene osebnostne težave niso vplivale na njeno profesionalnost. Vsaj za zdaj ostajajo pred vrati laboratorija. Če bi s svojimi motnjami težila pri delu, bi jo kljub starim časom, odslovil ali ji dal manj pomembno delo. Nisem si smel dovoliti razkošja invalidnega člana jedra ekipe. Žal se svet vrti in mi se vrtimo skupaj z njim. Nimamo izbire. Samo hipec omahovanja in iz vrha padeš na dno, od koder se najbrž več ne pobereš.

Tako odsotna je že deset minut stala med drevesi pod stekleno kupolo in zrla nekam predse. To je večkrat počela. Nisem je hotel zmotiti. Namenil sem ji samo kratek pogled. Moral sem se malo urediti, saj me je čakal kratek sestanek z moderatorjem predstavitve. Član upravnega odbora Kraljevega arheološkega društva se ne pusti čakati. Sir Will Horton je pomembna oseba ugledne ustanove. Hitro sem se preveril pred ogledalom in zapustil apartma. Na sestanek z uglajenim angleškim gentlemanom pač ne morem prilomastit kot neurejen capin. Arhaično kartico za vrata sem spravil v žep. Odločno sem zakorakal proti dvigalu na koncu ovalnega prostora pod veličastno stekleno kupolo, povečavo tiste v najinem apartmaju. Modo zimskih vrtov so pograbili vsi, ki hočejo biti »in«.

Do začetka predstavitve so manjkale dobre tri ure. VIP loža v William's Hallu čez cesto bo polna bogatih mecenov. To je bilo logično, kajti knjiga Votlina skrivnosti se je že v prvem tednu povzpela med deset najbolj prodajanih v angleško govorečem svetu. Na trgu elektronskih knjig pa je med prvih pet. Založniki po svetu se tepejo za pravice in prevajalci delajo s polno paro.

Celo za izdelke splošne potrošnje sem prodal nekaj pravic. Zakaj pa ne? Naj prodajajo parfum Votlina skrivnosti, če zanj obstajajo kupci! Tudi čokolada Milka

Cave s priloženimi sličicami reprodukcij iz votline gre dobro v promet. Denar ne smrdi. Do zadnje kapljice hočem zlorabiti pohotno kurbo slave!

Will me je čakal v veliki avli z barom. Prišel je pet minut prej. Prefinjeni angleški gospodje plemenitega porekla še niso pozabili na uglajenost. Kakor hitro me je ugledal, je elegantno pristopil, nakar sva se rokovala in stopila do bara. Posli se najbolje sklepajo za šankom. To je splošno znano pravilo. Čakal sem, da me prvi ogovori:

»Najbrž si boste morali dobiti kakšnega managerja in tiskovnega predstavnika. Vsak uspešen človek ga ima. Torej ga morate imeti tudi vi. Ne boste se mogli ves čas bosti z vsakim novinarjem posebej,« je začel priliznjeno. Najbrž je tudi sebe videl v kakšni vlogi v moji vse popularnejši bližini. Pomignil sem natarkarju in odvrnil:

»Še vedno sem najprej raziskovalec in potem medijska osebnost. Ves ta cirkus je nujno zlo. Brez medijskega rompompoma ni pozornosti ljudi s kešom.«

Mož zvitih potez vskoči:

»Ravno zato potrebujete nekoga za urejanje teh zadev.«

Zvrnil sem šilce, poplaknil s kozarcem vode in odkimal:

»Trenutno me zanima predstavitev te fotografske monografije in otvoritev razstave. O drugem ta hip ne želim razmišljati. Imate vse potrebne podatke? Potrebujete še kaj?«

Will zvrne šilce in malce razočarano odvrne:

»Vse je pripravljeno. Brez skrbi,« me resno pogleda:

»Jaz brezhibno poskrbim za vse podrobnosti,« nakar se nagne naprej in skoraj šepeta:

»Čisto osebno me nekaj zanima. Res verjamete v vse, kar ste napisali v knjigi?«

»Verjamem?« sem bil malce začuden zaradi vprašanja:

»Jaz sem znanstvenik in ne duhovnik. Vera nima ničesar z mojim delom. Popolnoma sem prepričan v prelomnost svojega odkritja. Postavil sem hipoteze, temelječe na najdbah. To pa nima ničesar skupnega z vero. Kar bo danes na sporedu, je samo vrh ledene gore. Čaka nas še silno veliko dela. Moja terenska ekipa dela s polno paro. Torej, vsa moja vera je usmerjena v uspeh moje

ekipe in ne v vsebino najdb. Mi smo znanstveniki in ne teologi.«

Will se je nasmehnil. Namignil je natarkarju. Dvignil je znova napolnjen kozarček:

»Na uspeh!«

Dvignil sem šilce in trknil z Willom. Zakaj pa ne?

Predebatirala sva celoten potek predstavitve. Želel sem biti prepričan v brezhibnost organizacije. Kar nekaj časa sva razpravljala. Veliko sem vložil in želel sem veliko potegniti. Pogledal sem na uro. Zdaj je čas. Želel sem zapustiti točilni pult. Zvrnem šilce močnega in se pretegnem. Na tem barskem stolčku sem se kar malce zakrčil. Že sem hotel oditi, pa se zaupljivo nagne proti meni:

»Še nekaj. Ste pripravljeni na pritiske?« in nagajivo dvigne obrvi.

»Kakšne?« sem presenečen vprašal.

Will se je kisló nasmehnil:

»Skrbneje bi morali spremljati tisk in novice. Vatikan je ravno včeraj brez pretirane nežnosti napadel vaše delo. Poleg vsega so baje objavili neke dokumente. Nekateri od njih se mogoče navezujejo na vaša odkritja. Žal mi je

zmanjkalo časa za natančnejši ogled njihove objave. Ves čas posvečam vašim potrebam, saj sem za njih razkošno plačan. Imate za njih kakšen odgovor? Vsaj za vsak slučaj?«

Zakašljaj sem in se srečal s sogovornikovim radovednim pogledom:

»Zakaj bi Vatikan napadel moje delo? Saj nima zveze s Cerkvijo. Vatikan je uglašena in trezna ustanova. Najbrž si ne želi spuščanja na raven obskurnih bibličnih društev in malce zamaknjenih verskih gorečnežev. Knjigo prodajajo tudi zaletavi in precej prostaški napadi raznih samozvanih TV prerokov. Amerika jih je polna na svojih kabelskih in mrežnih postajah. Zakaj bi se Vatikan ponižal na njihovo prostaško raven?«

»Ne vem. Priporočam vam branje njihovih strani. Ne strinjajo se z vašimi odkritji. Naj bom odkrit,« se skoraj vsiljivo nagne proti meni in zaupljivo doda:

»Vaše delo jim je sporno s teološkega vidika. Napadli vas bodo s svojim celotnim arzenalom. Vedno začnejo nežno, kakor zdaj, nakar bodo nad vas spustili vso najtežjo artilerijo. Pomenljiv je čas njihove objave. Ravno pred vašo predstavitvijo. Tajming so vedno obvladali.«

Vzravnal sem se in besno odkimal:

»Prav malo me briga za njihove teološke igre. Vsako prelomno odkritje prinese nasprotovanje in žolčne polemike. Na to sem pripravljen.«

Will prostodušno odvrne:

»Veste, verska čustva so izjemno močna motivacija. Kadar trčita razum in vera, vedno izgubi razum. Znanstvenik, ki brska po kosteh domovine Biblije, mora pri svojem delu vedno vzeti v obzir tudi teološko dimenzijo svoje raziskave.«

Srepa sem premeril sogovornika:

»Z Mary sva znanstvenika in najina dolžnost je iskati resnice.«

»Veste, resnico je možno objaviti na različne načine. Včasih je na vprašanje ena plus ena bolje odgovoriti, da ni enako tri, namesto, da je enako dva. S tem v ničemer ne spremenite resnice, samo malce drugače jo poveste. Zainteresiranim dovolite nekaj svobode pri interpretaciji odgovora na vprašanje. Vera je vedno stvar interpretacije in ne znanstvenih dejstev. Dokler je vera izza zidov katedral, džamij ali templjev, je vse lepo in prav. Kakor hitro pa dregnete v njo in se zaradi tega preseli na ulice, zna biti hudič. Vi ste precej drzno stopili na žulj krščanstva. Tudi na predstavitvi boste najbrž izpostavljeni nep-

rijetnim vprašanjem. Kot sem že vprašal, ste na njih pripravljene?»

»Vsekakor sem pripravljen,« sem resno odvrnil.

Will se je samo ledeno nasmehnil. Pogled mi je naključno ušel na obilno postavo v spremstvu ženske strogih potez. Oba sta buljila vame. Debelušen mož je bil katoliški duhovnik. Spustil sem pogled na knjigo v njegovi roki. Torej je župnik tu zaradi mene.

Vrnil sem se v apartma. Mary je še kar vztrajala sredi zimskega vrta. Njene lepe oči so bile usmerjene nekam izven tega sveta. Začel sem se bati za njeno zdravje. Kje bom dobil tako spretno pomočnico s tako obširnimi jezikoslovnimi znanjem Svete dežele? Najbrž ne bom nikoli več imel vsega.

»Mary!« sem skoraj zavpil. Ona se nekaj trenutkov sploh ni zmenila za moj klic, potem se me je le usmilila in mi namenila odsoten pogled:

»Si prepričan v to, kar počneva?«

Prebledel sem ob njenem spokojnem glasu:

»Kako to misliš?«

Stopila je nekaj korakov proti meni:

»Vse to, kar pač počneva. Mohamed je prvi od ekipe resno zbolel. Za njim je zbolelo še sedem Palestinecev. Vsem je skupna samo eno stvar.«

»Katera?« sem vprašal, odkimal in dodal:

»Žal mi je za bolezní, vendar ni povezave z najdiščem. Eden od njih je prišel bolan in je okužil še druge. Gre pač za obliko gripe. Vsakih nekaj let nas prestraši kakšna nova oblika gripe. To dobro veš. Sicer pa je Mohamed že skoraj zdrav.«

Odsotno, pravzaprav zasanjano je odvrnila:

»To ni navadna gripa. Vsi so bili v votlini. Samo midva sva ostala zdrava. Vsi drugi pa so zboleli za to čudno gripo. Zakaj sva midva zdrava, njih osem pa je zbolelo? Ne pozabi, dva še ležita v zaprtem oddelku.«

Postal sem že precej jezen. Ta njen jebeni pesimizem. Tik pred začetkom predstavitve me je zamorila s to nesrečno gripo:

»Zdaj mi ne pametuj o nekakšnem prekletstvu, ker tega ne morem sprejeti. Midva sva zdrava, ker sva pač

zapustila prizorišče, preden je prišlo do okužbe. Jezus Marija, vsi ste danes polni teorij zarot.«

Oči so se ji naenkrat zbistrole. Znova je bila stara dobra Mary:

»Sem omenila prekletstvo? Midva sva prebrala neka-kšen urok, oni ga niso. Palestinci iskreno sovražijo vse, kar diši po židovskem. Glede na zgodovino jim ne morem zameriti. Prebrala sva najočitnejše besedilo. Še nekaj je,« in pogoltne slino. Dražila me je s svojo skrivnostnostjo.

»Kaj? Izpljuni že, preden se začnem reciklirati,« sem malce naveličano razširil roke.

»Midva imava ob sebi del dragocenosti iz skrinje. Jaz imam svoj prstan ves čas na vrvi okoli vratu. Raje bi ga imela na roki, a nočem vzbuhati nepotrebne pozornosti.«

Iztegnil sem roko s prstanom:

»Jaz ga imam na prstu, kamor sodi. Tako lepa stvar pač ni za na razstavo. Saj menda ne verjameš v magične predmete?«

Resno me je pogledala:

»Vera je močno orožje. Nikoli ne smeš podcenjevati mogočne moči predmetov, prepojenih z močnimi verski-mi čustvi.«

Prijel sem se za glavo in jezno odkimal:

»Mary, saj nisi bila nikoli verna. Kaj te je pičilo?«

Hladno mi je odvrnila:

»Nekaj se dogaja. Ves čas me spremlja neki čuden občutek.«

Skomignil sem z rameni, nemočno razširil roke in vzdihnil:

»Za čudne občutke potrebuješ kakšnega strokovnjaka ali pa spovednika. Koga od njiju, se sama odloči. Zdaj nimam časa za to debato. Pripravi se, saj imava samo še slabe pol ure časa. Upam, da ne boš blebetala takšnih čudnih stvari. Vse skupaj bova izpeljala, kot sva zmenjena. Preveč denarja je v zraku, da bi se šel neko hašišarsko mistiko!«

Obrnil sem se na petah in zapustil apartma. Hladno sem se obrnil in pribil:

»Pričakujem te čez petnajst minut.«

Trenutno nisem bil pripravljen na razpravo o preklestvu in podobnem mambo džambo sranju. Res se ji je začelo odvijati. In to jebeno resno. Zrela je za fotelj kakšnega dobrega šrinka. Pri Kristusovi rjuhi naj ta njena norost počaka do konca raziskav. Potem pa naj se ji odvi- je, kolikokrat se ji zahoče.

Na hodniku pred vrati sem za hip obstal. Zaskrbelo me je. Kaj, če je ne bo? Kako se bom izvlekel? Pogladi- sem prstan in odločno stopil proti dvigalu. Bom že neka- ko.

V velikanski veži hotela sem znova zagledal tistega duhovnika. Glede na hipoteze v knjigi in samo lokacijo najdišča sem pravzaprav pričakoval koga iz Vatikana. Imel sem pripravljene vse argumente. Za vsak primer. Sploh zdaj, če so držale Willove besede, čeprav dvomim o njegovih strahovih. Frajer pač išče svoj prostor pod mojimi žarometi. Vsaka luč privablja večče.

Zakoračil sem proti širokemu izhodu. Naredil sem malce ovinka, saj se nisem hotel neposredno srečati s smešnim debeluščkom v talarju. Znašel sem se na vlaž- nem pločniku. Pred nekaj minutami je nehalo deževati. Že tretjič od kosila. V Londonu mora biti človek ves čas pripravljen na dež. Bolje brez hlač, kot brez dežnika.

Pred vhomom v kongresni center so me čakale novinarske hijene. Vedno znova in znova me je presenečala njihova vsiljivost. Z malce grobosti sem se prebil mimo njihovega plenilskega koridorja in se obrnil proti pričakujočemu krdelu zveri. Moral sem nekaj ziniti, sicer bi padel v bridko nemilost. Tega pa si nisem poželet. Medijem si lahko prijatelj ali sovražnik. Ni vmesne poti. In jaz sem hotel biti njihov prijatelj. Moral sem biti. Brez primerne publicitete bi se moje delo sesedlo v prah anonimnosti. Tam ni sponzorskih nakazil z velikimi števili. Pomirjujoče, čeprav je v meni vrelo, sem vzkliknil, da sem preglasil lajež hijen:

»Drage prijateljice, prijatelji, zdaj vam ne morem ničesar izdati. Za vas sem odobril dovolj sponzoriranih vstopnin, zato nihče ne bo prikrajšan za polno doživetje. Pridružite se mi na predstavitvi in z vprašanji počakajte na konec. Vzel si bom dovolj časa za vsa vaša vprašanja! Hvala.«

Dvignil sem roki v znak pozdrava in se obrnil. Hitro sem izginil v notranjosti. Varnostnik me je pospremil do garderobnega dela. Hotel sem še enkrat na hitro ponoviti vsebino. Do začetka je bilo še dobrih dvajset minut. Torej ima Mary še pet minut. Raje nisem hotel začeti z razmišljanjem za primer njene odsotnosti.

Prireditelji so zame lepo poskrbeli. Samo zase sem imel precej prostorno garderobno sobo s čisto svojim WC-jem in ločeno prho. Samo plesačica na drogu ali pevaljka iz moje beograjske ekspedicije še manjkajo!

Sedel sem na vrtljivem stolu, zrl v ogledalo in razmišljal o zadnjih mesecih. Brazde utrujenosti so se obilno poznale. Vsa ta norija okoli predstavitve je samo del vsega cirkusa. Žal samo tako vzbudiš pozornost ljudi z denarjem. Danes več nihče ničesar ne podari. Vedno gre za vezano trgovino daj-dam. Močnejše, kot nate sije luč slave, debelejši je denarni tok v smeri tvojega računa. S tem sistemom se ti ni treba strinjati, moraš pa ga živet. V nasprotnem končaš v kostnici najbolj zavrženega muzeja.

Pogledal sem na uro. Še pet minut. Stiskal sem ustnice. To je bil znak začetka skrbi za mojo sodelavko. Tablico sem živčno prestavljal po zglančanem pultu. V mislih sem že najmanj desetič preletel celotno predstavitev. Za vsak primer sem začel tuhtati, kako vse skupaj izvedem brez nje. Začel me je kljuvati val jeze. Skoraj sam pri sebi sem prisegel, zamenjal jo bom s kom prisebnejšim, če se brž ne pojavi.

Osvežil sem se s pljuskom hladne vode v obraz. Bil sem popolnoma pripravljen za nastop. Po potrebi tudi sam. Stvar sem se kanil izpeljat do konca. Vrata so se

odprla in vstopila je elegantno napravljena ženska. Pozabil sem že, kako zapeljiva je lahko Mary v spodobnih oblekah. Samo spogledala sva se, si prikimala in že sva morala stopiti pod žaromete. V njenih očeh sem opazil lesk nedoločljive strasti. To ni bila strast tega sveta, temveč neka zamaknjenost, skoraj verski trans. Upal sem na najboljše. Upam, da ga ne bo srala s kakšnim verskim bikovim kakcem.

Množica naju je pozdravila. Nasmijan sem pomahal in se razgledal. Fino, dvorana je polna. Will je že sedel za mizo. Vse skupaj smo načrtovali v obliki nekakšnega pomenka ob čaju. Na velikem holozaslону se je bleščala malce obdelana slika portala. Spomnil sem se trenutka, ko sem ga prvič zagledal. Nad sliko portala se je bleščal veliki napis:

Na dnu se je počasi pojavil manjši napis:

Will vstane in nama vljudno ponudi sedeže. Elegantly sva prikimala in sedla. Od nekje je prišel togo narejen mož in prinesel pladenj s čajnikom, tremi skodelicami in

krožnikom čajnih piškotov. Mož je odložil pladenj, v skodelice elegantno natočil čaj in zapustil oder. Nad naslovnim napisom se je pomikalo obvestilo o podjetjih, ki so prispevala ta prigrizek in čaj. Vse to je bilo zapisano tudi v lični, skoraj arhaično oblikovani, na naraven papir tiskani knjižici prireditve. Samo s pokrovitelji čaja in prigrizka sem pokrtil strošek brošuric in še nekaj je ostalo. Dvignem pogled proti rahlo zatemnjeni VIP loži. Tam so sedeli res pomembni ljudje. Oni so plačniki zapitka in moje prihodnosti. Iz njihovih rok bodo na moj račun romale šestmestne številke.

Dvorana se je rahlo zatemnila in Will je prevzel besedo:

»Spoštovane gostje, spoštovani gosti, danes v tem hramu sodobnosti gostimo silno pomembna arheologa. To niso več od prahu umazani čudaki, ki z zobno ščetko in zobotrebcu odkrivajo skrivnosti božičnega zajtrka kralja Arturja. Ne, danes so lahko ti raziskovalci preteklosti čisto pravi zvezdniki. Njihova odkritja zlahka zasenčijo tudi najpopularnejše pop zvezdnike in igralce. Pravzaprav sta naša nocojšnja gosta neke vrste pop arheologa, prva te vrste! Še več. Sta novodobni ikoni pionirjev nove generacije. Njuna najnovejša knjiga,« in dvigne v zrak knjigo. Njena naslovnica se pokaže tudi na holozaslou in nadaljuje:

»Votlina skrivnosti je takoj postala veliki hit. Spoštovani doktor Dickson, kako si razlagate takšen uspeh?«

Rahlo sem zakašljaj in prevzel besedo:

»Zgodba je pravzaprav malce nenavadna. Vse skupaj se je začelo kot slabo počet dan. Ravno smo začeli obetavne raziskave votline, suhoparno imenovane Votlina 25, kjer smo naleteli na fragment zanimivega koščka papirusa. No, zgodila se je drobna nezgoda. Tla votline so se vdrla in pod nami je zazijala luknja. Doktor Smithova se še spominja mojega takratnega besa. Že sem mislil, vsega je konec. Potem se je vse skupaj obrnilo v čisto drugo smer. Manuskript, katerega del je tisti košček papirusa, ki bi mogoče omogočil nadaljevanje kariere, se je izkazal za obrobno stvar. Glavnina presenečenj nas je čakala v votlini pod nami. Raje ne omenjam, kako na meji podelavnja v hlače sem bil med alpinističnimi karafekami. Veste, sovražim vsakršno plezanje, višje od manjše hišne lestve.«

V dvorani se razleže smeh. Will izkoristi trenutek in prekine moj malce dolgo trajen monolog in se posveti Mary:

»Doktor Smithova, vi ste strokovnjakinja za jezike Svete dežele. V knjigi je čisto mimogrede omenjen stroki neznan jezik. Če sem knjigo pravilno razumel, gre za

zapis na zvitku z začetka četrtega stoletja. Kaj nam lahko rečete o tem jeziku?»

Poiskal sem njen ljubki obraz. Na njej ni bilo videti nič nenavadnega. Še maloprejšnji izraz verske zamaknjivosti se je nekam potuhnil. Resno je odgovorila:

»Vprašanje je, koliko imamo opravka s pogovornim jezikom. Najverjetneje gre za poseben obredni jezik, pravzaprav zaporedje logodinamičnih formul za zdaj še neznanega namena.«

V dvorani završi. Will je v njo zapičil svoj vrtajoč pogled:

»Razložite nam malo natančneje.«

Ona je suvereno nadaljevala:

»Veste, nekatere besede, sama jim preprosto pravim magične, imajo učinek na človekovo duševnost. To vemo že vsaj zadnjih sto let. Psihologija je dokazala obstoj takšnih vplivov. Najbolj zgovorna je precej obširna in dobro zastavljena raziskava profesorja Sandersa. Moja razmišljanja temeljijo na njegovih odkritjih. Sporočila takšnih posebnih besed neposredno delujejo na našo podzavest. Mnoge besede, na primer različne magijske formule, uroki, mantre in obredni izreki, delujejo mimo logičnega

razumevanja. To so pred nekaj tisočletji, brez znanosti, zgolj na podlagi stoletij izkušenj, vedeli že svečeniki Starega Egipta. Racionalni um je celo svojevrstna ovira za manifestiranje teh vplivov. Profesor Sanders je pri svojem poskusu meril učinek raznih, recimo jim magičnih besed, in dokazal, pravzaprav izmeril, neposredno vez med nekaterimi besedami in njihovim vplivom na zavest mimo razuma. Jezik, na katerega smo naleteli v votlini 25, je verjetno obredni jezik. To sklepam na osnovi tega, ker nanj še nikoli nismo naleteli izven te votline, čeprav smo prekopalni že dobršen del Svete dežele.«

Will se je namrščil:

»Ne razumem. Besede z učinkom mimo razuma? Kaj niso ravno besede govorica misli in razuma?«

Mary se je nežno nasmehnila:

»Misli niso samo razum. Razum je podmnožica misli in ne obratno. Misli so energija. Vsaka misel nosi svojo energijo. Nekatere misli imajo večjo, druge manjšo energijo. Vsako energijo je mogoče spremeniti v ustreznih zvok. Energije z najmočnejšimi učinki ustrezajo obrednim besedam. Saj vemo tudi sledeče,« je naredila trenutek premora in nadaljevala:

»Zvok je energija. Beseda je oblikovana energija. Že stari narodi so vedeli, da je zvok, oblikovan z besedo, močnejši od najmočnejšega orožja,« se zresni in z očmi premeri dvorano.

Will je nadaljeval:

»Torej ste našli obredni jezik za klatenje letal z neba?«

Mary za hip fokusira pogled nekam izza zadnje vrste in prikima:

»No, to z letali je malce hudomušno, a res je,« je zajela sapa in resno dodala:

»Najbrž smo našli obredni jezik ene od izginulih manjših in najbrž nepomembnih, in kot vidite na slikah, najbrž krščanskih sekt. Pomembna je postala samo zato, ker smo slučajno naleteli na votlino. Čaka nas še zelo veliko razburljivega dela. Naslednji meseci bodo silno zanimivi.«

Na holozaslону so se menjavale v votlini najdene slike. V dvorani se je zaslíšal nemir. Dialog med Mary in Willom je šel v napačno smer. Nikakor nisem hotel debate o jeziku, saj gre še za precej spolzek teren. Potem pa še to klatenje letal z neba. Will jo je hotel speljati na tanek

led in to mi je za zdaj uspevalo. Odločil sem se poseči v debato:

»Naj malce odstrem ta nepotrebni prah mistike glede obrednega jezika. Na svetu je veliko jezikov z obredno močjo. Sanskrt, latinščina, hebrejščina, arabščina in še kakšen bi se našel. Obdržali so se, ker so pač močnejši od množice nam še neznanih jezikov obskurnih sekt. Vsak džanki si lahko v šusu izmisli svoji zadetosti lasten obredni jezik in z njegovo pomočjo leti v svoja zasebna nebesa,« sem zamahnil z roko in nadaljeval:

»Vrnimo se k resnejšim in trdnejšim dejstvom. Pomembnejše je pravzaprav nekaj drugega,« sem skrenil pozornost. Mary se s tem gotovo ni strinjala, a to moral sem storiti. Will me je prebodel z radovednimi očmi:

»Bodite natančnejši.«

Dvignil sem pogled na holozaslona in izbral sliko portala:

»Poglejte recimo to sliko. Verjetno predstavlja nekakšen prehod ali kaj podobnega. Avtorji stenskih slikarjev so za poslikave uporabili do zdaj neodkrita tehnika klesanja podob na steno votline. To je samo del edinstvenosti našega odkritja. Druga zanimivost te slike je datum porekla. Očitno je kumranska skupnost nekako delovala celo

v tretjem in četrtem stoletju. Že to dejstvo pomeni svojevrstno revolucijo v razumevanju tamkajšnje skupnosti. Izotopična metoda je silno natančna. Ekipa na terenu še ni končala. Dnevno sprejemam novice o dragocenih najdbah. V knjigi sem zapisal, kar je kolegica že omenila, da je šlo za eno od krščanskih skupnosti. Zakaj to trdim?« in hitro prekinem naraščajoče mrmranje v dvorani:

»Na nekaterih slikah je upodobljena stilizirana podoba križa in ribe. Te upodobitve niso enake drugim tistega časa. A podoba križa in ribe nista edina krščanska simbola. Tukaj so še druge, krščanski ikonografiji podobne upodobitve.«

Zatem sem pri vsaki sliki povedal nekaj besed, Will je postavil par vprašanj in omenil tudi manuskript, zaradi katerega sem sploh začel z izkopavanji. Nikakor nisem hotel razprave o skrivnostnem jeziku. Ta hip je še pre zgodaj in tega se zdaj še ne da uspešno tržiti.

Slabo uro kasneje sem zaključil. Will se je obrnil proti publikli:

»Zdaj je čas za vprašanja.«

Nekaj časa je v dvorani vladala neprijetna tišina. Celo novinarji so obsedeli brez besed. Nekje iz sredine dvorane roko dvigne mož srednjih let. Poleg njega je

sedela ženska. Nekje sem jo že videl. Kje? Aha, spomnil sem se. Spremljala je duhovnika v avli hotela. Torej je bil duhovnik povezan s tem tipom.

Will pokaže nanj in mož vstane. Nanj posije reflektor. Podoben je bil profesorju srednjih let:

»V rokah držim natis zadnje objave Vatikanske knjižnice. V arhivu imajo dokumente o prej omenjenem obrednem jeziku. Fragmente zapisov smo videli v sklopu luštnih sličic. Takoj sem vedel, da gre za isti jezik. Še več!« je dvignil glas v smešno zvenečem broken ingliš in tako utišal znova vse močnejše mrmranje publike:

»Če bi znali pozvoniti na prava vrata, se ne bi lovili okoli prevoda. Imajo tudi slovar tega, do zdaj neobjavljenega semitskega jezika Svete dežele.«

Prebledel sem. Mož mi je v slovansko lomljeni angleščini pojasnil, da jezik pravzaprav sploh ni skrivnost. Vsaj za Vatikan ne. Celo slovar imajo. Prekletu žensko blebetanje! Res je nasedla bombici. Will me je začudeno pogledal:

»Doktor, kako komentirate besede spoštovanega gosta?«

Oblil me je neprijeten pot. Ob vsem tem trudu in vložnem denarju se zdaj najde nek obscuren tip in maha s slovarjem. Spričo presenečenja sem poskusil pridobiti nekaj časa in tudi podatkov:

»Bojim se, da vas ne poznam.«

»Oprostite moji nevljudnosti. Ime mi je Marko Lesnik, sem profesor zgodovine in zunanji, ljubiteljski član Katoliškega laičnega inštituta za biblično zgodovino. Vsakdo z ustrežno akademsko izobrazba lahko pošlje vlogo za sprejem in s tem postane najmanj zunanji član. Na mailing listo za spremljanje zanimivosti Inštituta se lahko prijavi vsakdo, tudi vi. Mimogrede sem še ljubiteljski raziskovalec nepojasnjenih zgodovinskih okoliščin, zlasti tistih, povezanih s Sveto deželo. Skratka, sem precej na tekočem glede skrivnosti Svete dežele, povezane z Biblijo.«

Prav razjezil me je s svojim malce zajebantskim tonom. Poskusil sem izvedeti še kaj več. Gost si je očitno želel igre:

»O morebitnih podatkih Vatikanskega inštituta sem dobil samo namig uro pred začetkom te predstavitve. Žal ne morem operirati z namigi, temveč dejstvi.«

Gost je odvrnil v istem posmehljivem tonu:

»Saj tudi mene ni nihče za roko peljal do spletnega portala. Kot sem omenil, samo na mailing listo se morate vpisati in tudi vi boste obveščeni na enak način, kot jaz in tisoče drugih. Podatki so z malce vztrajnosti javno dostopni. Glede na to, da si lahko privoščite varuško, ki vam obriše rit, si lahko najamete koga za spremljanje dogajanje na sceni. Če že rijete v tisti deželi, bi bilo pametno, da se naročite na novice o tistih krajih.«

V dvorani je završalo. Neznani slovanski nedeljski zgodovinar je iz mene na debelo bril norca. Ob vsej mašineriji, s katero sem razpolagal, me je brez gat našel neki ljubiteljski raziskovalec. Res sem bil slep. Kako to, da nisem nikogar zadolžil za preiskovanje spletnih novic v zvezi z odkrito votlino? Poskusil sem se izviti iz te pasti:

»Spoštovani gospod Lesnik, žal nimam časa za visenje na internetu. Ste mogoče lahko tako prijazni in z nami delite vsebine tega vatikanskega vira?«

Z reflektorjem osvetljen mož je z nasmehom prikimal:

»Laični inštitut je takoj, ko se je izvedlo za zanimivo odkritje v Sveti deželi, začel s pripravami na objavo. Ko se je pojavila najava z reklamnim predogledom, je vodstvo inštituta sklenilo, da čim prej pripravi objavo. Vatikanska knjižnica in Inštitut nikakor nočeta, da bi bil Vatikan tista mračna organizacija, ki skriva podatke.

Vaš tukajšnji šov čisto po naključju sovpada z vatikansko objavo. Če sem že tukaj, sem pač izkoristil ta trenutek in vas napotil na naslov, kjer je mogoče vir odprave mnogih nejasnosti. Saj ste akademik in gotovo ste zadovoljni, da v zvezi z vašo najdbo obstaja določen vir. Čudna so pota božja. Naj vas opomnim, slike na holozaslonu so samo risbe z malo ali nič besedili. Spretno ste se izognili prikazovanju besedil, saj upam, da si niste pomagali z digitalnim odstranjevanjem nebodijih treba besedil. Je tako? Saj so bila v bližini slik tudi besedila,« je naredil premor in pribil:

»Pravzaprav je moralo biti veliko besedil.«

V dvorani je znova završalo. Zgrozil sem se. Kako neki jebeni amater ve za vsebino votline? Naredil sem se neumnega. Radovedno sem vprašal:

»Oprostite, zakaj mislite, da v votlini niso samo slike?«

Gost se nasmehne:

»Tega ni težko ugotoviti. Že vaša sodelavka je govorila o besedilih. Sicer ni omenjala besedil na stenah votline, a vendarle,« in se je ozrl po množici v dvorani in odločno nadaljeval s svojo zabavo:

»Saj rijete po Sveti deželi in z vprašanjem se gotovo hecate. Vendar še nekaj drugega dokazuje najbrž množico besedil. Naj vas opomnim, omenili ste domovanje skupnosti, precej podobne krščanskim občestvom. Če je tam res domovala kakšna krščanska sekta, potem je gotovo pustila tudi goro vklesanih zapisov. Tudi vi veste, kako radi so zgodnji kristjani vrezovali svoje verske misli. Vsi vemo sledeče,« je naredil premor in resno dodal:

»Nihče v Sveti deželi ni samo risal po stenah, temveč je predvsem pisal. Takšne slikarije so bolj izjema, kot pravilo. Zlasti aramejščina in hebrejščina tistega časa sta vizualna jezika. Vsaka črka je tudi slika. To je pač dediščina egiptovskega porekla. Vsak amaterski raziskovalec židovske mistične tradicije pozna njihov način izražanja. Zagotovo ste med temi lepimi, tukaj vrtečimi slikicami, našli veliko besedil. V kabalistični mistiki ni slik brez besedila. Pravzaprav celo slike rišejo z besedili. V knjigi omenjeni zvitki niso vaš edini vir domnevno obrednega jezika. Pod vodstvom doktorice Smithove ste zaposlili devet dobrih znanstvenikov s precej visoko urno postavko. Zdaj od njih pričakujete nekaj, kar je že na internetu, a ste to po nesreči spregledali. Meni se to zdi precej razsipniško početje.«

Mož je bil deležen aplavza. Očitno se je odločil norčevati iz mojih naporov. Drugače si nisem mogel predsta-

vljati njegovih besed. Spravil me je v lepo godljo. Poskusil sem zmanjšati pomen njegovih besed:

»Gospod Lesnik, saj niste povedali nič novega. Prav nič nisem razsipen. Jezik, na katerega smo naleteli, je za akademsko znanost še popolna neznanka. Čeprav gre za izoliran, torej manj pomemben košček zgodbe, sem mu namenil prvovrstne strokovnjake. Jaz sem zelo dosleden človek. V znanosti veljajo akademski in ne verski standardi. Ko bodo strokovnjaki opravili svoje delo, bomo videli tudi, koliko je vreden ta vaš slovar. Da gre pri vaši objavi za naključje, prodajte komu drugemu!« sem odločneje in trdneje pribil:

»Zapeli ste se v ta jezik obrobne pomena. Vsaj jaz tako mislim. Revolucija najdb se skriva drugje! Revolucionarna je na primer prisotnost aktivne skupnosti v času, ko naj bi bile po dosedanji kronologiji Kumranske votline prazne. Potem je tu prej omenjen apokaliptični manuskript, ki bo deležen čisto svoje knjige! Do zdaj razbrana vsebina kar precej odstopa od do zdaj najdenih besedil. Potem imamo neznano tehniko vklesavanja slik! To so revolucionarna odkritja!« sem vračal udarec in si lizal rane:

»Žal ne moremo vedeti za skrivalnice Katoliške cerkve. Po mojem mnenju se v njihovih arhivih valja še precej, za akademski svet revolucionarnih dokumentov.

Objavili jih bodo šele takrat, ko bodo v to prisiljeni. Moje odkritje jih je prisililo v eno od takšnih objav. Skrivanje najbrž nima več nobenega smisla. Verjetno so njihovi dokumenti kopije ali prepisi mojih najdb. Torej je moja najdba, kljub vsemu, prinesla določen pozitiven premik,« sem zmagoslavno premeril publiko:

»Komaj čakam, da moji strokovnjaki opravijo domačo nalogo in bomo spoznali vrednost skrivnosti Vatikanske knjižnice.«

Mary me je prestrelila z nič kaj prijaznim pogledom. Vsekakor! Ves čas sem govoril moje, moje. Vskočila je v moje besede in proti množici obrnila glavo:

»Mogoče lahko okoli jezikovnega dela še kaj povem.«

Publika je nenavadno hitro umolknila.

Počasi, preudarno je začela:

»Zmeda bi bila manjša, če bi že v uvodu omenili motiv za odsotnost napisov. Predvajanju slik z napisi smo se odpovedali iz dveh razlogov,« je vso pozornost pribila nase:

»Prvi je vsebinske narave. To je, če me spomin ne vara, predstavitev razstave slik in fotografske monografi-

je. Torej ne gre za besedila. Drugi pa je praktični. Mnogi od vas mogoče ne znate brati hebrejskega pisma. Primerneje se mi je zdelo predvajati zgolj zanimive slike brez dolgočasnih besedil. Holozaslón ni namenjen podajanju vsebin, temveč služi popestritvi te predstavitve. Ko bodo strokovnjaki za jezik opravili svoje delo, bomo pri predstavitvi knjige o jeziku predvajali predvsem besedila. Seveda takšna predstavitev ne bo posebej estetska. Naj ponovim,« je dvignila glas:

»Najdenega jezika akademska znanost še ni srečala. Za resno znanost je nekaj popolnoma novega. Tukaj govorimo o dejstvih akademske znanosti in ne o vatikanskih skrivnostih. Naj ponovim misel kolega Neila,« je premerila množico z ostrim pogledom:

»Najbolj revolucionarna odkritja so,« in našteva s prosti:

»Starost zapisov, tehnika klesanja in najden manuskrript, saj zaradi njega se je vse skupaj začelo. Do zdaj smo bili v akademskih krogih prepričani, da v kumranskih votlinah po letu 100 ni bilo več aktivne skupnosti. Zdaj imamo neizpodbiten dokaz o drugačnem dogajanju. Že to je dovolj za revolucijo datiranja. Vatikanska objava bo gotovo precej pomagala pri razumevanju zvitkov in drugih besedil. Nekaj pa vem zagotovo,« je naredila kratek

premor, nekajkrat globoko vdihnila, izdihnila, in nadaljevala:

»Tega jezika ni nihče govoril. Ne v Sveti deželi, niti kje druge. Nihče. Prepričana sem o svoji teoriji o obrednem jeziku. Kot je omenil kolega,« in se je srečala z mojim mirnim pogledom:

»Ko bodo strokovnjaki opravili svoje delo, bomo to gotovo objavili.«

Gost se je znova vključil. Bil je deležen aplavza dela publike, ki je uživala v nastalem cirkusu:

»Oprostite, gospodična, vendar me zanima, kako ste lahko tako prepričani v svojo teorijo o obrednem jeziku?«

Mary je priprla veke:

»Dovolj prepričana. Sicer ne poznam vašega poznavanja jezikov Svete dežele pozne antike, vendar sem sama glede tega kar dovolj podkovana.«

»Saj še niste proučili vatikanskih virov« je hitro pribil. Mary se ni pustila zmesti:

»Hvala, ker ste jih omenili. Najprej jih bom natančno proučila, primerjala še z drugimi viri, z najdenimi besedili in šele potem,« je dvignila glas:

»Po temeljitni analizi, bom podala strokovno mnenje. Tudi o vatikanskem viru. Vsekakor bom akademsko javnost z rednimi objavami obveščala o dokazih za ali proti moji tezi. Z doktorjem Dicksonom sva predvsem akademika in ne špekulanta. Javnost bova redno obveščala o vseh odkritjih.«

Gost ni odnehal:

»Kaj, če se izkaže, da ne gre za obredni jezik?«

Mary se ni pustila zmesti. Veselo se je nasmehnila:

»Potem bom to pač objavila, seveda skupaj z dokazi. V prvem letniku fakultete študente podučijo o metodah znanstvenega dela. Tudi vi ste bili deležni te lekcije,« mu je vrnila zbudljaje na moj račun in resno dodala:

»Jaz sem znanstvenica in ne prerokinja. Karkoli že je ta jezik, za znanstveni svet sva ga odkrila midva in nama pripada prvenstvo. Vatikanska objava je samo odziv na odkritje.«

Gost je dvignil v zrak šop listov:

»Saj vam ni treba iskati dokazov. Vatikan je objavil vsebino zvitka, najdenega že koncem prejšnjega stoletja. Naj vam olajšam delo. Vsebina je bila prevedena v dvaj-

setih letih, torej četrto stoletje pred vašo kvazi revolucijo. Gre za jezik majhne židovske sekte, pravzaprav ene od heretičnih krščanskih skupin. Na vročem puščavskem soncu so si malce po svoje predstavljali odnos med Jezusom in njegovimi apostoli. Svoj evanġelij, če lahko temu tako rečem, so zapisali v jeziku, izpeljanem iz takratne aramejščine. Zagotovo jezik ni služil obredom, temveč so z njim zapisovali svoje malce čudne nauke.«

Mary je ohranila mirno kri:

»Žal še nisem imela v rokah vatikanskih dokumentov in jih ne morem komentirati. Vsekakor bomo temeljito proučili tudi te vire. Ne bomo se ozirali na njihovo teološko interpretacijo, temveč bomo v skladu s standardi akademske znanosti preverili njihovo verodostojnost. Veste, ta vaša teorija o malce premaknjeni krščanski sekti mora prestati še materialne dokaze. Ti pa ne govorijo v prid obstoja neke iz nič nastale sekte. Vsekakor bodo prihodnji meseci zanimivi,« je naredila trenutek premora in vzdihnila:

»Z ali še najverjetneje, brez vaše smešne sekte.«

V tem trenutku se vpletem v ta naporni in ponavljajoč se dialog:

»Tudi Atlantida je lepa legenda, temelječa zgolj na enem spisu. Podobno je z vašo sekto. Vsi najdeni materialni dokazi, tudi te nenavadne slikarije, pa ne pojasnjujejo neke obskurne, kvazikrščanske sekte. Zanima me, čemu se je objava četrstoletja stare zgodbe znašla na spletu tik pred to predstavitvijo? Zakaj ni bila objavljena že prej?«

Gost ostane neomajen:

»Pač naključje.«

Ogorčeno sem mu odvrnil:

»Tu ne gre za naključje. Vatikan ne pozna naključij, temveč samo svoje politične in teološke interese. Zaključimo torej s to licitacijo!« sem bil odločen:

»Sodbo o tem, kaj je na najdišču, bomo morali prepustiti natančnim raziskavam, neodvisnim od teoloških iger. Čeprav sem bil v votlini in sem videl slike na lastne oči, ne morem trditi, komu so pripadale in čemu so služile. Vatikan naj se ukvarja s svojo vero in doktrinarnimi vprašanji, a arheologijo naj pusti arheologom. Mene ne skrbi umeščenost najdbe v neke zacementirane dogme. Religija interpretira zgodovino skozi teološko misel in ta ni nujno v skladu z arheološkimi dokazi.«

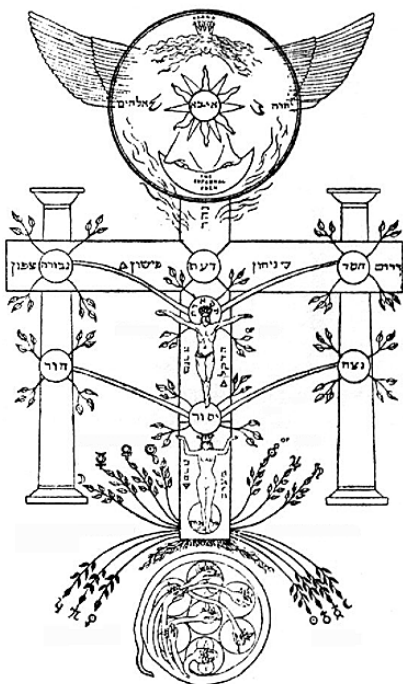
Gost še kar ni odnehal:

»Želel sem samo opozoriti, da morate pri svojih teorijah upoštevati vse vire. To je vse, kar vam želim sporočiti.«

Debata se je potem še kar zavlekla. Večinoma je bila precej neplodna o obstoju ali neobstoju omenjene sekte. Frdaman možic iz neke obskurne celinske dežele je dodobra razburkal debato in jo preusmeril na popolnoma obrobna vprašanja.

Naslednji korak

ozno zvečer sva se po večerji le izmuznila v apartma. Sedla sva v udobne fotelje sredi rahlo zatemnjenega zimskega vrta. Zaradi gospoda Lesnika sva dobila malce slab občutek. Kako sva lahko spregledala tako pomemben vir? Zakaj naju ni nihče obvestil? Nekaj časa sva molče sedela in vsak zase razmišljala o predstavitvi. Čez čas sem le prekinil vse nadležnejši molk:

»Mary, kako se nama je lahko to zgodilo? Kako, pri posušeni sveti deželi, naju je nek' amater na suho zjebal?«

Začudeno me je pogledala:

»Kaj?«

Jezno sem pihnil:

»Še vprašaš? Ta katoliška zadeva. Kako sva lahko spregledala vatikansko objavo?«

»Saj jih nisva spregledala. Objavljeni so bili šele včeraj, zato jih nisva mogla vključiti, tudi če bi hotela. Zdaj je, kar je. Vatikan se je vpletel, ker se vedno počutijo ogroženi, ko se v Sveti deželi pojavi najdba, ki odstopa od njihovih kronologij.«

Namrdnil sem se:

»Tajming objave ima svoj namen. In ni jih skrbela kronologija ali tehnika klesanja, kar je po mojem mnenju res pomembno, temveč so se zapeli ob sorazmerno nepomembno narečje. Vatikan ničesar ne počne brez jasnega namena. Vsaka njihova poteza je del večje slike. Začeli so nežno. Bomo videli,« sem se zazrl v strop. Vame se je zažrl zjeban črv dvoma in sumov. Sovražil sem ta občutek.

Mary je vzdihnila:

»Mogoče sva preblizu kakšni cerkveni skrivnosti. Dregnila sva v nekaj vročega in zdaj želijo preusmerit pozornost nekam stran. Saj si ga slišal. Na vsak način je vztrajal pri nekakšni sekti in posebnem jeziku za izražanje naukov. Zakaj bi si neka obskurna sekta izmislil jezik zgolj za zapisovanje naukov? Še danes bom pogledala, kaj so objavili. Še danes,« se je namrščila.

Prikimal sem in resno dodal:

»Verjetno imaš prav. Pomisli!« sem poudaril:

»Kar naenkrat se je pojavil celo slovar skrivnostnega jezika, skupaj z nekakšnim dokumentom. Čemu? Zakaj so ga skrivali toliko let? Vsi do zdaj najdeni artefakti potrjujejo vse kaj drugega, samo sekte ne. Mogoče jim ni všeč, ker so izgubili monopol nad udarnim odkritjem.

Vatikan je z drugimi krščanskimi cerkvami že od nekdaj izjemno občutljiv na odkritja, povezana s Kumranom. Vedno so imeli pri vseh raziskavah ravno krščanski strokovnjaki za Sveto pismo najmanj zelo pomembno, če ne celo najpomembnejše vloge. V naši ekipi pa ni nobenega strokovnjaka s teološko izobrazbo. Torej so brez nadzora. Bojijo se rezultatov, saj ne bodo šli čez njihov teološki filter. Vatikan je ustanova, ki želi popolni nadzor tudi nad zgodovino svoje vere. Zdaj ta nadzor polzi iz njihovih rok. Tega se najbolj bojijo. Kaj jim ostane, če so še ob ta nadzor?«

»Zanima me verodostojnost objavljenega slovarja. Verjetno jih je strah naših prevajalcev. Mogoče vsebina zvitkov pomeni za Cerkev določeno grožnjo. Drugače si ne znam razlagati te objave.«

Prikimal sem in se zazrl v njene oči. Molčala sva. Vsak zase sva tuhtala, kako naprej.

Mary je v roke vzela tablico in jo nežno potežkala:

»Grem preverjat njihovo objavo.«

»OK, jaz pa se grem zrelaksirat v kad, saj sem do amena izmučen.«

Zapustil sem sodelavko in jo prepustil delu. Malce me je preganjala slaba vest. Ona bo delala, jaz pa užival v topli kopeli.

Zleknil sem se v veliko kad in se prepustil blagodejnim mehurčkom. Jakuzi je ena od briljantnih človeških pogruntavščin. Še sam ne vem, kdaj sem zadremal. Zbudil sem se šele sredi noči. Zmedeno sem se postavil na noge in se za silo uredil. Malce sem bil jezen na samega sebe. Ura je kazala pol treh zjutraj. Fak! Torej sem pre-spal pol noči. Res lepo od mene. Zakaj me Mary ni zbudila? Odgovor sem dobil hitro. Ležala je na travi pod drevesom in se igrala s tablico. Torej je še delala. Poklical sem jo:

»Mary! Saj je že skoraj jutro.«

»Pa si le prišel. Sem že mislila, da so ti pognale škrge. Ta vatikanska zadeva je v svojem smradu po svoje celo zanimiva.«

»V kakšnem smislu?« sem vprašal.

»Pridi sem, ti bom pokazala,« se je nasmehnila in do nje sem stopil po prijetno mehki travi. Dremež me še ni čisto zapustil, saj sem bil še malce omotičen.

»Daj no, lezi poleg mene. Saj ne grizem,« se je nasmehnila.

Srečala sva se z očmi. Ona je bila bistrega, jaz pa malce manj bistrega pogleda:

»Kaj je torej zanimivega v tej vatikanski zadevi?« sem površno preletel sliko na zaslonu.

»Prevod nekaterih besed je, milo rečeno, čuden. Samo poglej to,« in je označila srhljivo besedo:

»Elejla prevajajo kot hči globin. To je tukaj. Pogledj zdaj to vrstico,« ter označi isto besedo tri vrstice nižje:

»Tukaj pa jo prevajajo kot nečista hči. To ni edini primer takšne prevajalske svobode. Več kot sto besed je prevedenih vsaj na dva ali celo tri različne načine. Etir je preveden celo na pet različnih načinov. Objavljen spletni slovar tako imenovane aramejščine za nauke je pomanjkljiv. Našla sem več kot petdeset besed, ki sploh niso v slovarju. No, ta malenkost ni preprečila prevajalcem dodeljevanja prevoda. Prevajalci so imeli pred očmi predvsem vsebino in ne doslednost prevajanja. Te napake je našel precej osnoven program. Škoda, da na tablici nimam najmočnejše programske opreme. Ta bi odkrila še druge pomanjkljivosti in nedoslednosti,« in me je pogledala z velikimi očmi:

»Še kako bova rabila te najete strokovnjake. Po tem, kar tu vidim, sem še toliko bolj prepričana v tvoje tako imenovano razsipništvo.«

Namrščil sem se in bolj zase zamrmral:

»Ta slovar je najbrž gnilo kukavičje jajce. Gotovo je prirejen z namenom prikrievanja nečesa, kar ni pogodu vatikanski družčini. Saj sem vedel. Saj sem vedel, še ena vatikanska igra mačke z mišjo.«

»Kaj bova storila?« je vprašala. Resno sem odvrnil:

»Zaenkrat bova te nedoslednosti zadržala zase. Ti in tvoja ekipa boste še naprej delali na prevajanju. Že zaradi principa morate vdreti v skrivnost tega jezika, ga ogulit do zadnje jebene črke, in spackat resnični slovar. Ne dovolimo si niti najmanjše napake. O tem seveda ne bomo javno govorili. Dajmo za zdaj sprejeti igro Vatikan. Naj verjamejo v uspeh svojega gnilega jajca.«

»Je v ozadju namerna prevara? Res misliš to?«

»Kaj pa drugega!« sem razburjeno odvrnil:

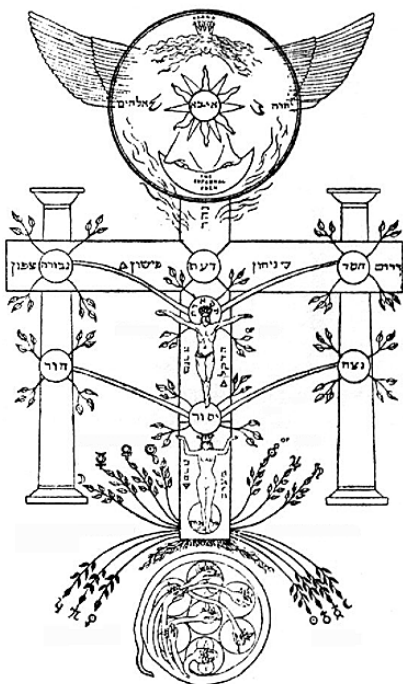
»Od Vatikan ne moreš pričakovati prostovoljnega razkritja skrivnosti. Zvitki in zapisi v votlini so najbrž

izredno pomembni. Dobro smo jim podkurili,« nakar sem še pribil:

»Najprej bomo objavili vest, kako cenimo vatikansko objavo, čeprav bo naša ekipa za prevajanje zaradi akademskega načela doslednosti nadaljevala svoje delo. Boš videla, sami bodo prišli do naju. Na kolenih bodo prosili za drobtinice. Prosili bodo in nama ponujali celo devištvo njihovih devic! Sami so si vtaknili glavo v zanko.«

Prva medigra

i pomembno, kje je ta čuden prostor. Poln je okultnih, talismanskih in enohijanskih znamenj. Na vseh štirih straneh neba so zastave z astrološkimi simboli. Na improviziranem oltarju so štiri sveče, ki osvetlujejo precej izdelano knjigo. Zraven sta dve ženski, oblečeni v črno in belo kuto. Obe sta neokusno naličeni. Pravzaprav sta barvno iznakaženi. Pri tisti v črni kuti so prevladovale modre, a pri tisti v beli kuti, so vladale oranžne barve. Ženski sta bili samo nekakšen živi ritualni dodatek. Njuna barvna iznakaženost je imela globok simbolni pomen. Na levih rokavih sta imeli hebrejsko črko »beit«, a na desnih »jud«. Podobno je bilo s svečniki na vsaki strani neba, prgiščem mineralov in šopkom cvetlic v vazah, poslikanih z obrednimi simboli.

Na vzhodnem zidu, nad zastavo in oltarjem je kraljeval velikanski portret ženske. V eni roki je držala meč, ki je imel na ročaju črko »zein«, v drugi je na treh prstih držala čašo z vgravirano črko »sameh«. Na čaši je bil še simbol leva in znak nadangela Mihaela. Pšenične lase ji krasi diadem s srebrnim heksagramom in velikim rubinom sredi njega. Najzanimivejši je bil obraz. Če si ga pogledal naravnost od spredaj, je bil to obraz ljubke mladenke, ki je izžarevala ljubečo milino. Ampak če si stopil 45 stopinj ali več v levo, si videl strog obraz bojavnice, a če si za enak kot stopil na desno, te je pretresla podoba žalovanja. Pod portretom je velika zlata ploščica z ime-

nom portretiranke – Marija iz Magdale. Seveda ni šlo za resnični portret. Pšenični lasje niso bili značilnost žensk Svete dežele. Ampak saj ni pomembno. Portret ima v zgodovini Marijinega reda iz Magdale (raje ne navajamo celega imena tega starega in dobro skritega okultnega reda) svojo mistično zgodovino. Nihče ni poznal starosti ali izvora nenavadne slike. Po legendi ga je leta AD 45 izdelal prvi magicanus pontifex maximus. Seveda je malokdo verjel, da je slika nastala tistega leta.

Mož pod zastavo in sliko je z iskrim pogledom izpod kapuce premeril prisotno družčino. Arthur Gillman je bil sto sedemintrideseti Mojster, "Magicanus pontifex maximus" Marijinega reda iz Magdale. Ta najvišji položaj v redu je že pet generacij v rokah družine Gillman.

Vsi prisotni so bili odeti v bele in črne kute. Vsak je imel na prsih heksagram, sredi katerega sta zapisani števili 1313 in 666. Pod heksagramom sta izpisani hebrejski besedi AChD in AHBH (Ehad – enovitost, Eheba – ljubezen). Na hrbtu so imeli zarisane enakostranične trikotnike, sredi katerega je bila zapisana srhljiva beseda ALILA (Elejla). Za pasove iz vrvi so imeli zataknjene posebej obdelane obredne nože, simbol maščevanja.

Mojstrov glas zadoni:

»Bratje in sestre, znamenja so popolna. Vsemogočni duh, vladavina dveh zmajev, kralj in kraljica vod izpod in iznad, trkajo na vrata našega kraljestva. Ona, ki bila je pregnana in zaklana, bo izbrala ljubko biserno obleko in s poljubom zaničevane vlačuge blagoslovila vse ustvarjene svetove.«

V dvorani završi. Mojster dvigne čašo:

»Naš človek je sporočil novico, o kateri si nisem drznil niti sanjati. Nobeno upanje še ni bilo tako pogumno v pričakovanju te novice. Usoda je moje načrtovanje, polno nečloveškega balansiranja nad neskončnim breznom pogube, nagradila z uspehom. To, kar sem začel pred mnogimi leti, ko se mnogi od vas še niste rodili, je tik pred uspešnim zaključkom.«

Naredil je premor. Hotel je, da se njegove besede zarežejo v prisotne. Ko se valovanje množice poleže, je nadaljeval:

»V Sveti deželi so našli votlino. V vabo, ki sem jo nastavil, so na široko zagrizli. Vsi moji izračuni so se perfektno iztekli. Za uspeh sem žrtvoval svojo lastno kri, ki je odlično izpolnila usodo. Vsi kosi sestavljanke so se združili v pravem trenutku. Naša Gospa je pripravljena, da vstopi v naša življenja.«

Nekdo se je oglasil:

»Mojster, kako ste jo prepričali, da je prebrala ves urok?«

Mojster je razširil roke:

»Gospejina volja je segla v njeno dušo in ji zašepetala prošnjo. Ljubkemu glasu naše Gospe se ne more upreti nobena smrtna duša. In urok je bil izrečen. Niti usode so se dotaknile dvorov tiste, ki je v Megšelemu. Zdaj nas čaka naloga.«

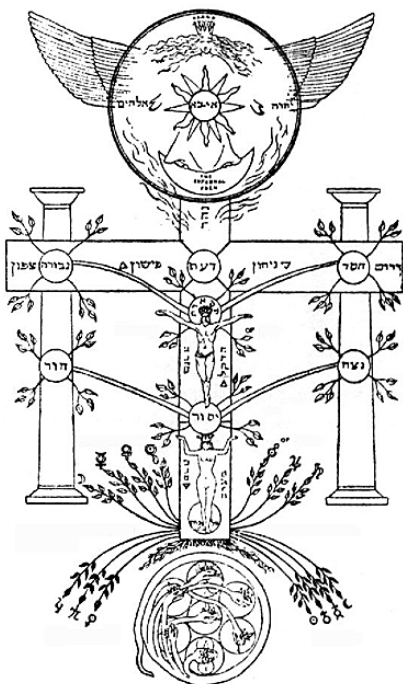
Mož v prvi vrsti se je nasmehnil, stopil korak naprej, se spogledal z mojstrom in se obrnil k pričakujoči množici:

»Zdaj mora votlina izginiti, potem moramo najti primeren subjekt za krvno daritev. Zvezde se hitro približujejo točkam darovanja.«

Napad na Votlino

skrivnosti

Moamed je bil zadovoljen. Lahko je bil, kajti odkril je skrivnost mavrične kovine. Zaradi prebolene čudne gripe ni bil čisto pri močeh. Ampak je vsaj okreval. Abdul in Hasan sta imela manj sreče. Kljub tednu dni odsotnosti je imel vzrok za zadovoljstvo. Uspelo mu je v pičlih treh mesecih. To ne bi uspelo nikomur. On je vendar genij. Alah ga je blagoslovil z najbriljantnejšim umom tega sveta. Med prsti je zadovoljno vrtel kos nenavadne kovine. Odkril je kemijsko sestavo nenavadne snovi. Še vedno je ostala velika neznanka čudna atomska struktura, toda našel je pravo sled tudi do te skrivnosti. Na srečo je bil dobro leto pri dr. Donovanu, idejnemu očetu fizike drugačnega vesolja. Dr. Arlington, znanec s Princetonskega oddelka za fiziko, in zdaj predstojnik lastnega oddelka, je pred nekaj leti, ravno na osnovi dela dr. Donovanana, špekuliral o spremembah strukture snovi v odvisnosti od sprememb temeljnih konstant vesolja. "V imenu Alaha, vedel sem, česa se moram spomniti!" Računalniški model je pokazal nekatere spremembe, podobne tukajšnji najdbi. Škoda, da je dr. Donovan pred leti izginil iz znanstvene srenje. Mogoče je šel med anonimne častilce Krišne. Tukaj, sredi puščave, seveda ni imel tehnologije za kakšno resno študijo. V rokah je držal dokaz, o obstoju drugačnega vesolja, čeprav se mu ni sanjalo, kako je snov iz tega drugega vesolja pristala v votlini blizu Mrtvega morja. Povezal se je s svojim delodajalcem.

Tisti dan sva z Mary najela sobo v najboljšem hotelu Manchestra. Ta se sicer ni mogel meriti s travnato in zlasti drevesno ekstravaganco londonskega hotelskega čuda, a je bil čisto spodobno udoben. Za Londonom je bil za odprtje razstave na vrsti Manchester. Tod je domoval moj najljubši nogometni klub Manchester United. Po krizi konec tridesetih let se je pobral in v petih letih osvojil tri UEFA pokale.

Bil je tretji dan, odkar sva zapustila moker London. Naveličal sem se vsakodnevnega dežja. Tudi tu ni bilo kaj boljše, vendar so ljudje malce manj zategnjeni.

Ravno sem se udobno zleknil v fotelj, noge sem položil na pručko in v znak olajšanja globoko zadihal. Žal nisem dolgo užival krvavo priborjenega miru. Na noge me je pognal klic. Preklinjajoče sem zgrabil tablico in zagledal razbrazdan Mohamedov obraz. Takoj me je zapustil naval jeze. Genialni Arabec je običajno prinašal dobre novice. Ni poznal besed, »se ne da« ali »nemogoče«. Pri njem je vse mogoče.

»Kaj bo lepega, dragi prijatelj?« sem vprašal.

»Gospod, mavrična kovina je odkrila svojo identiteto.«

»Torej ti je uspelo,« sem zmagoslavno odvrnil.

»No, vsaj delno sem zmagal. Imam namreč še eno novico, za katero ne vem natančno, je dobra ali slaba.«

»Ja?« sem zvedavo vprašal. Mohamed je resno nadaljeval:

»Kar vam bom povedal, obdržite zase. Vsaj toliko časa držite jezik za zobmi, dokler se ne dokopljem do več podatkov.«

»Kaj je?« sem vprašal. Malce me je ujezila ta njegova ukazovalnost. Saj pri krščenih mukah, jaz njega plačujem in ne obratno. Hitro potlačim jezo in namignem, naj pove, kar pač ima za povedat. Resno je nadaljeval:

»Začel bom kar s čudaškim delom svojih rezultatov,« je za hip počakal, kot bi hotel mojo potrditev za nadaljevanje. Z obrvjo sem samo trenil in on je navdušeno nadaljeval:

»Bom kar se da enostaven in hiter, saj vas nočem ubijati z nepotrebnimi, težko izgovorljivimi podrobnostmi.«

Znova je za hip umolknil in z dvigom obrvi sem mu dovolil nadaljevanje:

»Struktura snovi je precej, če se lahko tako izrazim, čudna. Atomi snovi so, preprosto povedano, kratko malo preveliki. Nanokristali, ki so že sami zase čudež, so drugače vezani. Takšnih struktur ni v snovi našega vesolja. Žal ne morem povedati ničesar konkretnega, dokler ne naredim še nekaterih meritev in izračunov. Moral bom na Princeton, kjer bom z zaupnim znancem prišel stvari do dna in po potrebi še dlje.«

»Kaj pravzaprav hočeš reči?« sem bil zmeden:

»Kakšni preveliki atomi? Kakšno drugačno vesolje? Kakšno jebeno sranje je to?«

Zvito se je nasmehnil in zaskrbljeno odvrnil:

»Ta snov prihaja iz vesolja, kjer jebenemu sranju, če se izrazim po vaše, vladajo malce drugačni fizikalni zakoni. Pravzaprav so zakoni enaki, vendar temeljijo na drugačnih konstantah. Na novo sem kalibriral vse svoje naprave, saj drugače nikakor ne bi odkril kemijske sestave. Sam Alah me je inspiriral za te zapletene kalibracije in izračune, saj še zdaj ne vem, kako sem našel prave nastavitve,« in je zamahnil z roko:

»Ne bom vas moril z detajli. Dovolj je, da veste sledeče,« je počakal nekaj trenutkov in dodal:

»Gre za drugačno vrsto snovi. Moj, prej omenjeni zaupni prijatelj, se je pred leti igral s tovrstnimi izračuni. Rezultat je bil podoben vaši najdbi. Na srečo, in ker sem Alahov ljubljencek, sem vedel za njegovo delo, sicer bi najbrž še vedno taval v temi.«

»In kakšna je kemijska sestava kovine?«

»Nič posebnega. Gre za navaden bron, če lahko uporabim besedo navaden.«

»Kaj misliš s tem?« sem bil zmeden. Res se nisem razumel na to fizikalno sranje o nekakšnem drugačnem vesolju. Ti fizikalni friki morajo biti na nečem močnem, da lahko sanjajo svoje zadete dimenzije. Hladno je odvrnil:

»Natanko tako. Takšen sijaj ima zaradi izjemno natančne površinske obdelave. Gre za posebej obdelane nanokristale. Takšna snov ne bi smela obstajati. Sploh mi ni jasno, kako se je znašla v votlini med relikti pozne antike? Še manj se mi sanja, kako se lahko obdrži v našem vesolju. Kako lahko drugačno valovanje obstane v hrupu našega vesolja?« skomigne z rameni in razburjeno doda:

»Vse odgovore, če obstajajo, bom našel v Arlingtonovem inštitutu. On ima primerno tehniko.«

»Saj ne boš vpletel preveč ljudi. Najhitreje pojdi k temu frendu in razkrij jebeno skrivnost tega bronu. To ima vso prednost. Če je resnica samo del tega, kar si mi rekel, se nam bodo klanjale vse akademske avtoritete tega sveta. V pravem trenutku bomo objavili tudi obstoj tega čudnega bronu. Zasluge za odkritje, vključno s sončenjem v slavi, seveda pripadajo tebi. Najbrž boš naredil podobni cirkus, kot sva ga midva s tistimi napisi in slikami. Ti imaš bistveno prednost pri argumentiranju revolucije v svoji znanosti, saj operiraš z merljivimi dejstvi. Midva tukaj nimava te sreče.«

Izmenjala sva nekaj besed o poteku predstavitve, razstavi, knjigi in objavi Vatikana. Zatem mi je poslal vse diagrame in druge podatke o nenavadnem bronu. Stvari so postajale vse zanimivejše.

Še iz fotelja sem zaklical:

»Mary, Mohamed je razkril skrivnost tiste mavrične kovine.«

»In?« je zanimalo sodelavko. Odtegnila je pogled od zaslona tablice. Vztrajno je poskušala prodreti v skrivnost jezika.

Potem sem ji vse razložil.

Mohamed je po zaključku pogovora odkorakal na prosto. Večerni mrak je hitro napredoval. Na začetku avgusta je puščavska okolica ruševin Kumrana središče pekla na zemlji.

Najprej je zaslišal zvok, ki je prekinil običajno tišino večera. Poiskal je vir približevanja nedoločljivega ropota. Drobne pikice so bile vse večje. Pokliče najbližjega stražarja:

»Kaj je to na nebu?«

»Nekdo ima veliko denarja za zračni prevoz ob tej čudni uri,« je odvrnil mrki oboroženec.

Nekaj trenutkov kasneje iz pikic na nebu nekaj zasije. Hip zatem oboroženec prepozna vzrok bleska:

»Skrijte se! Napadeni smo! To so termalne rakete!«

Mohamed se je še nekaj obiral in je zatem stekel izza velike skale, stran od svojega šotora.

Rakete so zadele območje izkopavanja. Povzročile so strahovito razdejanje. Mohamed se je stisnil čisto k tlom. Oglušujoče bobnenje detonacij močnega termalnega polnjenja ga je spravilo na rob blaznosti. Saj ni vojščak, tem-

več znanstvenik. Termalne bombe so ob detonaciji sprostile izjemno visoke temperature, ki so stalile in uparile vsakršno naravno snov. Že je hotel brezglavo steči stran od pekla, a ga je zadržal oboroženi mož:

»Lezite! Ta ogenj vas bo slekel do kosti! Te barabe niso naključni banditi! Voham ameriške hudiče!«

Mohamed si je z rokami pokrival ušesa. Zaslišal je eksplozijo za sabo in začutil blesk nekaj tisoč stopinj vročega ognjenega pljuska. Okoli so leteli kosi njegovega šotora in opreme. Vse naprave, večina vzorcev, skupaj z zapiski, so se spremenili v prah in pepel. Ostal je živ, torej je imel srečo. Tudi vsi pomembni zapiski imajo srečo, saj so v varni internetni shrambi. Tiho se je zahvalil Alahu za previdnost, ker je del vzorcev tuje snovi že poslal na varno. Kolega Arlington jih bo znal pravilno shraniti.

Grmenje termalnih bomb se je poleglo. Gosti dim je neslo proti votlini. Dvignil je pogled proti silhuetam helikopterjev. Znova se je zabliskalo in znova se je potuhnil. Oboroženi mož poleg njega je stekel preko čistine. Razlegli so se kriki in regljanje avtomatskega orožja. Straža tabora je začela vračati ognjene pozdrave.

Nova pošiljka raket je bila namenjena votlini. Po strahotnem izbruhu ognja in dima se je zaslišal zvok, podoben miniranju v kamnolomu. Sledilo je še nekaj oglu-

šujočih eksplozij. Nedaleč od Mohameda pade odtrgana roka brezimnega nesrečnika. Zgrožen ni vedel, kaj naj stori. Previdno se je, po vseh štirih, hitro odplazil stran od votline, stran od pekla. Helikopterji so čisto od blizu začeli streljati iz brzostrelk. Presunljivi udarci keramike ob kamen so se mešali s kriki pokošenih. Stražarji so obupno vračali ogenj. Žal brez uspeha. Sledilnim nabojem nihče ne uide. Eden za drugim so padli pod premočnim ognjem krdele zračnih napadalcev. Straža tabora je bila namenjena obrambi pred plenilci, ne pa organiziranemu napadu vrhunskih plačancev.

Mohamed se je izmaknil zgoščenemu ognju napadalcev. V zavetju ognja in dima se je neopazno izmuznil na varno. Takrat se še ni zavedal, kako rad ga ima vseмогоčni Alah.

Helikopterji so pristali. Iz njih so poskakali do zob oboroženi možje brez oznak. To niso bili lokalni amaterji, temveč izurjeni profesionalci. Vešče so obvladali odpor redkih preživelih. Palestinski stražarji se jim niso mogli uspešno upreti. Bitka je bila hitro končana. Srčni, vendar brez najnovejše tehnologije, so Palestinci v nekaj minutah podlegli vrhunsko opremljenim napadalcem. To ni bila bitka, temveč pokol. Jetnikov niso jemali, še manj ranjenec. Vse so neusmiljeno pokončali. Mohamed je imel res izjemno srečo. Če bi ga napad našel med delom v šotoru,

bi v nebesih delal družbo svojemu očetu in njegovi vodni pipi. Zase je mrmral:

»Alah me ima resnično rad. Torej še nisem končal svojega dela.«

Izza oddaljenega kupa grušča je skozi dimne pramene molče opazoval klinično natančen pokol. Napadalci so iz helikopterja prinesli neko napravo. Bil je predaleč za ugotavljanje podrobnosti. Odnegli so jo v razbit vhod votline. Ni mogel ugotoviti, kaj počno. Pravzaprav ga sploh ni zanimalo. Segel je v žep in otipal mavrično kovino. Pri sebi je imel kos kovine podrtoga stropa. Čeprav je želel opazovati početje napadalcev, ga je premagala želja po begu.

Previdno se je odplazil izven vidnega polja napadalcev in stekel proti Mrtvem morju. Iskal je zaklonišče. Profesionalci bodo gotovo hoteli svoje delo opraviti brezhibno in predvsem brez prič. Imel je prav. Po opravljenem pokolu in početju pri votlini so začeli preiskovati bližnjo okolico. In znova se je sam Alah zavzel za njegovo negovano kožo.

Po nekaj dneh skrivanja je poiskal internetno kavarno v New Massadi, novem letovišču ob Mrtvem morju in o vsem obvestil svojega šefa. Moral ga je. Ta napad gotovo ni bil neko izolirano dejanje, temveč del najbrž neke širše

akcije nasprotnikov najdbe. Šef je gotovo dregnil v nekaj velikega. Malce se je čudil precej zakasnelemu odzivu Izraelske vojske in policije. Če bi šlo za reševanje rojakov ali jenkijev, bi bili hitrejši in učinkovitejši. Tako pač je ... Vrana vrani ne izkljuje oči.

Prvo novico o napadu na svoje najdišče sem izvedel od izraelskega ministrstva. Ravno sem prišel iz največje mestne knjigarne, kjer sem podpisoval knjigo. Bil sem izjemno zadovoljen, saj so ljudje v vrsti čakali za moj podpis in porcijo narejenega nasmeha. Ponosen sem bil na svoje delo. Uspel sem prodajat zgolj drzne špekulacije. Te so zanetile žolčne odzive med raziskovalci Kumrana in strokovnjaki za Biblijo. Vse revije z biblijsko problematiko so bile polne dokazovanja proti mojim tezam. Skoraj vsak malce pomembnejši študijski oddelek za biblične študije se je spustil v polemiko z mano.

Besno so napadali moje hipoteze. Kako ironično! Navadna knjiga z arheološkimi špekulacijami je v enotno fronto združila v običajnih okoliščinah medsebojno sprte krščanske cerkve in sekte. Vatikan je z roko v roki z obskurno Krščansko resnico poskušal teološko izpodbijati moje teze.

Te polemike so nama prav prišle, saj so odlično prodajale knjigo. Prebila se je na prvo mesto večine anglosaksonskih lestvic. Kaj šele bo, ko bom začel prodajati resnično pomembne stvari? Prevzame me sladostrastni drget ob misli na knjigo o novem jeziku in vsebini zvitkov.

Že sem se videl, kako poležavam na veliki jahti z aktivnim kompenziranjem valovanja morja, saj sovražim vsakršno pozibavanje. S častnimi doktorati si bom okrasil največjo steno v vili na Maldivih. Življenje je lepo, če si car scene.

Novica o uničujočem napadu me je našla na levi nogi. Besno sem hodil po sobi gor in dol. To je v simfonijo uspeha vneslo neprijetno krvavo partituro. Mary me je našla tako penasto besnega:

»Kaj je?«

Obrnil sem se proti njej z rokami na hrbtu, prste sem stisnil skoraj do bolečin:

»Še vprašaš? Nekdo je napadel najdišče in povzročil pravi pokol. Votline ni več, vse je uničeno in pobiti so vsi, na katere so naletele te barabe.«

»Kdo bi storil kaj takšnega?« je skrušeno vprašala.

»Kdo?« sem dvignil glas:

»Kandidatov je kar nekaj. Od Vatikana do kakšnega bogatega konkurenta. Vem le to, da so napad izvedli vrhunsko izurjeni in opremljeni profiji. Izraelsko ministrstvo je polno obžalovanja, čeprav je tudi Izrael na svoj način zainteresiran za izginotje očitno vsem zoprnega najdišča. Na srečo so zvitki s skrinjo na varnem in vse imava posneto. Uničen je samo del vzorcev čudnega bro-na z vdrtega stropa votline. Znaten delež je Mohamed že poslal v Ameriko. Lopovi, kdor koli so že, bodo morali imeti dolgo roko, da dosežejo ključne dragocenosti. Žal mi je vseh ljudi tam dol. Kolikor sem razbral iz poročila, ni preživelih. Najbolj mi je žal za Mohameda. Pogovarjala sva se nekaj minut pred napadom.«

Mary je postavila prst na spodnjo ustnico:

»Ta napad je res čuden! Napadalec je moral vedeti, da sva vse temeljito posnela in prenosljive artefakte shranila na varno. Kaj so uničili? Zgolj že poslikano kamnino in del nenavadne kovine.«

Pogladil sem se po dvodnevni bradi in živčno odvrnil:

»Ta napad ni bil namenjen uničevanju dokazov, temveč gre za opozorilo, namenjeno nama. Napadalec nama je dal jasno sporočilo za primer, če se bova preveč približala resnici. Kdor je že napadel najdišče, se zaveda obstoja dokazov izven najdišča. Za popolno uničenje so bili pre-

pozni in oni so to vedeli. V naslednjem koraku se bodo poskusili pogoditi. Že zadnjič sem omenil, da se bo prej ali slej prikazal kdo iz Vatikana. Zdaj v to še trdneje verjamem.«

Mary zgroženo vpraša:

»Misliš, da je Vatikan v ozadju napada?«

Besno sem odkimal:

»Vatikan ali nekdo z njimi povezan. Mogoče gre za kakšno koalicio zaradi koristi. Bova videla, kdo se bo oglasil na prijateljskem klepetu ob čaju in piškotih.«

Mary je trpko vzdihnila:

»Bog ve, kaj naju še čaka.«

Prespala sva slabo novico. Zjutraj se je vse dobro začelo. Videokonferenca z direktorjem galerije »Unity« je bila uspešna. Oči so se smešnemu okrogloličnemu rahlo plešastemu možu kar svetile. Komaj sem prekinil zvezo, me je presenetil Mohamed.

»Mary,« sem zaklical:

»Mohamed je na zvezi. Zviti Arabec se je izvlekel. Pridi!«

Mary je pritekla in sedla poleg mene. Skoraj sem občutil njeno mehko toplino.

»Mojster, moram biti skrajno hiter. Res je, izvlekel sem se. Še Alaha zanimajo te skrivnosti, saj je rešil mojo debelo rit.«

»Res si dobro zapisan pri svojem Alahu. Hvala bogu! Kje si zdaj?«

»Saj razumete, raje ne povem. Zadnji dnevi so bili mora. Napadalci niso običajni plenilci grobov, temveč profesionalni morilci z vrhunsko opremo. Termalne bombe in sledilni naboji niso oprema plenilcev. Napad je nastal v režiji nekoga silno močnega in vplivnega. Verjetno sem edini preživel. Zdaj se skrivam, saj ne vem, kakšen je cilj napadalcev. Nočem biti na očeh. Že s tem klicem tvegam. Na srečo imam nekaj rojakov, ki mi bodo pomagali uiti iz te sionistične pasti.«

»Imaš koga na sumu?« sem zvedavo vprašal.

»Najbrž gre za plačance kakšnega krščanskega ali sionističnega gnezda. Samo njim že od nekaj predstavljajo težave odkritja v okolici Kumrana. Kakor hitro se izvlečem, se bom znova oglasil. Adijo!« in je prekinil zvezo. Še odzdraviti mu nisem mogel.

Mohamed se je razgledal in znova smuknil na prometno ulico. Ni vedel za senco, ki mu je ves čas za petami.

Spogledal sem se z Mary:

»Vsaj Mohamed je preživel. Vsaj on.«

»Stvari se res zapletajo. Očitno sva na sledi res pomembnim odkritjem in mnogi ne želijo nadaljevanja raziskav. Počasi me postaja strah,« je zaskrbljeno odvrnila in se zazrla predse.

Ob misli na profesionalne morilce sem pomislil na Vatikan. Katoliška cerkev poleg vseh škandalov, s katerimi se sooča zadnja leta, res ne potrebuje še rušenja temeljev svoje teologije. Najbrž bo vrh Cerkve storil vse, da prepreči odkritje morebitnega dvoma v zoro njene zgodovine.

Komaj sem dobro prišel k sebi zaradi napada na najdišče, me je našla še ena slaba novica. Razstava v Londonu je postala tarča terorističnega napada. Pod razdejanje se je podpisala neka obskurna sekta Krščanska pravica. Navkljub vsem varnostnim ukrepom je uspelo teroristom z bombo uničiti dovršen del razstavljenih fotografij in, kar je mogoče še pomembneje, zapreti odlično obiskano raz-

stavo. Grožnje so postajale vse resnejše in predvsem vse bližje. V razmiku dveh dnevov sem doživel dva napada. Razna krščanska glasila bodo v teh napadih prepoznala božjo voljo in božjo jezo spričo mojega domnevnega bogoskrunstva. Res bizarno. Jaz sem v tem videl predvsem napad dobro organiziranih teroristov. O pokroviteljih napadov sem samo ugibal.

Mary je iz rok padla tablica ob novici napada na razstavo. Otrplo je bolščala predse. Bilo je sedem dni od odprtja londonske razstave in zdaj sva tik pred otvoritvijo v Manchestru. Se bo tudi tukaj ponovil teroristični napad?

Zabrnela je moja tablica. Na zaslonu je bil preplašen obraz direktorja muzeja. Prav nič vljudno je takoj prešel na bistvo:

»Predlagam, da zaradi zadnjih dogodkov v Londonu odložite odprtje razstave. Vodja varnostne službe mi ne more zagotoviti popolne varnosti. Tudi policijski načelnik in župan soglašata z mojim predlogom. Tveganje je žal preveliko. Kaj, če udarijo med otvoritvijo?«

Prebledel sem. Cmok mi je ostal v grlu. Od mene so zahtevali strahopeten umik. To je bilo nezaslišano. Obskurni teroristi vendar ne morejo tako zlahka doseči svojega cilja.

Mož z nastajajočo plešo je čakal na moj odziv. Moral sem se hitro odločiti. Po svoje je imel prav. Kaj, če udarijo med otvoritvijo? Žrtve bodo preštevali v desetinah. V Londonu so napadli ponoči in jo je malo skupil samo varnostnik.

»Spoštovani gospod direktor, se zavedate posledic predstavitve ali celo odpovedi razstave? Naj nam teroristi diktirajo, kaj bomo in česa ne bomo storili? Ima policija kakšne jasne znake za morebitni napad? Meni niso grozili, pa sem prvi naslovnik za kaj takšnega.«

Direktor se je živčno pogladil po pleši:

»Veste, muzej mora živeti tudi po vaši razstavi. Nekaj pomembnih sponzorjev je takoj po novici o napadu izrazilo svoj dvom glede vaše razstave. In ti sponzorji so bili z nami, še preden ste vi prišli in z njimi bomo živeli, ko boste odšli.«

»Res lepo od vas. Otvoritev je predvidena za jutri. Vse fotografije so pripravljene v dvorani »C«. Kako naj zdaj prekličem?«

»Oprostite, zaradi nasilja v Londonu je stvar ušla iz nadzora. Nihče noče nasilja v mojem muzeju. Dvorano »C« bomo, skupaj z vašo razstavo, začasno zaprli za nedoločen čas. Odprli jo bomo, ko se bo vsa ta zmeda okoli

vaših malce tveganih hipotez in najdb unesla. Če imate pomisleke, je pravi naslov urad BATS-a ali ETF-a.«

Nisem vedel, kaj naj mu odgovorim. Direktor je bil videti odločen. Na svoj način sem ga razumel. Glede na londonske dogodke je postopal razumno. Zlovoljno sem odvrnil:

»Torej ste se pripravljene ukloniti teroristom? Kakor hitro bodo spoznali, da se jim ustrahovanje izplača, bodo postali še drznejši. Prav gotovo bom moral o tem kaj povedati javnosti in verjetno ne bom popustljiv do terorističnih groženj.«

Direktor trpko vzdihne:

»Kar dajte,« zatem mi je poskusil vljudno razložiti ozadje odpovedi. Vedel sem. Izza odpovedi ni samo strah pred terorističnim napadom. Zadaj je močan ortodoksen lobi z veliko denarja in vpliva. Sicer sem računal s poleni, nikakor pa ne tako odkritega nasprotovanja. To je lahko dobro, lahko pa tudi slabo. Takrat nisem vedel, kako se bodo stvari obrnile.

Z Mary sva se napotila proti uradu BATS. To je prvi naslov za teroristično grožnjo. Hotela sva tudi malce pretegniti noge. Od hotela do urada je dobre pol ure hoje. S taksijem najbrž ne bi prišla nič hitreje.

Pročelja stavb so kazala znake slabega vzdrževanja. Po katastrofalni depresiji na začetku dvajsetih, se mesto ni nikoli več pobralo. Anglija pač že dolgo ni več center imperija, temveč del obrobja. V pljuča mi je udarila avgustovska sopara. Dvignil sem pogled proti oblačnemu nebu. Tipični angleški poletni dan. Hrup popoldanske gneče je prav zoprno napadel moja čutila.

Pred sabo sem zagledal dva fanatika Krščanske odrešitve. Vsi ti norci so nosili smešne majice in še hecnejše klobuke. Skoraj vsak dan jih je dva ducata protestiralo pred muzejem z zahtevo za odstranitev razstave. Tudi v Londonu so se šli svoj operetni boj za rešitev resnične vere v Odrešenika. Jebena patetika na kvadrat. Vsak od teh dveh bizarnih tičev pred mano je imel navlečen plašč. Saj ni zima, me je prešinilo. Počasi sva ju dohajala.

Naenkrat sta se obrnila. Spogledali smo se. V njunih očeh sem prepoznal blaznost. Pri Jezusovem prtu, res me je presunilo! Verjemite mi, tako blaznega izraza še svoj živi dan nisem doživel. Priznam, skoraj sem se podelal v gate. Obrnil sem glavo in tudi za sabo zagledal dve podobno nori figuri. Z Mary sva obstala. Začutil sem mravljince.

Obkoljena sva bila z v glavo zjebanimi norci. Kaj zdaj? Bolj zase sem zamrmral:

»Greva čez cesto. Tole se ne bo dobro končalo,« in sem odločno stopil proti prometni cesti. Mary mi ni sledila. Samo negibno je zrla v fanta goreče zblojenih pogledov. Naslednjih nekaj trenutkov se je odigralo prehitro za trezno reakcijo.

Mladiča pred nama sta potegnili izza plaščev keramične avtomatske puške. Cevi sta usmerila proti nama. Levi sivolasi mladenič je poblaznelo zakričal:

»Smrt heretikom! Smrt v imenu Jezusa Kristusa!«

Sploh nisem vedel, kaj natanko se je zgodilo. Ljudje so začeli bežati. Nihče se ni hotel znajti na poti smrtonosnih nabojev. Tudi jaz sem se refleksno vrgel na tla. Mary se ni premaknila. Kaj vruga se je šla?

Dvignila je roko in nekaj mrmrala. Nisem slišal besed. Naboji so poleteli proti njej. Zaslišal sem grozljivo pesem orožja. Ampak zgodil se je čudež. Naboji so tik pred njo popadali na tla. Srhljivo žvenketanje je edino, kar sem si od tistega zapomnil. Pri Jezusovih gatah prisegam, da sem slišal, kako so naboji popadali na tla, preden so našli njen lepi mesek. Tudi norca izza naju sta začela streljati po neskončno dolgih sekundah oklevanja. Tudi onadva nista imela sreče. Naboji so tik pred negibnim telesom žvenketaje popadali na tla. Neka sila jih je zgrabila in s srhljivim zvokom jih je pometala na tla, tik preden so dosegli telesh-

ček moje sodelavke. Napadalci so se zmedli. Mary je še kar nekaj mrmrala. Pri Marijinem devištvu, še mene se je dotaknil srh njenih besed. Orožje je izletelo iz rok prese- nečenih napadalcev. Poletelo je po zraku, kot v kakšni video igri in končalo pred nama. Zgrabila me je skušnjava. Hotel sem prijeti za orožje in tem fanatikom vrniti keramični drobiž. »It's payback time, motherfuckers!« me je prešinilo. Da vidim, če jih njihova verzija Jezusa varuje pred dokončnostjo kalibra 3,36 mm! No, seveda je ostalo samo pri želji. Kakec v gatah me je pribil na tla in ležal sem prilepljen na odvratno vroč pločnik. Strah je pač veliki gospod in jaz sem bil ta hip njegov vdani sluga.

Ljudje so se vrešče razbežali. Ostala sva samo midva in ti štirje okamneli fanatiki, ki niso vedeli, kaj zdaj. Najbrž jim ni jasno, zakaj jih je njihov Jezus pustil na suhem. Mary je storila nekaj jebeno odpičenega. Za prmejduš se grem stavit, govorila je v tistem čudnem jeziku. Ni čudno, da so župniki živčni.

Fanatiki se niso predali. Očitno nimajo flinga, kdaj je konec špasa! Kot eden so potegnili pištole. Sploh nisem videl, kaj se je zgodilo in spričo tega sem bil srečen prasec. Vsi štirje junaki so, po kratki izmenjavi keramike in verbalnih diplomatskih depeš, vljudno obležali. Mary je še kar nekaj mrmrala in držala roko pred sabo. Mogoče je sporočala: »Pogovori se z mojo roko!« Kaj pa vem?

Počasi sem dvignil glavo, saj sem bil že preklemano sit poljubljanja smrdljivega asfalta. Zbral sem pogum in se postavil na noge. Zgroženo sem opazoval početje moje zveste sodelavke. Kakšno jebeno sranje je bilo? Kaj se je dogajalo?

»Mary! Nehaj že! Kaj počneš?« sem zakričal. Ona me sploh ni poslušala. Še naprej je neprizadeto izvajala svoj odbiti šit in nikakor nisem hotel biti v koži teh norcev. Trenutek kasneje so se telesa umirila, ona je samo stresla z glavo in se ljubko nasmehnila:

»Norci morajo skozi izkušnjo, na koga se ne smejo spraviti.«

»Kaj si storila?« sem bil presenečen in zgrožen. Na čuden način se sploh nisem posebej zanimal za poreklo njene čudaške moči. Okamnel sem spričo njene neprizadeti po tej umobolni sceni.

Obrnila se je proti meni in živahno odvrnila:

»Nisem pripravljena za umiranje pod streli fanatikov. Zdaj so nenevarni. Poskrbela sem za njihovo negibnost.«

Razbežali ljudje so se začeli vračati na prizorišče. Najbrž bo treba policiji razumno razložiti, kako sta dva neoborožena človeka obvladala štiri oborožence.

»Dick, prepusti mi pogovor s policijo. Fanatiki ne bodo mogli ničesar povedati, priče so nezanesljive, saj v paniki malokdo razmišlja o podrobnostih in prstni odtisi na orožju bodo nedvomno potrdili krivdo za napad.«

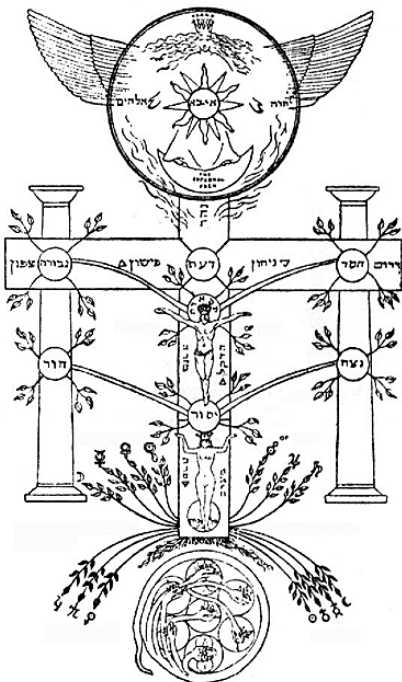
»Še vedno mi nisi povedala, kaj si storila. Videl sem te, mrmrala si ta jebeni tuj jezik.«

»Še sama ne vem. Očitno se je sprožila nekaj čudnega. Če sem poštena, se ne spominjam dobro vse te scene. Važno je, da sva na tej strani življenja.«

Mirno sta počakala policiste. Dala sva izjavi in se na priporočilo vodje preiskave vrnila nazaj v hotel. Policija nama je obljubila zaščito. Nisva opazila dveh mož na drugi strani prometne ceste. Skoraj ves čas sta nama bila za petami, česar pa nisva vedela, dokler se nista sama razkrila. To se je zgodilo še isti večer.

Vstop Elejle

avno sva se vrnila z večerje. Malce sva posedela v baru. Iskala sva pozabo na poskus atentata. Čas sva ubijala s pogovorom o vsakdanjih neumnostih. Nisem drezal v njeno bizarno skrivnost. Slutil sem, da se ji je nekaj zgodilo med branjem v votlini. Izogibal sem se njenemu obračunu s teroristi. Ta ponoreli svet se je resnično iztiril in del tega je postala tudi ljubka Mary. Nisem razumel sovraštva, s katerim sva se soočala. Akademiki smo navajeni na argument dokaza in razprave in ne na argumentiranje s kalibrom 3,36 mm.

Najbrž je bilo že precej pozno, ko sva se po nekaj pijačah odmajala do svoje sobe. Marsikaj se mi je prelivalo med možganskimi vijugami.

Z Mary se še nikoli nisva zbližala za kaj več od profesionalnega odnosa. Pravzaprav sva se izogibala pogovoru o zasebnih zadevah. Ta večer sem izvedel za njeno mladost brez očeta in večno žalostno mater. Tudi boleča ločitev od tipa, ki ga sploh nisem poznal, je bila del njene skrite otožnosti. Ona je izvedela za moje skakanje iz ene v drugo spalnico in moj prikrit strah pred žensko močjo. Nikoli se nisem ustalil in z nobeno žensko nisem zdržal kaj več od nekaj mesecev. Terensko delo mi je na svoj način ugajalo in mi dajalo potuho. Najbrž ni rase in naroda na svetu, katerega predstavnice ne bi spoznal tudi z

nogami v zraku. Moj priimek pove bistvo mojega odnosa do ženskega sveta.

Mary je popolnoma drugačen tip. Vedno je iskala zvestobo, ki je ni bila deležna. Najprej beg očeta, potem beg moža. Verjetno sem nagonsko čutil to njeno hrepenenje, zato sem se vsa ta leta sodelovanja spretno izogibal zasebnim zadevam. No, ta dan pa je terapevtska steklenica viskija obema razvezala jezik. Alkohol je odličan prijatelj družabnosti, dokler te ne položi. V dvigalu so se najine roke sklenile. V njenih očeh se je zrcalila skrivnostna privlačnost. Pravzaprav sploh nisem o ničemer razmišljal.

Pred vrati apartmaja sem potegnil kartico in jo prislonil na ključavnico. Zaslišal sem prazni klik. Vrata so bila odklenjena. Takoj me je prešinilo. Res sem ga imel pod kapo, spomina pa le nisem izgubil. Vrata sem zaklenil. O tem sem bolj prepričan, kot o devištvu device Marije.

Mary se sploh ni ozirala na moje presenečenje. Vstopila je v predsobo, me na kratko ošinila s pogledom roparice na lovu in izginila v dnevni sobi. Skomignil sem z rameni, zamrmral:

»Zdaj je itak prepozno,« in ji oklevajoče sledil. V dnevni sobi sem imel kaj videti. Na kavču je sedel duho-

vnik obilne postave, na zofi pa se je udobno namestil zgodovinar, ki me je v Londonu spravil v zadrego. Takoj sem pomislil na morebitno povezavo med teroristi in tema dvema, na pogled nedolžnima gospodoma. Duhovnik je razbil moje dvome:

»Pozdravljena! Upam, da nista jezna, ker sva si dovolila kar sama vstopiti. Naj vam takoj zagotovim, da izza terorističnih akcij ne stoji nihče, povezan z Vatikanom. Sveti oče je nasprotnik nasilja, saj verjame v resnico, podkrepljeno z besedo. V tem primeru pest na gobec ne more biti argument.«

Kislo sem se nasmehnil:

»Kaj bo lepega?« in sem prešel k bistvu:

»Mi mogoče želita izraziti sožalje zaradi pokola moje ekipe v Sveti deželi? Najprej bi se morebiti lahko izkašljala, kako sta prišla skozi zaklenjena vrata. Torej?«

Duhovnik se je ledeno nasmehnil. Lomljena angleščina je bil po svoje celo zabavna:

»Najprej se morava predstaviti. Jaz sem pater Jožef Slemenc, mojega kolega Marka Lesnika pa ste že imeli čast spoznati. Oba sva iz Slovenije in zanimava se za vašo arheološka odkritja. Izrekam vam iskreno sožalje zaradi

vaših izgub. Poudarjam, teroristi niso povezani s Svetim sedežem. V ozadju zločina so najbrž fanatiki ene od sekt, ki krščanstvo zlorablajo za širjenje sovraštva in nestrpnosti, ali pa gre za kakšno satanistično družčino. Nasilje pod pretvezo obrambe vere je silno nevarno igranje z ognjem. Cerkev to ve iz izkušenj,« je kisto dodal:

»Sveti sedež ne potrebuje tako vpadljivih akcij. So slabe za posel.«

»Vesel sem, da to slišim,« sem se cinično nasmehnil in se takoj zatem zresnil:

»Še vedno mi nista odgovorila na pomembno vprašanje. Zanima me, kako sta se lahko tako nepovabljena nekako povabila na obisk? Ker sem zaklenil vrata, mi vajina prisotnost prav odurno zaudarja po vlomu.«

Marko je skomignil z rameni in v hecno lomljeni angleščini spackal odgovor:

»Nisva ljubitelja čakanja pred vrati. Za prečastitega,« se je spogledal z obilnim duhovnikom:

»Se itak ne spodobi, da sloni v baru in čaka na milostno povabilo. Imava svoje načine, kako se povabiti,« se na koncu hudomušno nasmehne.

Namignil sem Mary in sedela sva naproti gostov. Razširil sem roke in povabil nepovabljeni gosta, naj razkrijeta motiv obiska v tej pozni uri. Duhovnik je razumel moj namig:

»Vaše odkritje in predvsem špekulacije so sprožile precej pomislekov znotraj strokovnih krogov Cerkve. Naši najpomembnejši strokovnjaki za Biblijo postanejo živčni ob vsaki najdbi v Sveti deželi,« je vzdihnil in zajel sapo:

»Zlasti pri projektih brez svojega predstavnika. Vidva sta iz arheologije naredila nekakšen lov za sponzorskim zakladom. Namesto resnice prodajata špekulacije. Saj sta postala prava pop zvezdnika.«

Globo sem vzdihnil in ju ravnodušno premeril:

»Najbrž se zavedate zakonitosti sodobnih arheoloških raziskav. Brez sponzorjev ne moreš kupiti niti ščetke za čiščenje kosti. Sponzorje pa pridobiš predvsem z medijsko pozornostjo. Samo količina pojavljanja v najpomembnejših medijih širom zemeljske oble ti omogoča potrebno finančno podporo za kvalitetne raziskave. Resnica je danes tržno blago. V votlini sva našla dovolj za res masovno pojavljanje v medijih. Napadalci so uničili votlino, niso pa uničili temeljnih dokazov. Bazične najdbe so na

varnem, nedosegljive tatinskim prstom kogar koli,« in z nasmeškom sem hitro preletel oba gosta:

»Stene votline so popolnoma poslikane na vse možne in dosegljive načine. Naj vas razsvetlim še glede ene stvari. Vaš slovar je kupček bikovega kakeca, nevreden celo pokopališke kurbe. Z objavo ste si na glavo nakopali zgolj blamažo. Še vaš mogočni bog se bo obrnil stran in se zjokal ob vaših neslanostih.«

Gospod Lesnik je neprizadeto odvrnil:

»S slovarji mrtvega jezika je vedno križ. Zlasti za jezik, uporabljen zgolj za zapisovanje naukov neke ne ravno velike skupnosti.«

Mary se je zahihitala:

»Dajte, poskusite to prodati svojim inštitutom in oddelkom za biblične študije. Oni hvaležno požrejo še sveti papežev kabel, samo da ohranja njihove iluzije. Meni pa tega ne morete prodajati. Zelo dobro vem, kaj je ta jezik in vem, zakaj se bojite resnice. Zakaj niste iskreni?«

Duhovnik Jožef se je zresnil in mračno odvrnil:

»Verjemite mi, sanja se vam ne, čemu je namenjen ta jezik. Nekega dne mi boste hvaležni za to, kar bom zdaj rekel.«

»In?« je kljubovalno dvignila glas. Duhovnik je hladno odvrnil:

»Želeli boste, da bi votlina ostala zakopana in vi ne bi vedeli za ta jezik. Na svetu so sile, ki presegajo sposobnost človeškega razuma. Nekatero stvari je bolje pustiti na miru, pri čemer se obrnete stran in se delate, kot da niste nič videli. Z ognjem se lahko igrate šele takrat, ko ga znate pogasiti.«

Presenečen sem bil zaradi duhovnikove ostrine. Ostre besede se nikakor niso skladale z njegovo dobrodušno pojavo. Poskusil sem drugače:

»Čudi me, da ste se tako zapeli na ta frdamani jezik. Pri Petrovi skali, revolucija je časovni okvir najdb in tehnika rezbarjenja ska ...,« a stavka nisem uspel končati. Duhovnik me je vljudno, dasiravno odločno prekinil:

»Spoštovani gospod, časovni okvir in tehnika rezbarjenja sta v primerjavi s pomenom jezika, in še nekaterih tam najdenih drobnarij, nepomembna bižuterija.«

Nisem vedel, kaj naj mu odgovorim. Oba sva bila pod vplivom alkoholnih hlapov, a ta dva sta bila trezna. Nekako bi bilo smiselno narediti izravnavo. Ker sva midva imela dan alkoholnega vretja, bi bilo smiselno to ponuditi še gostoma.

Namesto odgovora na župnikovo grozeče pridiganje sem za intermezzo ponudil pijačo. Vsi smo potrebovali kaj močnega. Onadva sta morala izravnati alkoholni primanjkljaj, a midva sva potrebovala dotakanje, da nama preveč ne pade raven etanola v krvi. Župnik je vedel nekaj, česar midva nisva vedela. Moral sem se pripraviti, da ne ostanem brez besed. Moral sem najti način, kako do resnice. Alkohol je najboljši sopotnik na poti razvezovanja jezikov.

Pripravil sem pladenj s štirimi kozarci, v kozarec za led sem natresel ledene kocke in iz bara potegnil še steklenico viskija s trimestno cenovno nalepko. Zatem sem serviral pripravljeno pijačo. Alkohol sicer ni dober za vklop razuma, je pa dober za izklop jeze in kar je najpomembneje, povezuje ljudi, ki različno mislijo.

Želel sem pridobiti nekaj časa in ju napeljat na resnico. Dovolj mi je bilo tega nakladanja:

»Najbrž nista prišla zgolj na pridigo brezbožnima arheologoma in kozarček močnega. Duhovnik katoliške

cerkve in profesor zgodovine, oba povezana z Vatikan-
skim inštitutom, sta tukaj najbrž s tehtnim razlogom.
Želita mogoče razložiti, kdo in zakaj je napadel najdišče
pri Kumranu, če lahko verjamem, da ga niso vaši? Imata
kakšno teorijo glede terorističnih napadov na najine raz-
stave in na naju? Sama ušesa so me.«

Duhovnik je dvignil kozarec, naredil požirek in nas
vse premeril s čistim pogledom:

»Ne bom vas vlekel za nos. Cerkvi so znane nekatere
prigode v pozni antiki, kamor akademska arheologija še
ni vtaknila svojega nadležnega nosu. Te prigodice vnaša-
jo v teološke resnice nekaj drobnih zadreg. Vaša odkritja
so v razumevanja konstituiranja sodobne Cerkve vnesla
nove spremenljivke. Vaša votlina je edini prostor, kjer je
preživel jezik ene od izumrlih krščanskih sekt.«

Mary se je kislo nasmehnila:

»Po domače, drek je priletel v vaš ventilator in z
objavo svojega skupka neumnosti želite skrenit pozornost
z našega odkritja. Je tako? Dajte, bodite iskreni.«

Vmešal se je gospod Lesnik:

»Gospodična Mary, razmišljajmo na manj čustveni
osnovi. Nihče vam ne želi odvzeti niti koščka dragocene-

ga odkritja. Vatikan vam je mogoče celo pomagal. Objavil je vsaj zasilen slovar vašega jezika. Najdene zvitke boste, kljub morebiti manj doslednemu slovarju, bistveno lažje prevedli.«

»Zvitke?« postane Mary pozorna na besede v resnično lomljeni angleščini:

»Kako pa vi veste za najdbo morebitnih zvitkov? Nikjer jih nismo omenjali. O njih sem zdaj slišala iz vaših prijaznih ustec.«

Gost je hladno odvrnil:

»V vsaki od Kumranskih votlin je kakšen zvitek. V izolirani votlini pa je verjetnost za kaj takšnega še toliko večja. Prečastiti Jožef vam bo razložil bistvo zadeve. Omenil sem že, najin obisk ni namenjen jemanju pomembnosti vašemu odkritju. Kje pa! Želiva vam pomagati.«

»Pomagati?« sem postal malce zmeden. Res je, čemu bi mi hotel nekdo pri tem pomagati? Saj gre vendar za revolucijo v pojmovanju Kumrana. Ta revolucija pomeni denar in keš-flov ne smrdi niti Katoliški cerkvi. Od kod ta velikodušnost?

»Natanko tako,« je strogo odvrnil duhovnik s smešnim imenom Jožef. Komaj sem v sebi zmožl ponoviti

njegovo ime. Mirno je nadaljeval s svojim hecnim naglasom:

»Zaigramo torej na resnejše karte,« in naju je premeril s svojim kamnito mirnim pogledom, izza katerega se je skrival živahen duh:

»Jezik, na katerega ste naleteli, je obredni jezik. Gospa Smithova ima prav. Vendar to ni čisto navaden obredni jezik. Odkrit bom. Gre za daleč najmočnejši obredni jezik. Branje obrednih besedil tega jezika je nevarno, ker učinkuje na vsakogar, ne glede na razumevanje jezika. Besede delujejo neposredno na podzavest. To je ob nespretnem branju lahko silno nevarno. Cerkev se zaveda nevarnosti tega jezika. Javno predstavljanje svetih besedil tega jezika je tudi v nasprotju z vašim interesom, če vam je seveda kaj do zdrave pameti. S svojo nespametno igro ste nas prisilili v objavo slovarja in poskusov zmanjševanja pomena vašega jezikovnega odkritja. Naj vam navržem hipotetični primer.«

Poskusil sem ugovarjati, a mi je nekaj preprečilo govor. Župnik je nadaljeval s pripovedjo:

»V prihodnji knjigi natisnete dovolj velik del obrednega besedila. Kupec seveda ne kupi knjige zaradi občudovanja njenih platnic, temveč prebere objavljeno obredno besedilo. Čeprav ne razume besedila, bo to delovalo.

V najboljšem primeru se bo čudno počutil, kakšen dan ga bo mogoče bolela glava. Če pa nevede prebere kakšen učinkovitejši kos, pa so lahko posledice skrajno nepredvidljive, kot je bil recimo dogodek s tistimi teroristi.«

Še preden sem zmoget zajeti sapo, se je vljudno vključil še gospod Lesnik:

»Mogoče ste prebrali zgodbo o štirih rabinih, ki so hoteli do božje slave. Uspelo je samo enemu, Rabiju ben Akhibi, ker je obvladoval sceno. Eden je pravočasno odnehal, drugi je znorel, dočim je tretji postal nemoralni posiljevalec otrok. To ni legenda, temveč resnična zgodba. V sebi nosi pomembno opozorilo,« nas vse prestreli s strogimi očmi zjebanega profoksa:

»Ne zajebavaj se s svetimi stvarmi, ker te one na koncu do amena zjebejo. Nekaj, kar deluje mimo razuma, ne moreš dojeti in proučevati z razumom.«

Pogoltnil sem zoprni cmok:

»Zakaj ste torej skrivali jezik?«

Duhovnik je naveličano vzdihnil:

»Res potrebujete čas, da vam potegne. Naj vas nekaj vprašam,« je zapičil vame strog pogled:

»Bi vi pred svojega otroka postavili repetirano avtomatsko puško? Najbrž ne. Ta jezik je svojevrstno orožje. Poleg besedil s precej bizarnimi okultnimi rezultati opisuje tudi del, zgodovini neznanega, življenja Marije Magdalene. Objava teh dokumentov bi zamajala temelje Cerkve.«

Spogledal sem se z Mary. Oblila me je vročica. O kakšnem obrednem jeziku mi je pridigal ta zavaljen župnik? Kakšno jebeno zaroto mi je serviral? Besno sem odkimal:

»Resnica je iznad vaše Cerkve. Nismo v srednjem veku, kjer so vaši predniki znanstvena odkritja uporabljali za kurjavo grmad.«

Duhovnik je želel nekaj reči. Prehitel ga je gospod Lesnik:

»Resnica je iznad vseh, ne samo Cerkve. Žal je včasih na tehtnici zoprna izbira med resnico in življenjem, med predanostjo in lastno voljo. Za kaj bi se vi določili?,« me je prebodel z bistrimi očmi:

»Bi postavili na oltar resnice,« je zavrtel z očmi po zraku in strogo pribil:

»Recimo življenje svojega otroka ali koga od bližnjih? Se vam ne zdi, da je resnica za vsako ceno nevarno stremuštvo?«

»Ne vem, o čem govorite,« sem nejevoljno odgovoril. Takšno moraliziranje me je najedalo, kot sam hudič. Ni mi pustil do besede, ostro je nadaljeval:

»Naj bom jasen. Cerkev je zavezana bogu. To ni striček z brado. Takšna predstava je primerna za neuke množice, ki v Cerkvi iščejo tolažbo za svojo mizerijo. Bog je princip bivanja, okvir našega življenja. Cerkev ni neki borzni diler med človekom in bogom, temveč je nekaj več.

»Sama ušesa so me,« sem nejeverno odvrnil. Prešinilo me je – »*Najbrž bom deležen verskega nakladanja,*« O ljubi bog, kako sem sovražil versko gobezdanje. Župnik je prikimal in gospod Lesnik je mirno nadaljeval:

»Od vas ne pričakujem, da mi verjamete. Želim samo, da me poslušate in si potem ustvarite svoje mnenje.«

Mary je prikimala in tudi meni ni preostalo kaj drugega. Dodatno znanje mi ne bo škodovalo:

»Povejte torej svojo zgodbo.«

Duhovnik Jožef je znova prikimal. Marko je ostal nekako ravnodušen, ko je nadaljeval svojo zgodbo:

»To ni moja zgodba. Cerkev ni preživela več kot 2.000 let zgolj zaradi prodajanja očenašev ali odpustkov. Ne krohotaite se mi takoj. Zadevo vam bom poskušal pojasniti maksimalno nazorno,« je poudaril besedo, zajel sapo in ležerno nadaljeval:

»Naš svet je peskovnik boja med Bogom in Satanom. Ne govorim o stričku z brado in rdečem kozličku, temveč tako imenujemo dva temeljna vesoljna principa. Lažje se sporazumemo, če za stvari uporabimo priljudne besede. To sta dve dialektični nasprotji z neprestanimi medsebojnimi interakcijami. Sile, personificirane v Satanu, se trudijo z izmaličenjem smisla bivanja, a sile, poosebljene v Bogu, iščejo pot to uravnoteženja. Vse kar obstaja, je gibanje, ki ga povzroča ta dialektični odnos. Čisto vse,« je trdo pribil in odločno nadaljeval pripoved:

»Cerkev je samo podedovala ta boj in ne misli odnehati samo zaradi nekaj akademskega nerganja. Verjame mo v božjo voljo in končno osvoboditev, karkoli že to pomeni. Satan je nekoč že skoraj zmagal in znova bo poskusil oživiti svoje vojske. Samo vprašanje časa je, kdaj in kako bo vstal iz svojega peklenskega domovanja in poskusil za svoje carstvo pokoriti ljudi svobodne volje. In ta namera mu uspeva, saj ljudje raje krenemo po lažji

poti iluzije. Ljudje smo ob vsej svoji, v dušo položeni veličini, tako hitro pokvarljivo blago. S svojim bednim hlastanjem za še več, v imenu iluzije lastne volje, kličemo Satana. Obupno si želimo njegove vladavine, ker nam ponuja lažjo pot in nas odrešuje odgovornosti, a v duši ga sovražimo. Dialektika?» je trpko nadaljeval:

»Verjemite, Satan nas bo uslišal. Ljudje smo najgnusnejše prostitutke stvarstva. Prodamo se za prgišče krvavih beličev in se potem cmerimo, ker nas usoda nabija tja, kamor nobena luč ne posveti.«

Nisem vedel, kaj naj rečem. Enostavno je bilo to preveč za mojo potrpežljivost. Po nekaj trenutkih grobne tišine sem prasnjal v smeh:

»Prečastiti, gospod Lesnik, vi mi zdaj požete pridigo o nekem stričku z rogovi! Saj smo zbrani sami odrasli, opravilno sposobni ljudje. Še otroci tega več ne kupijo, če jih ne podkupite s čokoladicami. Pravzaprav sploh ne vem, kaj želite od naju. Midva sva znanstvenika. Zanimajo naju dokazi, dejstva, argumentirano soočenje mnenj in ne strašenje z rogatim stricem. Vi ...«

Stavka nisem dokončal. Gospod Lesnik rahlo pripre veke in ponavlja stavek v skrivnostnem jeziku:

»Tet at jetupegas, eoc lei teneji.«

Neka sila me je ustavila. Poskušal sem se upreti. Pri Jezusovem prtu prisegam, da sem se upiral! Ni mi uspelo.

Gospod Lesnik se je srepro zazrl mimo mene. Začutil sem pritisk v glavi. Nevidne verige so me priklenile na fotelj. Mary je negibno izmenično opazovala mene in gosta. Duhovnik se je potopil v udoben fotelj, prekrizal roke na obilnem trebuhu in se nasmehnil:

»Veste gospod Dickson, znanost ni samo razkrivanje resnice. Marsičesa znanost zaradi narave svoje metode ne more doumeti, kaj šele klasificirati. Že preprosta magija vam onemogoči dokazovanje svojega prav. Zaradi sebičnega in nekritičnega hlastanja za rezultatom smo na meji propada. Resnica mora biti v službi boljšega sveta, ne samo za zadovoljevanje osebnih strasti ali indeksa citiranosti.«

Pritisk je popustil. Globoko sem zajel sapo. Nisem vedel, kaj naj rečem. Bil sem pretresen. Jebeno me je zresetiralo.

Oglasi se gospod Lesnik:

»Ste razumeli neprijetno lekcijo? Ste ugotovili, s čim imate opravka?«

»Vi tekoče govorite ta jezik. Kako to?«

»To je jezik izjemnih moči. Gospa Smith, naj še enkrat poudarim, glede obrednega jezika ste imeli popolnoma prav,« je za hip pogledal Mary in pozornost znova usmeril vame:

»To je poseben, izjemno mogočen jezik. Besede v posebnih zaporedjih so strašni uroki. Ta jezik lahko gradi in v enaki meri tudi ruši. Energija pač nima morale. Vi ste naključno naleteli na edini vir tega jezika izven varnih vatikanskih zidov. Nekaj nas je, ki ga obvladamo in ves čas skrbimo, da to obvladovanje ostane v družini. Vidva sta v imenu znanosti ta jezik raztrosila po celem svetu. Postal je bolj javen od kurbišč iz Soha. Vemo tudi za skrivnostno modro snov,« me je resnično presenetil. Ni mi pustil do besede:

»Ta se izmika vsem metodam identifikacije. Ste mislili, da lahko vse tako zlahka skrijete? Vaš prijatelj Selimi bo prej ali slej ugotovil pravo naravo snovi. Situacija je resna in s svojim iskanjem poti do slave in bogastva ste prestopili Rubikon. Dovolj je hudo, ker ste nas prisilili v objavo slovarja jezika in dokumenta, ki nam lahko precej škoduje. Upamo, da bo pritegnil dovolj pozornosti in indeksa citiranosti željnih akademskih špekulantov, ki vas bodo preglasili.«

Prebledel sem. Tipa sta mi očitno grožila:

»Preživel sem že mnogo nevarnejše grožnje od vajinega mahanja z mlahavimi kurci! Zaradi verskega nakladanja se ne mislim odpovedati zasluženim rezultatom napornega dela. Ne vem sicer, s kakšnim trikom ste mi prej zaprli usta, vendar vam dvakrat ne bo uspelo. Če ima ta vaš jezik slučajno kake posebne moči.« Stavka nisem končal. V sobi zadoni:

»*Tet at jetupegas, eoc lei teneji.*«

Prfoks mi je znova zaprl usta s svojo magijo. Pri vseh svetnikih prisežem, kako levje sem se boril proti paralizi. Nisem uspel. Čez nekaj trenutkov me osvobodi, globoko sem zajel sapo in s cmokom v grlu nadaljeval:

»Vloga znanosti je še tolikanj pomembnejša. To moramo znanstveno raziskati in vsa akademska srenja ima pravico do resnice. Če ima jezik resnično moč, ji mora akademska javnost s civilnim nadzorom nadeti učinkovite uzde. Ne more biti zgolj vaša ekskluzivna palica za utišanje vedoželjnih. Ne živimo več v srednjem veku.«

Gospod Lesnik kisko skomigne z rameni:

»Vaša trma, gospod Dickson, je en velik »dick« zdravi pameti. Še otroci v vrtcu lažje razumejo lekcije osebnih izkušenj in jih povežejo z usranim svetom okoli sebe.«

Duhovnik se trpko nasmehne:

»Na vašo smolo vam res ne moremo zlahka preprečiti nadaljnjega dela.«

»Moje?«

Samo nasmehnil se je in prikimal:

»Tukaj nisem zaradi obstoja ali varnosti Vatikana, saj je ta popolnoma varen,« in znova me je prebodel s tistim pogledom:

»Tukaj sva zaradi vaše varnosti, vašega mirnega spanca in zaradi varnosti vseh, ki ste jim lahkomišlno razdelili kopije najdenih zvitkov. Imam spisek vseh devetih inštitutov. Gotovo ga imajo tudi teroristi, ki so razdejali najdišče. Vaša lahkotna parada akademske svobode bo mnoge stala glave. Morali bi vedeti, da je svoboda predvsem odgovornost in šele potem pravica.«

»Lahkotna? Mi grozite? Razložite,« sem besno odvrnil. To versko blebetanje mi je že presedalo. Zgolj zaradi vljudnosti sem še trpel oba čudaka.

Župnik je siknil skozi zobe:

»S tem svojim neumnim vztrajanjem boste drago plačali svojo akademsko svobodo. Prvič ste bili dovolj pametni in niste priredili javnega branja tega jezika. Ko boste javno objavili znaten del obrednih besedil, ne bo več poti nazaj. Naj še enkrat ponovim, besedila so za nevešče nevarna tudi brez poznavanja pravega pomena. Ko bo kakec butnil v ventilator, ne bo zadostoval izgovor, nisem vedel.«

Mary je bila do zdaj popolnoma odsotna. Sploh nas ni poslušala. Pametno dekle! Očitno sta jo ta dva junaka lokalne blaznice dolgočasila. Tedaj se je vmešala:

»Prav ima, ko pravi, da gre za jezik, ki deluje ne glede na njegovo poznavanje. Saj se spomniš, kaj se mi je zgodilo v votlini po branju stenskega besedila,« in se je obrnila proti duhovniku:

»Povejte mi, kaj je tako nevarnega v besedilih? Zakaj je potrebno skrivanje?«

»Vatikan je objavil slovar jezika in dokument, pravzaprav kroniko takratnega dogajanja. Ta dokument je zapisan v enem od nenevarnih dialektov tega jezika. Vsebuje pa zgodbo o zgodnji Cerkvi, Jezusu, Mariji Magdaleni in še marsičem. Veliko evangelijskih navedb je po tej

objavi postalo precej vprašljivih. Objava takšnega dokumenta je sicer nevarna, vendar smo sprejeli to razumno tveganje. Prej ali slej se bo prah polegel in zmagala bo inercija običajnega pojmovanja verskih resnic.«

Zavrtel sem z očmi:

»Znova neka teorija zarote.«

»Ko bi bilo res, pa ni. Satanovi služabniki so v evangelijskih časih naredili precejšnjo zmedo in vaša votlina je ena od posledic te zmede. Zvitki, teh je pet, ne bi smeli v javnost. Dva zvitka sta na varnem, a trije, do danes izgubljeni, zdaj zaradi vaše akademske svobode krožijo po svetu. Vsa ta besedila so izjemno pomembna. Polna so močnih obrednih besedil in neodgovorna uporaba lahko povzroči izredno veliko škode. Mogoče mi ne boste verjeli, kar vam bo zdaj rekel.«

»Preizkusite me!« sem kljubovalno odvrnil. Duhovnik je mirno nadaljeval:

»V enem od besedil je tudi urok za odprtje kanala do Megšelega, po naše nekakšnega Pekla. Z recitiranjem besedila, tudi brez razumevanja vsebine, priključete Elejlo. To je resnično ime Satana. Poleg Elejle se obudijo tudi Damejahi, demonski duhovi strašnih moči. Radi bi, da so to samo zgodbe za strašenje porednih otrok, a žal so čista

resnica. Svet mnogoterih dimenzij, spletenih iz strun, skriva mnoge grozljive pojave.«

Mary ga je pretresena prekinila:

»Hm, te besede,« je naredila premor:

»Ta imena sem prebrala v votlini in me je kar zmrazilo pri srcu. Padla sem v nekakšen trans.«

Duhovnik in gospod Lesnik sta prebledela. Duhovniku se je zatresel glas:

»Bog naj nam pomaga, če ste prebrali celotno besedilo. Kateri norec ga je zapisal na steno?«

Gospod Lesnik je razmišljajoče dodal:

»Zdaj postaja jasno, zakaj je Satan enostavno izginil. Samo nekaj me bega. Kako so besedila pristala tukaj? Kdo in kako jih je prenesel iz Drugotnosti v naš svet? Telo Elejle je izginilo tri stoletja prej. Carstva takrat ni bilo več. Čemu bi torej nekdo na steno gostega sveta zapisal urok priklica?«

Duhovnik je stisnil tresoče ustnice:

»Dokler ne vidim celotnega zapisa, ne morem reči ničesar gotovega,« se pogovarjata med sabo in si kar

sama natočita vsak po dva kozarčka. O bizarnih rečeh, vrednih izolirane sobe lokalne blaznice, sta razpravljala kot navite branjevke na tržnici. Potem sta, skupaj z nama, nekaj trenutkov molčala, zatem je duhovnik nadaljeval:

»Odrešenik je zlomil zatabe in zapustil Drugotnost. Vemo tudi za preboj dela enega od damejahov, ki je obsedel Marijo Magdaleno. Dovolj huda grožnja je resna možnost, da lahko damejah zelo natančno vpliva na posamezne ljudi tega sveta. V tej zgodbi je sicer precej nejasnosti, a žensko so na koncu le dobili. Ampak nikomur ni uspelo doumeti, kako jo je obsedel damejah. Kljub vsemu pa je nekdo v tretjem, morebiti četrtem stoletju uredil tisto votlino in tam spraval skrivnostno izginule dragočnosti. Moral je biti nekdo od naših. A pri mešarahovih stopalih, čemu bi nekdo spisal cel urok? Tukaj, v gostem svetu? Komu na čast? Kaj lahko s tem stori?«

»Kaj?« je zaskrbljeno vprašal in srknil šilce močnega:

»In še vedno se postavlja vprašanje uroka. Zakaj je zapisan v votlini, ki naj bi bila po vsem sodeč za vekomaj ostala zaprta? Vse skupaj je prepolno vprašanj! In zdaj je vse to priletelo med brbljajoče akademike, boreče se predvsem za indeks citiranosti. Znašli smo se tam, kamor nobena luč ne posije.«

Ničesar, o čemer sta govorila, nisem razumel:

»Hej vidva, o čem govorita?«

Oba sta me prebodla s srepim pogledom:

»Če je res, kar je rekla vaša kolegica, je najtemnejša fantazija ali nočna mora, kakor hočete, proti temu, o čemer se meniva, navadna otroška igra. Naj vas na hitro razsvetlim. Vse mistične in okultne tradicije govorijo o različnih vesoljih. Vsa mitološka bitja, pravljične vizije in izkušnje prerokov so del tega drugega sveta. Mi mu praktično pravimo Drugotnost. Vsak teoretični fizik vam bo potrdil moje besede. Vse svetovne religije in duhovnosti imajo podobne vizije in verovanja. Na srečo se Elejla ne more utelesit v našem gostem svetu. Satanova esenca je enostavno preveč divja za človeško dušo našega sveta. Človek s satanom v sebi bi hitro končal v norišnici. Podobno je z Damejahi. Ne morejo v naš svet, saj je silnost njihovih peklenških duhovnih energij preveč za običajne človeške možgane. Lahko pa s pomočjo urokov obsedejo človeka in ga vodijo kot lutko. Damejahe in Elejlo se z urokom prikliče iz kaosa Megšelega. Priklic se lahko izvede tako v Drugotnosti kot od tukaj, iz gostega sveta. Urok potem v Drugotnosti, s pomočjo nedolžne krvi, sam najde primerne nosilca in ga za vekomaj zaslužni. Ni strašnejše ječe od ujetništva v Elejli ali

Damejahu. Kdo bi hotel priklicati utelešenje zla?» dvigne pogled v strop in nadaljuje pripoved:

»Vedno obstajajo ljudje, ki mislijo, da si lahko obeta-
jo koristi. Vedno bo nekdo z željo po še več znanja, še
več moči. To je del človeške narave.«

Nasmehnil sem se:

»Torej je skrb odveč. Striček z rogovi in njegove
oprode lahko razgrajajo samo v pravljичnem svetu. Saj tja
tudi sodi.«

Marko je trpko odkimal:

»Žal ne. V Drugotnosti se sprožijo strašni dogodki, ki
vplivajo tudi na naš svet. Mi smo tesno povezani z Dru-
gotnostjo. Kar se tam dogaja, se po načelu prelivajočih
posod, na koncu izlije v naš svet. Ko bo v Drugotnosti
zmagoval Satan, bo to čutil tudi naš svet. Našo civilizaci-
jo bo temeljito pretreslo. Satan je personifikacija skrajno-
sti in te skrajnosti bodo bridko udarile po našem svetu.
Nihče ni varen. Ta čas razne religije imenujejo sodni dan
ali konec časov. Skoraj vsa verstva govorijo o prihodu
strašnega maščevalca, zveri ali česa podobnega. To so
kerkeši, pošastni služabniki Elejline volje in ti se zlahka
utelesijo v človeških telesih tega sveta. Elejla jih pokliče
in oni najdejo primerna telesa za svojo nalogo. S svojo

močjo si zlahka podredijo vsakogar na tem svetu. Pravljice vstopijo v naš svet v podobi nočnih mor.«

Mary je v tla spustila pogled. Očitno so na njo delovale duhovnikove besede. Zase nisem vedel, kaj sem si mislil tisti hip. Pravzaprav sem bil srečen, ker je alkohol naredil obilno blazino tolerance. Oba gosta sta bila s svojo čudno zgodbo skrajno resna. Nista delovala zmešano. Norci nimajo samonadzora, takšne miselne čistine. Pri svoji norosti niso tako dosledno metodični. Sfuzlanci ne spravijo skupaj pripovedi z repom in glavo, kaj šele z obojim. Res smo spili nekaj dobrega whiskija, a smo ostali na tej strani prisebnosti. Kljub alkoholnemu veznemu členu se je moj racionalni um upiral njunim besedam.

Ampak za vruga, čisto trezen, brez stotinke promila etanola sem bil priča bizarnemu transu in ročnemu ustavljanju toče keramičnih nabojev. Povem vam, totalno odštekana scena, vredna kokainske, kamoli alkoholne radosti. Mary je nekaj sprožila in to jo je popolnoma sunilo iz našega sveta. Ne bom pozabil tiste seanse v votlini. Pa potem tisti teroristi. Zgolj z očenašem v tujem jeziku jih je zbrcala v njihove fanatične riti. Z utrujenim pogledom sem preletel oba gosta:

»Čemu so napisi v pismu precej moderne hebrejščine? Zakaj ne v arabščini ali sanskrtu?«

Duhovnik je položil roke na svoj debeli vamp:

»Veste, pisavo, s katero je zapisana Biblija, so Židje dobili iz Drugotnosti. Vse svete knjige in svete pisave tega sveta imajo tako ali drugače poreklo v Drugotnosti. Zakaj so ravno Židje dobili temeljno pisavo Drugotnosti? Posredi je zgolj zaporedje naključij. Židje so še zdaj prepričani o svoji izvoljenosti, a so bili zgolj na pravem mestu v pravem trenutku. Nič bolj niso izvoljeni od vas, Svetega očeta ali pingvina na Antarktiki,« se je nasmehnil:

»V Drugotnosti je civilizacija bistveno starejša, čeprav se ni nikoli tehnično razvijala. Njihov razvoj je bolj magičen, saj je pogojen s fiziko njihovega vesolja. Pri nas se zdi splošni javnosti že ideja obstoja delujoče magije nekaj popolnoma norega. Vsak znanstvenik se bo krohotal ob misli na fizične manifestacije okultnih obredov. Zasluga za to je tudi naša. Mi smo ves čas načrtno stigmatizirali okultno magijo. Morali smo jo, saj tako držimo popolni nadzor nad vezmi med svojim svetom in Drugotnostjo. S tem držimo čim bolj zaprta vrata, skozi katera lahko pridejo strahotni kerkeši. Pri tem vprašanju ni nobenega dopuščanja akademske svobode. Tukaj smo zaradi naravnih danosti razvili tehnično civilizacijo. Naša zavest ni dozorela za magijo. Deli možganov, potrebni za magijo, so uspavani in mi želimo, da tako ostane še nap-

rej, dokler človeštvo ne naredi ustreznega etičnega preboja. Možgani, obujeni za magijo, so dovzetnejši za vplive iz Drugotnosti, za utelešenje kerkešov. Narava našega sveta še ni naklonjena etični uporabi magije. Ta je brez nujne etičnosti silno nevarna. Človeški magi v Drugotnosti so se poklonili Elejli in magijo zlorabili za zadovoljevanje svoje strasti do moči. Človek v tem in drugem svetu ni dozorel za etiko, potrebno za magijo.«

Srknil sem požirek in se cinično nasmehnil:

»Torej ste zaprli eno od razvojnih možnosti samo zaradi svoje ljubezni do človeštva?«

Duhovnik mi je enako cinično vrnil nasmešek:

»Tudi tako lahko razumete naše napore. Celo mi, ki smo seznanjeni z vsem, se izogibamo magije. Naš gosti svet je sam po sebi kar dobro odporen proti magiji. Cerkev je javno podobo magije uspešno zreducirala na nepomembno praznoverje. V tem svetu je znanost tista, ki nekaj pomeni. Vaša akademska nakladanja so ta, ki štejejo. Vaš boj za sponzorje in indeks citiranosti vas je do zdaj držal stran od stigmatizirane magije. Vse akcije Cerkve so usmerjene v uspešno zatiranje magije. Ves čas smo v ozadju spretno odstranjevali ali onemogočali tiste, ki se slučajno približajo učinkoviti magiji. V boju med tehnologijo in magijo vedno zmaga magija. Vojne med z

magijo zatabov podprto legijo Set'Arusov in ameriško vojsko sploh ne smemo imenovati vojna, temveč pokol v kozarcu zaprtih mušic z insekticidom. Vlogo mušic bi igrala ameriška vojska.«

Nisem vedel, naj se smejim ali ne. Govor o magiji je bil iz ust debelušnega duhovnika vulgarno smešen:

»Kaj pa potem počno razni okultni krožki širom zemeljske oble? Saj ne morete trditi, da imate monopol nad vsem! Vsak monopol se prej ali slej razbije.«

»Dragi doktor, če ne bi bilo vse pod nadzorom, nas ne bi bilo tukaj. Vi in vaša kolegica ste odprli Pandorino skrinjico. Duh je z razpošiljanjem besedil zvitkov odletel iz steklenice. Mogoče ste celo posejali seme, katerega sadove bomo želi čez sedemdeset let. Toliko traja od obuditve do vzpona na prestol Temnega carstva. Mislite, da vas samo strašim? Žal vas bodo glede tega prestrašili šele prihodnji dogodki. Ta teroristični izpad je v tem mozaiku strahu zgolj neslana šala. Hude stvari bodo prišle, ko začno znanstveniki nevede z recitali urokov. Šele tedaj bo drek dobro dobil zalet za polet v ventilator vaše zdrave pameti. Žal še niste izumili dezodoranta, ki bi ukini smrad tega kakca.«

Vmešala se je Mary:

»Torej trdite, da branje besedil lahko sproži apokalipso?«

Duhovnik je nemo prikimal:

»V enem od svetih besedil uporabijo tudi to besedo.«

Vsi smo za nekaj trenutkov molčali. Duhovnikove besede nikakor nisem hotel jemati resno. Po drugi strani ... Debelušni mož ne kaže znakov kakšne duševne bolezni. Tudi gospod Lesnik deluje popolnoma priseben. Tisti traktat v tujem jeziku je v meni pustil grd, neprijeten vtis. Ne vem čemu, vendar sem ob misli na tiste besede okoli srca začutil silno neprijeten stisk tesnobe. Brr, res zoprno.

Gospod Lesnik je prekinil nastalo tišino:

»Najbrž se sprašujeta, po kaj sva prišla.«

Oba z Mary sva se spogledala. Gospod je uglajeno nadaljeval:

»Podprli boste vatikansko verzijo besedil. To je najmanj, kar lahko v tej zmedi postorite. Vatikan bo poskrbel za vašo slavo. Vi boste avtor prenovljenega pojmovanja pomembnega kosa Jezusovega življenja in dela. V zameno zvitkov ne boste več delili okrog. Izginile bodo

vse nepotrebne kopije, kar je naša skrb. Tudi vsi nepotrebni statisti bodo pozabili na svoje delo. Potem boste s svojo avtoriteto, podprto z našo prirejeno interpretacijo, po potrebi utišali ali osmešili inštitute, ki so bili deležni kopij zvitkov. Saj vem, sliši se grdo, nemoralno in neakademsko. Žal ne gre drugače. Gotovo se nam bo kdo izmuznil in izsledke, ki niso na naši liniji, boste zavzeto diskreditirali, še preden bodo naredili kakšno škodo. Vse tri zvitke boste predali vatikanskemu inštitutu. Najbrž lahko od Vatikana pričakujete kakšno visoko odlikovanje in še kaj.«

Pogladil sem se po najdenem prstanu:

»In če vam ne ugodim? Nobenega razloga ne vidim za skrivanje pred strokovno javnostjo. Vesta, kaj to pomeni za moj akademski ugled? Že misel na tunkanje poštenih sodelavcev, ki so mi zaupali in jaz njim, se mi gabi.«

Duhovnik se je nagnil naprej in ledeno pribil:

»Če se nam ne uklonite, bosta vi in vaš akademski ugled trpela še marsikaj hujšega. Verjemite mi, nočete soočenja z morebitnimi posledicami trmoglavljenja. Veste, po sejanju ognja ne morete pričakovati plodov iz vode. Dobil sem precej velika pooblastila, da spravim v

red to zmedo,« in iz žepa potegne umetelno oblikovan papir. Porinil ga je pred mene:

»Vidite, to je posebno pooblastilo Svetega očeta. Najbrž redkokdaj kakšen duhovnik dobi takšno pooblastilo.«

»In kaj pomeni to pooblastilo?« me je zanimalo.

Duhovnik je položil papir na mizico in odvrnil:

»Pri tej zadevi imam popolnoma proste roke, skupaj z vsemi razpoložljivimi viri. Ti niso niti majhni ali nepomembni. Za vse moje obljube in dejanja jamči sam Sveti oče. Najbrž veste, da se ponižni služabniki Cerkve ne pogajajo okoli besed Svetega očeta. Torej, lahko odnesete maksimalni možni dobiček. Cerkev bo morala malce stisniti zobe zaradi tistega dokumenta, kar pa pomeni minimaliziranje že nastale škode. Seveda hočete garancijo, da vas ne nategnemo. Tudi to vam damo,« in gospod Lesnik je segel v torbo, od katere se nikakor ni ločil. Ves čas jo je trdno objemal. Iz nje je potegnil mapo in jo položil na mizo.

Radovedno sem segel po mapi, jo odprl in zazijal od presenečenja. Ko bi lahko še vi občutili tisto sladostrastno gomazenje ob pogledu na šop lepo zloženih dokumentov, natisnjenih na staromodni papir:

»Ljubi gospod, saj to so prevodi vseh zvitkov. Tudi tistih vaših. Je tako?«

Duhovnik in gospod Lesnik sta nemo prikimala. Nisem mogel verjeti, kaj sem dobil v roke. Zraven je tudi kartica. Prijel sem jo in dvignil:

»Je to slovar? Tapravi?«

Znova sta prikimala. Mapo sem ponudil še Mary. Vzela jo je v tresočo roko in prav pobožno dvignila prvi snop listov. Poznavalsko je pogledala na spodnji rob prastarega pergamenta:

»Hm, Ignacij Loyola, kaj ni on ustanovitelj Družbe Jezusove? Kaj ima on s tem«

Duhovnik se je nasmehnil:

»Avtor prevodov je Ignacij Loyola. Duhovne vaje, imenovane po njem, so odgovor Cerkve na duhovna iskanja ljudi. Vaje temeljijo na magiji Drugotnosti, vendar so očiščene vsega nevarnega za ljudi in okolje.«

»Hočete reči, nevarne za avtoriteto Cerkve,« sem se nasmehnil.

»Neodgovorna uporaba magije za osebne koristi in služenje najnižjim človeškim nagonom je nevarna vsem.

Še najmanj je nevarna Cerкви, saj se ta zna dobro braniti. Kaj mislite, koliko časa bi se ta svet vrtel na utečenih tirnicah, če nekdo izda priročnik urokov za denar, seks in moč? V tropu je lahko samo en alfa samec. Zamislite se nad svetom, kjer vsak trop naenkrat dobi deset alfa samec.»

»Kako pa krotijo magijo v tej vaši Drugotnosti?«

»Kot sem že omenil, tam je svet drugače urejen in ima drugačne temelje od našega, čeprav je v svojem bistvu pravzaprav zelo temu tukaj. Tudi tam ne srečate magije na vsakem koraku. Pravzaprav danes tam sploh ni magije med človeškimi kraljestvi. Pred dvema tisočletjema so čarovniški cehi plačali visoko ceno za izdajo svobodnega sveta. Tam niso samo človeška kraljestva,« in zamahne z roko:

»No, tukaj nisva zaradi kramljanja o zgodovini, ki uradno ne obstaja. Zanima me naša ponudba.«

Spogledal sem se z navdušeno Mary. Ona je brskala po dokumentih in globoko vzdihovala ob pogledu na zamolčane skrivnosti zgodovine.

»Neil, s tem bova glavna. Vse je tu. Originala manjkajočih zvitkov s prevodom, ki najbrž ni kukavičje jajce.

Tu so tudi naši trije zvitki! Vsaj meni se tako zdi. Če mene vprašaš, vzemiva, kar sva dobila.«

Duhovnik je prikimal:

»Ko pristaneta, dobita še popolni slovar. Saj ne mislite, da bi vama na lepe oči zaupal ključ do skrivnosti.«

Tisti hip nisem delil njenega navdušenja. Sploh ne. Mary je navdušeno listala po zvitkih in pergamentih. Ves čas je nekaj momljala. Odkar se ji je dvakrat sfuzlalo, sem bil malce previden glede njenih odločitev. Ampak izdaja raziskovalnih inštitutov, cenjenih kolegov in akademikov se mi je upirala do dna duše. Mogoče sem res bil ambiciozna baraba, nisem pa bil prevarantska baraba. Na bruhanje mi je šlo ob misli na zarivanje noža v hrbte prijateljskih kolegov. Resnično! Jebena pogodba se mi je res upirala. V grlu sem čutil njeno lažnivo ost. Želel sem dobiti še nekaj časa, najti kakšno luknjo v njuni nori zgodbi. Mirno sem vprašal:

»Kako ste prišli do vsebine zvitkov v naši lasti?«

Gospod Lesnik je resno odvrnil:

»Tudi mi imamo svoje vire. Tudi brez tega bi zlahka, z malce spretnosti, rekonstruirali vse vaše zvitke. Zados-tuje samo zlaganje tega, kar ste poslali v največje inštitu-

te. Nespametno ste razdelili tričetrť vseh besedil. Ostan-ka pa ni težko rekonstruirati nekomu, ki mu je domača njihova vsebina. Ta jezik poznamo že od samega nastan-ka Cerkev. Skratka, vaš mir in akademski razvoj je odvi-sen od zdajšnje odločitve.«

»Dobro. Ta del mi je logičen,« sem vzdihnil in zvito vprašal:

»Kaj se bo zgodilo, če vam ne ugodim?«

Duhovnik je ležerno vzdihnil:

»Verjetno bo vaša akademska kariera šla navzdol. Imamo načine, kako vam vzeti kredibilnost. Nas sicer čaka več težav, nekaj dodatnega dela, vendar boste na koncu vi največji luzer. Vse fekalije boste morali požreti in verjetno ne boste zlagali niti falsificiranih kosti v kakšnem zakotnem dinozavrskem parku. Sveti oče je cenjen strokovnjak Svete dežele. Za njim sta dobri dve tisočletji znanja, tradicije in naoljen stroj s skoraj neomejenimi sredstvi. Proti temu se ne morete bojevati. Vaše zaledje ob soočenju z zaledjem Svetega očeta nima za plesniv fiš'n'čips,« in na koncu je trdo pribil:

»Moje osebno priporočilo je jasno. Sprejmite našo ponudbo. Tako boste maksimirali svoj vložek. Vi boste nekaj dosegli in Cerkev bo imela manj težav.«

Bil sem v resni dilemi. Mary je v rokah držala vse ključke uganke. Znova sem pogladil svoj prstan. Opazil sem, kako ga je duhovnik ošvrknil s pogledom. Prstana sva našla na najdišču in sta najina. Čudaški župnik mi je gotovo bral misli:

»Doktor, še nekaj. Prstana, ki ju imata na roki,« in gospod Lesnik je prikimal. Zvedavo sem vprašal:

»Kaj je z njima?«

»Od teh prstanov se bosta morala ločiti. Res sta vaša najdba, vendar nista vaša.«

Takrat sem se zakrohotal. Gostoma ni bilo prav nič do smeha. Mary je za hip odložila mapo:

»Zakaj bi se morala odpovedati temu prstanu?« in je v zrak dvignila sredinec leve roke.

Duhovnik se je obrnil proti gospodu Lesniku:

»Boš ti?«

Gospod Lesnik je prikimal:

»Na prstih imate zaklad. Dragocen je samo za nas, drugače je, ne glede na najdišče, ničvredna bižuterija. Analiza bo pokazala, da sta izdelana iz navadnega pozla-

čenega srebra. Tudi kamni ležišča so čisto navadni ametist. To se vidi že na prvi pogled. Poskusite ju prodati in boste videli, kako malo sta vredna.«

»Zakaj sta potem zanimiva za vas?« me je zanimalo. Prstan zgolj z ležiščem za pravi dragulj se mi je zdel zanimiv. Mogoče bi kdaj našel primeren dragulj za vgradnjo.

»Povezana sta z nekim magijskim obredom. Sama zase nista pomembna. Če ju boste postavili pod strogo oko skenerja, vam bo pokazal starost nekaj let. Malce natančnejši pregled pa bo odkril poreklo v eni od generičnih štanc, ki zalagajo bližnjevzhodne bazarje. Torej imate na rokah kramo. Resnični lastniki obeh prstanov so poskrbeli za takšno prepričanje.«

»Ampak našla sva ...,« vendar me je gospod Lesnik nič kaj vljudno prekinil:

»Tega vam ne oporekava. Vidva samo razstavljajta ta dva prstana in trdita, kje sta ju našla in potem bo gotovo padla zahteva za pregled in ta bo ugotovil kruto resnico. Ko boste izgubili verodostojnost pri eni stvari, bo padlo pod vprašaj vse drugo. Geografsko poreklo vemo - vidva, midva in še nekaj molčečih ljudi. Lahko pa s tem prostaško zaslužita,« in iz torbe potegne tablico. Nekaj se je poigral po njeni površini, nakar jo je obrnil proti meni.

Na zaslonu se je svetila osemmestna številka, kjer je kolo vodila osmica, z znakom € na koncu:

»Vidite, doktor Dickson, toliko vam plačamo na izbran račun za oba prstana. Mislim, da boste sklenili dobro kupčijo.«

»Torej bi petinosemdeset milijonov evrov za dva ničvredna prstana?«

Gospod Lesnik prikima:

»Ničvredna sta na svetovnem trgu starin. Za nas sta pomembna iz drugih razlogov, a ti razlogi so iznad cenovne nalepke. Saj sem vam že omenil, uporabljata se pri nekem magijskem obredu. Za nas imata neizmerljivo vrednost.«

Meni še ni bilo dovolj. Ne vem čemu, a od prstana se nisem hotel ločiti. Čutil sem ga kot del sebe. Pravzaprav mi tisto nesramno veliko število ni nič pomenilo. Raje sem imel svoje kljubovanje in svoj okras na prstu. Nagajivo sem vprašal:

»Kakšna je ta neizmerljiva vrednost?«

»Dovolj je, da veste sledeče. Prstana sta se izgubila nekako konec prvega stoletja. Vse sledi za njima so se

izgubile. Obstajajo trije prstani, nosilci posebnih kristalov. Kristali so skriti, saj jih lahko v naš svet prinese samo Odrešenik. Prstani pa niso tako občutljivi. S posebnim obredom se jih lahko prenese v naš svet. Eden je na roki pomembnega mogočnika Najmodrejših v Drugotnosti, dva pa sta zdaj tukaj, v tej sobi, na vaših rokah.«

Cinično sem odvrnil:

»Kaj se niso vašega Odrešenika odkrižali pred dvema tisočletjema?«

Vmeša se duhovnik:

»Verjemite mi, bolj je trdoživ, kot si lahko zamislite. In ni samo moj Odrešenik. Naša Cerkev ga je samo postavila v središče svojega nauka, ker tja sodi. Verjetno bolj slabo poznate Sveto pismo. Škoda, kajti v Kumranu bi vam prav prišlo malo več znanja.«

»In kako mislite izpeljati transakcijo?«

Gospod Lesnik se je nasmehnil:

»Vi in doktorica Smithova položite prstana na mizico, prečastiti ju bo vtaknil v žep in potrdili boste prenos denarja. Samo podatke o svojem računu zapišite in stvar je opravljena. Vsaj kar se nas tiče.«

»Milijoni niso ravno drobiž. Kako naj to opravičim na davkariji?«

»Akademiki ste res čudaška bitja. Ne čudi me, zakaj morate prosjčiti ves prosti čas. Preprosto. Prenos bo označen s kodo donacije Vatikanskega inštituta. Mimgrede boste potrdili še preostala določila pogodbe. Mi poslušemo samo v paketu. Drug del dovolj velikodušne donacije bo prispel na vaš račun, kakor hitro počistite okoli zvitkov in skrinje. Za votlino so poskrbeli že drugi.«

»Skrinje?«sem začudeno vprašal:

»Saj se do zdaj nismo pogovarjali o nobeni skrinji. Ta vaš predlog mi je vse manj všeč, ker se seznam vaših želj kar širi in širi. Do kam?«

Jožef je skomignil z rameni in odvrnil z malce ironije v glasu:

»Vsekakor morate razumeti naše motive. Že zdaj je prišlo v javnost preveč tega, kar bi moralo ostati skrito. Mi vse ponudimo, a tudi vse zahtevamo. In vedno dobimo vse. Tako ali drugače,« je ostro pribil. Prijaznost glasu se je izgubila.

Prebledel sem. Nisem mogel verjeti, kaj zahtevajo od mene. Katoliški cerkvi je zaradi mojih odkritij morala teči voda v grlo. Zdaj sem bil jaz tisti, ki lahko določa pogoje:

»Kaj razumete pod drugi del donacije?«

Duhovnik je zakašljaj in namignil gospodu Lesniku, ki je prevel besedo:

»Prečastiti je že omenil polno podporo uglednega Vatikanskega inštituta. Zraven sodijo ekskluzivne pravice za objavo prevodov, monografijo o stenskih slikarijah z nekaterimi zanimivimi dopolnili. Ta so trenutno še globoko v vatikanskem arhivu. Lahko boste tiskali kalendarje, majice ali čokoladne ovitke z motivi nikoli objavljenih slik. Otroci ljubijo k čokoladicam priložene slike. Poleg tega vas bo Sveti oče povabil na posebno avdienco ob prejetju v častno članstvo Inštituta. Postali boste predsednik za vas ustanovljenega Vatikanskega odbora za Kumranske rokopise. Pa še druga donacija. Ta bo znašala letno dvajset milijonov evrov v obliki proračuna vašega odbora. Lahko boste ustanovili tudi svoj štipendijski sklad. Kot luč privablja večče, boste vi privabili najbriljantnejše ume, ki vam bodo pomagali pri nadaljnjih odkritjih. Še sam bog vas bo citiral!«

Nagnil sem se nazaj in občutil mehkobo naslonjala fotelja. Roke sem prekrizal za vrat:

»Uf, to pa je lep kup keša.«

»Jutri zjutraj bomo skupaj odšli do začasne rezidence njegove eminence, kardinala Falconeja. On je vodja te operacije. Pri njem boste podpisali vse potrebne papirje, potrdili vse potrebne kode in stvar bo za vse rešena.«

»Vrnimo se na skrinjo. Kaj bo z njo? Tega mi še niste povedali.«

Duhovnik hladno odvrne:

»Originalno skrinjo bomo spravili na varno. Besedila ne smejo več v javnost. Edina javna dokumentacija vaše votline skrivnosti bo naša verzija. Javnost bo hitro pozabila na fragmente originalov, saj boste imeli toliko drugih atraktivnih odkritij. Ko jim boste dostavili pornič z Marijo Magdaleno v glavni vlogi, vas bodo nehali gnjaviti okoli sintakse komaj omenjenih zapisov.«

Znova mi je bilo vse skupaj manj všeč. Pravzaprav sem se počutil kot mati, ki proda svojega otroka. Hladno sem vprašal:

»In kaj, če se pojavljajo vprašanja?«

»Kaj mislite, se umetnik sekira za mnenje kritikov, ko gre v banko po svoje milijone, dobljene za skritizirano

delo? Ne skrbite, za vse motnje bomo učinkovito poskrbeli.«

»Raje ne sprašujem, kako boste poskrbeli.«

Duhovnik se je kisko nasmehnil:

»S čiščenjem neprijetnosti imamo precej prakse. Torej, lahko sklenemo dogovor?«

Spogledal sem se z Mary. Ves ta čas je molčala in proučevala dokumente iz mape.

»Kaj ti misliš o tem? Ves čas si zatopljena v te dokumente. Je vredno? To mora biti najina skupna odločitev. Nočem kasneje poslušati očitkov!«

Ona je dvignila glavo od dokumentov in tiho odvrnila:

»V tej mapi je vse, kar že mesece iščeva. Če odkloniva, ne bova imela nobenega vpliva nad razvojem dogodkov. Najbrž naju bodo izrinili in samo vprašanje časa je, kdaj bi izgubila sredstva za raziskave. Ključi tvoje Troje so v tej mapi.«

»No, in? Verjetno bova poteptala vsa akademska načela, zato hočem tvoj jasni da! Hočem tvojo brezpogojno podporo!«

Mary je dvignila pogled od mape:

»Strinjam se z vsem. Imam samo en zadržek! Samo en!«

»Kakšen?« smo skupaj vprašali. Ona je pogladila prstan:

»Od tega prstana se ne ločim. Saj sta gosta omenila, da ga potrebuje Odrešenik, a kolikor vem, je ta odrešenik oddaljena opcija. Torej ne bo škode, če prstana obdrživa, dokler ju ne bodo potrebovali. Saj bova z njimi sodelovala in bova ves čas v dosegu. Je tako?«

Jožef in gospod Lesnik se spogledata:

»Saj ne mislite resno. Prstana sta del pogodbe. Vse ali nič. To je naša edina ponudba. Ne smemo pustiti dragocenosti izza naših ključavnic.«

Mary je trmoglavo odkimala:

»Pa najdite primerno ponudbo! Prstana ne dam.«

Jožef je zlovoljno vstal:

»Do jutri imata čas za razumno odločitev. Samo do jutri. Potem se igra zaključí.«

Gospod Lesnik si je živčno pogladil lase in tablico spravil v torbo:

»Ne zapravita si edine možnosti.«

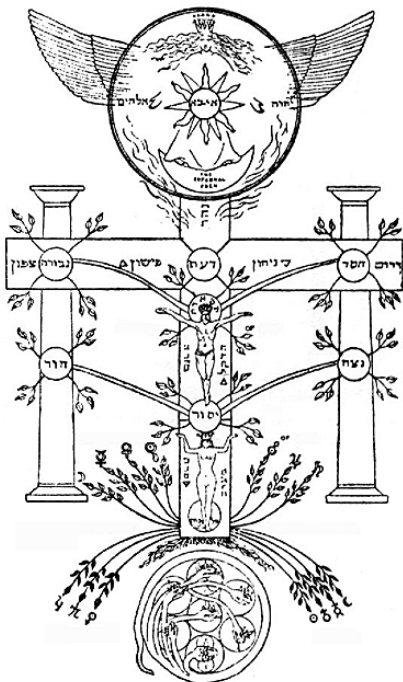
Zatem je segel še po šopu dokumentov, ki so izginili v njegovi torbi:

»Tudi to bom vzel.«

Mary se je počutila, kot džanki, ki mu izpred nosu vzamejo iglo z veselo substanco. Prav smilila se mi je s tistim svojim voščnim izrazom na frisu.

Začetek bega

budila sva se dovolj pozno, da sva zamudila zajtrk in ujela kosilo. Ves čas sem čutil zoprni cmok v grlu. Mefistova ponudba me je vse manj mikala. Dante nas uči, pot do nebes je preko pekla. Pa je res? Kaj vem? Vsekakor so se nad mojo sveže dobljeno slavo začeli zgrinjati temni oblaki.

Sedla sva na teraso in opazovala okolico. Nakazovalo se je še eno deževno popoldne. Mary je prekinila že najedajočo tišino:

»Nobena od možnosti ni najboljša. Ponudba Vatikan na je, glede na zadnje dogodke in odpoved razstave, na videz popolna. Kdo je ne bi podpisal? A ravno to me bega. Vatikan nikoli ne ponuja, če ni v ozadju še česa več. Zanima me ta več.«

Pogladil sem se po bradi in spustil pogled na skodelico čaja. Nikjer v bližini nimajo spodobne kave. Brozgico, ljubkovalno imenovano kava, bi lahko reklamirali kot odvajalo. Pri Jezusovem križu, ko sem jo zadnjič pil, sem za desetinko sekunde ujel WC. Razumem domorodce, da raje srebajo čaj. Tudi sam sem od takrat raje na čaju. Je varnejša naložba. Zgrabil sem skodelico in jo nesel k ustom. Srknil sem požirek. Hotel sem pridobiti na času. Razžiral me je dvom. Resno sem dvomil celo v svojo rodno mater. Moral bi izdati precej prijateljev, ki sem jim zaupal dele zvitkov. Nič kaj mi ni dišalo, da bi jih

moral tako zločesto nategniti. Upiralo se mi je. Čeprav dovolj denarja marsikaj poravnava, me je razžiral moralni maček. S pestjo sem udaril po mizi in jezno siknil:

»Presneto, tale ponudba je šit od šita! Ta monopol nad resnico mi gre na živce. Ne morem na suho nabrisati vseh, ki sem jim zaupal, in ki so mi zaupali. Enostavno ne morem. Upira se mi moralni žulj. Ko sem bil tako malce v nebesih zaradi alkoholnih radosti, sem bil ves za pogodbo z Vatikanom. Zdaj se mi vse bolj dozdeva, da gre za pogodbo s samim hudičem. Pravzaprav se hudič temu smeji, saj si ljudje sami ustvarjamo pekel, ki presega domišljijo vseh peklenščkov skupaj.«

Mary me je pomirljivo pogledala, kot je znala samo ona:

»Mene osebno moti samo del s prstanom. Ne vem čemu, a res se mu nočem odpovedat. Vse ostalo je mogoče upravičeno. Sam si videl, kaj lahko naredi ta čarovniški jezik. Tudi virusa opičje mrzlice ne proučujejo v vsaki vaški ordinaciji. Analogno temu, ne moremo tiskati in prodajati urokov v vsaki trgovini s pralnimi praški.«

Po naravi sem nezaupljiv do Vatikana in podobnih središč dogmatizma. Ne moreš najprej glasno zahtevati pravice do znanstvene resnice, potem pa se mimo univerze, ki ti je podarila častni doktorat, peljati z zastavo

»Resnica smrdi! Naj živi inkvizicija in njen šov!«. Upiralo se mi je zanikanje resnice in spravljanje stvari pod preprogo. Prisegam pri svetnikih, res se mi je uprlo vsako poslovanje z Vatikanom. Srknil sem čaj in živahno odvrnil:

»Kljub vsemu je ponudba pometanje pod preprogo. Sodelovala bova v prirejanju resnice, pregrešila se bova zoper vsa akademska načela. Najina Troja bo naslednje tisočletje potopljena v vatikanskih kletih. Še prstana nama hočejo izmakniti. Izbrisali bodo vse sledove. Pa misliš, da jim verjamem glede napada na najdišče? Če podpišem, se lahko kar poslovim od akademskega ugleda. Z mano boš potonila tudi ti.«

Mary me je zgroženo opazovala. Roka s čajno skodelico ji je zastala na pol poti od mizice do ust:

»Če odkloniva, bova takoj v nemilosti. Za opozorilo so dosegli prepoved tukajšnje razstave in predstavitve. Oba sta del naoljene mašinerije z lovkami v vseh porah družbe. Vatikan se je, po desetletjih moralnega in socialnega razkroja, trdno konsolidiral v zadnjih dveh desetletjih. Midva sva sama s tem, kar imava. Lahko bi naju enostavno odrinili od korita. In naju tudi bodo. Keša in ljudi za kaj takšnega imajo dovolj in še več.«

Jezno sem siknil skozi stisnjene ustnice:

»Če bi imeli vse pod kontrolo, nama sploh ne bi dali takšne ponudbe. Ravno navidezna velikodušnost me prepričuje - tvegajva! Bojijo se naju, in ko jih razkrinkava, se bova kopala v častnih doktoratih in milijonih od prodanih knjig. Še sam papež naju bo sponzoriral, ker bo hotel zajeti del slave.«

Mary je mirno prikimala:

»Ti si šef.«

Prikimal sem in odločno pribil:

»Seveda sem. In zato ne bom ničesar podpisal. Potuhnila se bova in analizirala besedila svitkov. Najela bova trezor v kakšni majhni banki in vanj spravila vse dragocenosti. Na omrežju bova pustila sled, če se nama kaj zgodi. Komu lahko zaupava? Najbrž samo Mohamedu, mogoče tudi Johnu. Vse druge udeležence bo prej ali slej našla dolga roka Vatikana.«

Mary je trpko dodala:

»Johnu ne bi čisto zaupala. Sedi v Upravnem odboru ugledne univerze in ima veze z zasebnimi vlagatelji. Zlomili ga bodo, če nanj finančno pritisnejo. Mohamed nama zadostuje. Nič nima in noče imeti z Vatikanom,

poleg tega je odličen praktik. Dokazano ga ima Alah rad, saj se je izmuznil tistemu pokolu.«

»Torej Mohamed,« vzdihnem in se odpraviva proti sobi. Brez besed sva pakirala stvari. Bila sva učinkovita. Na recepciji sva dvignila dragocenosti iz trezorja in podaljšala (in plačala) bivanje še za en mesec.

#

Najin načrt je bil preprost. Ravno zato nama mora uspeli. Najprej bova dragocenosti shranila v eni od majhnih bank v Londonu in se zatem umaknila na podeželje. Z javnega mesta bom naredil spletno stran, ki bo sled za dragocenostmi, do katerih se bo dokopal samo nekdo s primernim znanjem. Mary bo naredila ustrezen filter. Že med vožnjo do izposojevalnice avtomobilov sva naredila zapleten načrt potovanja do Londona in potem na podeželje. Sobo v obskurni krčmi, daleč od civilizacije, sva najela preko stacionarnega telefona na pošti. Zavedala sva se veččin vatikanskih vohunov. Ti so sposobni najti še svetnikove cokle, potopljene na dnu morja. Midva sva morala biti učinkovitejša od svetniških coklov.

Majhna župnijska cerkev na obrobju Liverpoola je bila še vedno eno samo gradbišče. Lokalni anglikanski

škof je sprva negodoval zaradi nepričakovane konkurence, a se je na koncu rokoval s svežim katoliškim kolegom. Vatikan je imel denar in v sodobnem svetu je denar edini zaupanja vreden svetnik. Poleg cerkve je bila preprosto grajena hiša. V njej se zberejo kardinal Falcone, mladi duhovnik Slemenc in škof Berger. Zaprli so se v skromno, a dovolj prostorno dnevno sobo. Dva varnostnika sta stala pred vrati in skrbela, da ni nihče motil trojice dostojanstvenikov.

Kardinal Falcone je ustanovil poseben oddelek znotraj obveščevalne službe. Za ta podvig in predvsem uspehe te službe je bil nagrajen s škrlatom. Bil je najmlajši kardinal Vesoljne cerkve. Tablico je odložil na mizo in spremljal s koticom očesa vsebino na ekranu. Začel je pogovor:

»Arheologa sta vas potegnila.«

Prečastiti Slemenc je nezadovoljno odkimal:

»Gospod Lesnik mi je priča, da smo s profesorjem skoraj sklenili dogovor. Doktor Dickson je sprejel naše velikodušne pogoje. Samo pri prstanih se mu je malce kolcnilo. Na razpolago nima kaj drugega od sprejetja naših pogojev. Zaveda se dolžine naše roke.«

Kardinal se je nasmehnil:

»Ravno velikodušnost, izza katere ni bilo dovolj jasne in otipljive grožnje, je profesorja in njegovo sodelavko pripeljala do sklepa, da se hecamo. Trenutno spremljam sporočilo svojih fantov o njunem potepu po Oxford Streetu. Uradno sta še kar v hotelu, kjer ste kramljali. Najbrž je nista ucvrla na šoping,« je dvignil glas.

Slemenc je prebledel:

»Jezus in vsi svetniki, zakaj bi se jima izplačalo bežati? Saj se zavedata, da ju lahko vsak hip onemogočimo.«

Kardinal se je naslonil na naslonjalo in se nasmehnil:

»Profesor misli, da lahko za nos potegne svetovno obveščevalno elito. Mogoče je pametno - naj živita v iluziji svobode. Naj mislita, kakšna mader faker frajerja sta.«

Škof Berger je vročično posegel v pogovor:

»Njegova pomočnica postaja nevarna,« je oba sogovornika premeril z begajočimi očmi:

»Tiste fanatike je z lahkoto razmetala. Brez posebnih priprav je iz nje izbruhnila tista črna coprnija. Takšnih moči ni imela nobena v vsej zgodovini pregona čarovnic. Mogoče ji naši eksorcisti ne bodo kos. Preveč je nepred-

vidljiva in brutalno močna. Na vašem mestu ji ne bi pustil prostega sprehajanja.«

Kardinal ga je pomiril:

»Priatelj, vaši eksorcisti so samo pešaki. Njih pošljemo, da počistijo sovražnikove kmete. Na srečo imamo za kaj več druga sredstva in bolje za vas, da vsega ne veste,« in se je obrnil proti duhovniku Slemencu:

»Upam, da ste vsi Čuvaji že popolnoma udejanjeni. Ta skoraj polstoletna pavza me malce nervira.«

Prečastiti Slemenc je resno prikimal:

»Na srečo smo čas brez treh Čuvajev preživeli brez pretresov. Ko bo čas, se bomo posvetili tej polstoletni luknji. Lahko ste brez skrbi, vsi so se udejanjili, čeprav nekateri še niso primerni za tako zahtevno akcijo. Zgodila se je zanimiva stvar,« je naredil nekaj trenutkov premora:

»Vsi aganeali so se razodeli v ljudi, živeče v majhnem mestu. Za to koncentracijo še nimamo pametne razlage.«

Kardinal je dvignil obrv:

»Kje?«

»Vsi smo v Celju, mestu sredi Slovenije. Kaj takšnega se še ni zgodilo. Aganeali so se do zdaj razodevali širom sveta. Tako smo pokrivali praktično ves svet. Zdaj pa so se razodeli v moji bližini. To je precej čudno.«

Kardinal je zaskrbljeno vzdihnil:

»Tudi branje uroka utelešenja Elejle se še ni zgodilo, pa se je. Ampak nezgoda s to preklemsko votlino se je zgodila po udejanjenju aganealov. Je tako?« je dvignil glas.

Prečastiti Slemenc je prikimal:

»Koncentracija se je začela pred desetletjem. Zdaj smo štirje s polnimi močmi in že zmoremo pot v Drugotnost. Tudi drugi trije hitro napredujejo. Njihov napredek bi opisal z besedo osupljivo.«

Vmešal se je škof Berger:

»Torej votlina ni bila prožilec. Nekaj drugega je moralo biti.«

Kardinal je suho odvrnil:

»Ravno zaradi tega drugega smo tukaj. Votlina ni vzrok, temveč ena od posledic. Če razmišljamo v tej smeri, se nam odprejo čisto nova obzorja razumevanja Elejle.

Kaj je osnovna značilnost Elejle?» je nadaljeval v negibni tišini:

»Naj naredim obnovo še za našega kolego Bergerja. Torej, Elejla ne more neposredno delovati v dejavnem svetu. Doktor Weber je naredil izračune in ti so neizprosni. Fiziki delcev moramo verjeti,« se je malce zamislil in trznil z ustnico, kar je vedno storil, ko je bil nervozen in zatem suvereno dodal:

»Vedno uporablja posrednike. Za svoj vpliv potrebuje devet temnih talismanov, zatabov, ki jih iz Megšelega potegne preko Abadona. Zatabi so temelj Elejline magije. S temi talismani nadzoruje dva damejaha, šest kerkešev in še enega, tako imenovanega skritega kerkeša. Prva generacija aganealov se je udejanjila v našem svetu iz dveh razlogov,« in je v zrak dvignil palec in kazalec:

»Prvič,« je skril kazalec in živahno premeril oba sogovornika:

»To, kar vam bom povedal, je ena velikih skrivnosti, ki jo iz roda v rod prenašamo vodje Reda,« in nadaljeval pripoved:

»V našem gostem vesolju sta se v Jezusovem času udejanjila damejah v podobi Marije Magdalene in skriti kerkeš v telesu Jude Iškariota.«

Sogovornika sta se spogledala in se nemirno presedala. Kardinal ju je pomiril s kretnjo:

»To obdržita samo zase,« in sklenil roke ter trpko vzdihnil:

»Štorija o Odrešeniku in peklenki nevesti je po svoje tragična zgodba. A pustimo to,« je zamahnil z roko in živahno dodal:

»Ko smo izgubili Odrešenika, je moral nekdo počistiti. Odrešenik je, ne vedoč za bližino in zahrbtnost sovražnika, upal, da bo s svojo žrtvijo onemogočil vplive Elejle. V času, ki mu ga je namenila božja milost, je uspel udejanjiti prvo generacijo aganealov, a brez védenja o dejanskem stanju Elejle. Ni bil prepričan, če zlom zatabov pomeni dokončni snovni propad Elejle. In pridemo do druge točke,« in je stisnil palec v pest:

»Aganeali so vitezi našega Reda in se ne zavedajo svojih korenin, niti zaradi svoje narave ne smejo vedeti za nas. Udejanjenje aganeala ne sme slediti verskim in kulturnim omejitvam. Red in Čuvaji smo dva konca iste božje palice. Če bi to omenil pred pol tisočletja, bi me porabili za kurjavo grmade,« se je nasmehnil, da je malce razvedril turobno vzdušje:

»Kljub vsemu imamo vedno vez. V vsaki generaciji je vsaj en član Reda tudi Čuvaj. V ozadju imamo tudi nekakšno opozicijo. Ta vesela družčina se imenuje Marijin red iz Magdale. To so služabniki in častilci Elejle, vendar se ves čas držijo postrani. Obstajajo vzporedno z nami, a se ne vpletajo v naše zadeve. Pravzaprav so oni, naj se sliši še tako bizarno, naša garancija za preprečevanje prevelike zmede. Zdi se mi, da na nekaj čakajo. Red in Čuvaji so tu zaradi vdorov manifestacij Moloha v naš svet. In do teh vdorov je prihajalo. Zlasti nadležni so ogajec kerkeši. Zoprno je, ker moramo obsedeno osebo sežgati sredi blagoslovljenega kroga. Samo tako preprečimo preživetje delu duše, ki izhaja iz meglic Moloha,« je vzdihnil, segel po kozarcu, srknil vino in nadaljeval:

»Manifestacija ifogota kaže na nekaj drugega, nekaj zastrašujočega.«

Oba sogovornika sta se zdrznila. Kardinal rahlo dvignil glas:

»Ko je Odrešenik pred dvema tisočletjema zlomil zatabe, je Elejla uporabil trik, ki mu je omogočil preživetje v zavetju Moloha. Ne vem, za kakšen trik je šlo, a Elejla je ves čas prisoten. Vsakih nekaj stoletij poskuša previdno vstopiti v vesolje, a se ob najmanjšem odporu urno umakne. Sploh se ne bori. Vedno pusti svoje sužnje naši mesnici, da z njimi opravi na primeren način. To me

skrbi. Žrtvuje nekaj statistikov in se umakne. Še povprečni eksorcisti so kos vsemu, kar nam nastavlja. Je tako Konrad?« se obrne proti škofu Bergerju. Ta prikima in s prstom podrsa po tablici, ki jo nežno pestuje:

»Res je,« je spustil pogled na ekran:

»Pred pol stoletja je bila narejena prva, precej natančna analiza eksorcizmov za daljše časovno območje. Podatke imamo od časov Nikejskega koncila. Ugotovitev je zanimiva. Na vsakih 400 do 500 let je opazen sprva počasen, zatem pa hiter porast. Po vrhuncu skoraj takoj pade na običajne vrednosti. Vsi ti porasti so povezani z globalnimi družbenimi spremembami. Recimo obdobje predzadnjega porasta. To je bil čas pregona čarovnic. Takrat so se pojavili renesansa, reformacija in začetek dobe razuma.«

V besedo mu skoči duhovnik Slemenc in kislo pripomni:

»Deratizacija takšnega obsega, kakršnega si vaši privoščijo, logično pripelje do večjih sprememb.«

Škof Berger je preslišal opazko:

»Podoben porast se je začel pred slabim stoletjem. Sprva se je začelo podobno, a se razvija v drugo smer.« in je proti sogovornikoma obrnil tablico:

»Zdaj imamo opravka z nekakšno žago. Najprej smo imeli vrhunec na sredini sedemdesetih let, pa je krivulja padla, vendar ne na, kako naj rečem,« zavrti z očmi po stropu in resno nadaljuje:

»Predvojno vrednost. Zatem je vrh dosegla štiri desetletja kasneje, pa znova padla, a na višjo raven in tam kolobarila do pred nekaj leti, zdaj se znova bližamo skoku k vrhu. Vidita, krivulja je zelo zgovorna.«

Slika je znova »vsrkalo« v tablico, ko jo je znova obrnil k sebi, in pričakujoče premeril oba dostojanstvenika. V prostor je leglo neprijetno pričakovanje. Kardinal je prvi prerezal trenutke zoprne tišine:

»Zanimivo. Tudi narava te krivulje, čeprav ni najpomembnejša stvar, nas sili v odločnejše ukrepe. Povežimo zmedo, nastalo s tem arheološkim nebodigatreba, te krivulje in nakazujoče družbeno ekonomske trende.«

Slemenc ge je skoraj nevljudno prekinil:

»Oprostite Eminenca, prej ste omenili trik, s katerim jo je Elejla podurhal. Ste lahko natančnejši? Morebiti je to v tem kontekstu silno pomembno.«

Kardinal je trpko odkimal:

»Žal ne. Če se zanesem na omejeno moč razuma, mi ta pravi, da je Elejla svojo zemeljsko moč moral po zlomu zatabov prenesti v kakšen predmet. Elejlina moč je ves čas nekje v bližini. Sicer ne gre za razvito moč, temveč udejanjenja, ki morajo imeti materialno podlago,« je zasanjano priprl oči in bistro dodal:

»Elejlina esenca je v Drugotnosti udejanjena v predmetu, ki ima gotovo izredno moč.«

»Predmet?«

Kardinal je vzdihnil:

»Moral je biti kakšen predmet. Poznamo urok udejanjanja zavesti v predmete z določeno kristalno strukturo.«

Škof Berger je na glas razmišljal:

»Je možno, da je predmet kateri od prstanov, ki ju nosita naša ubežnika? Saj gre za pomembni relikviji Drugotnosti.«

Kardinal je odkimal:

»Ne in to zaradi dveh vzrokov. Prvič, kot sem že omenil, Elejla se ne more udejanjiti v telesu našega vesolja, in drugič, prstana ne vsebujeta kristalne snovi. Ravno v tem sta tako posebna.«

Škof Berger ga je malce nevljudno prekinil:

»Saj prstan ni živo telo. Tukaj imamo svetu predmete iz Drugotnosti, torej imamo lahko v enem od njih tudi del Elejle.«

Kardinal je mirno odvrnil:

»Naj povem celotno misel,« in je nadaljeval pripoved:

»Največ kar gostota našega sveta prenese, je kerkeš. Prstana sta sibeta iz Drugotnosti in ne moreta nositi jeaha Elejle. Pravzaprav, sibeti ne morejo nositi ničesar iz Megšelega, še najmanj Elejlo ali damejaha. Toda ravno zaradi sibeta je gosposki,« je za hip zastal, išoč ime Neilove sodelavke:

»Mary tako nevarna. Najbrž je prebrala ne samo znatnega dela besedila, temveč kar celoten urok. Preklemanska žensčina, oprostite izrazu,« so se na obrazu začrtale brazde jeze:

»Je morala v imenu akademske svobode izreči urok. Prisilila nas je v akcijo. Že udejanjenje kakšnega kerkeša je dovolj zabaven uvod. Pred Elejlo se vedno pojavi kerkeš, ki poskrbi za varno njegovo utelešenje. Glede na situacijo ne bi dvakrat rekel, da se bo udejanjen kerkeš povzpел do kakšne pomembne politične funkcije. Politika dobesedno kliče v svoje vrste ljudi, obogatene z duhom iz Moloha. S svojo invokacijo je spravila v pogon častilce hudiča Marijinega reda iz Magdale. Urok za priklic Elejle jih neustavljivo vabi in požene v akcijo. Ves čas so se držali zase in se niso mešali, ko smo kurili Elejline izbruhе iz Moloha. Zdaj je drugače. Priklic Elejle jih je zvalil na plan. Vemo za njihovo zbiranje in priprave. Najbrž bodo organizirali tisti krvoločni obred nekakšne obuditve Elejle. Elejlo se v snovni svet priključuje s pomočjo žrtvene daritve. Gre za sprevrženo verzijo žrtve jagnjeta božjega.«

Vmešal se je duhovnik Slemenc:

»Tudi gospod Lesnik meni, da je sprožila udejanjenje Elejle. Najkasneje v pol stoletja se bo v Drugotnosti rodilo bitje, ki bo ogrozilo vesoljni red. Torej lahko že čez sedem do osem desetletij računamo na resnične težave.«

Kardinal je blede prikimal. Poznal je ohranjene kronike iz Drugotnosti. Škof Berger se je nekaj igral z zaslonom tablice. Mladi duhovnik je nadaljeval:

»Oceni gospoda Lesnika moramo zaupati. Imamo največ osem desetletij do nastopa novega basilea in največ stoletje do vzpona peklenškega carstva. Čaka nas konec časov.«

Oxford Street je v vsaki uri dneva in noči živahna ulica. Ura je bila blizu polnoči. Našla sva majhno hranilnico, ki brez odvečnih vprašanj izposoja sefe. Ravno to sva potrebovala. Mary je bila v svojem čudnem transu. Samo molče je odsotno spremljala, kako sem se dogovoril in z gotovino plačal dolgoročni najem. Zdaj morava najti še draguljarja, ki nama bo naredil kopije prstanov. Glede svojega početja sem bil odločen, da bolj ne bi mogel biti. Nisem mogel tvegati svoje akademske verodostojnosti in za povrh nategniti še nekaj uglednih lingvistov.

Ogledoval sem si vrvež:

»Vatikan bomo nataknila na kol. Če je treba, bova sama razkrila skrivnost. Glede na to, kaj so ponudili, bo rešitev te uganke potrdila potrebo po ukinitvi Vatikana. Najmanj to lahko pričakujem.«

Mary je zlovoljno odvrnila:

»Trenutno nimava ničesar. Vatikan bo znal pritisniti na inštitute in najbrž bo prišlo do soočenja tvoje besede z besedami vseh najuglednejših ustanov. Ne vem, kaj naj rečem.«

Nasmehnil sem se:

»Pokaži malce optimizma! Skupaj sva se odločila za ta korak. Zdaj ga morava dokončati. Ko prideva v hotel, bom poklical Mohameda. Genialni srečnej nama bo prisrbel senzacijo. On je lojalen človek, ki ne mara Vatikan-a.«

Ona je skomignila z rameni. Nadaljevala sva pot.

Težko sem se navadil tega hotela. Pravzaprav to sploh ni hotel, temveč pocensko prenočišče. Nisem bil vajen takšnih lukenj, a v tej situaciji sem hotel predvsem zmesti sledi morebitnim zasledovalcem. Vatikan je za nama gotovo spustil svoje sledne pse. Ni dvoma, našli naju bodo, a upam, da ne prehitro. Morava jih speljati stran od dragocenosti. Internetno stran sem postavil in do njene skrivnosti se bo dokopal samo strokovnjak, ki jo bo vreden.

Iz žepa sem potegnil mobi, podrsal, po zaslonu in poklical Mohameda. Nisem dolgo čakal. Pojavil se je nasmejan obraz:

»Šef, kako ste? Slišim, da se zabavate z razstreljevanjem razstav.«

Resno sem ga pogledal. On je resno prikimal:

»Hecam se šefe. Jenkiji poročajo o tem, kako sta se z Mary zapletla v neko teroristično zabavo. Ko bi slišali njihova poročila. No, gotovo me niste poklicali, da bi vas zabaval z ameriškimi pogovornimi oddajami.«

»Res je. Kako stojiš s svojo raziskavo?«

»Šefe, tukaj so super razmere. Kolega si je res fino postlal in ima kar svojo, kako se že reče,« se je podrgnil po neobriti bradi:

»Aha, se že spomnim. Ima Katedro za alternativno teorijo delcev. Res se fensi sliši. Odkrila sva nekaj pomembnih zakonitosti novega vesolja.«

»Vesolja? O kakšnem vesolju govoriš?«

Skozi zobe je siknil:

»Vedno enak nestrpnež! Krama, ki ste jo izvlekli iz svoje luknje, fizikalno ni del našega vesolja. Naredila sva osnovni test za temno snov. Čudnost nima v sebi ničesar temnega. Potem sva dragoceni ostanek, preklemski razbojniki, ki so fentali najdišče, dala v H-trkalnik. Nare-

dila sva klasični test za Higginsov bozon. Nič. Potem mi je Alah prišepnil rešitev. Res sem Alahu ljub pesjan. Uporabila sva delec drugega vesolja in takrat sva zaznala Mohamedov bozon. Tako sva imenovala delec, darujoč maso drugemu vesolju. Alah je želel, da se ovenčam s to častjo. Nebesa imajo svojo substanco zaradi Mohamedovega bozona.«

Prekinil sem njegovo vzneseno govoranco:

»Čestitam ti za odkritja. Zanima me, če imaš kaj takega, kar ne privlači bomb fundamentalistov in je za povrh še trdno dokazano. Kako daleč si s svojim dokazovanjem drugega vesolja in kako si lahko s tem pomagam? Kako je z natančno določitvijo starosti? Tukaj je precej vroče. Spiva v zanikrni kamri.«

Mohamed je odvrnil malce razočarano:

»Šefe, vesolja ni možno izmeriti v nekaj dnevih ali tednih. Starost artefaktov bom lahko potrdil, ko se prebijem skozi te skladovnice skrivnosti. Čeprav sem genij in imam na voljo vrhunsko opremo, ne morem prehitovati, kjer ni prehitvealnega pasu. Vidva zdržita in naj vaju Alah varuje pred barabami.«

Poslovala sva se. Pravzaprav sem pričakoval kaj takega. Od zadnjega pogovora je minilo zgolj nekaj dni.

Mohamed je genij, o tem nisem dvomil. Jaz sem ta, ki je nehvaležno prase. Vsa ta zmeda me je spravljala ob živce. Potem sem poskusil poklicati kolege, ki sem jim zaupal dele zvitkov. Nihče se mi ni javil. Logično! Saj je sredi noči. Mobija vržem na zanikrno nočno omarico. Mary me je neprizadeto opazovala. Končno je spregovorila:

»Tako ne boš ničesar rešil. Kar pripravi se! Vse bova morala sama postoriti. Če hočeš ponikniti, moraš iz svoje bližine odstraniti vso elektronsko kramo. Vatikan bo hitro našel pot do britanskih elektronskih komunikacij. Samo malce bodo pihali na dušo o teroristični grožnji in podobnem in vsi se bodo zmehčali. Jutri dvigneva keša, kolikor ga lahko. Na list si prepisi pomembne številke, ker bova mobije vrgla v Temzo. Tudi tvoja fensi tablica gre na odpad. Svojo tablico bom izklopila iz omrežja. Sreča, da nisem takoj letela v trgovino, ko so dobili takšne, ki za delovanje nujno potrebuje omrežno povezano SIM kartico. Pač ženski sedmi čut. Tukaj se bova odjavila in jo podurhala nekam na deželo. Plačevala bova s kešom.«

Prijel sem se za glavo:

»Saj naju pošiljaš v srednji vek! Tablici in mobiju naj se odpovem?«

Ona je hladno odvrnila. V njenih očeh je bilo nekaj temačnega:

»Moraš se. Ker si hotel najbolj fensi tablico, si vzel takšno, ki je brez omrežja le kup lepe plastike. Ker nisi mojster, ki zna odstraniti ustrezen čip, se jo moraš losati. Ne gre drugače. Tudi mobi gre stran. Mora iti! Hočeš ali nočeš pobegniti obveščevalcem?« me je pogledala tako strogo, da mi je skoraj zmrznilo gate na riti. Samo priki-mal sem. Seveda sem hotel pobegniti jebenemu Vatikanu. Očitno sem imel glede bega pred vrhunskimi obveščevalci precej romantične predstave. Iz razmišljanja me je predramil trd Maryjin glas:

»Tudi preobleči se bova morala. Priporočam nakup oblek v trgovini z rabljeno robo. Tako bova malce zabri-sala sledi.«

Prijel sem se za glavo. Zdaj naj po svetu hodim še v ponošenih cunjah. Pri Jezusovi hoji po vodi, to me je res jezilo. Jaz, ugleden akademik, bom tlačil zemljo v pošved-ranih starih cunjah. Samo bendžo »klošar ekspres« si moram nabaviti. Zlovoljno sem odkimal:

»Torej naj preklopim na klošarstvo?«

Mary je resno prikimala in na mizo položila svojo tablico. Bila je pametnejša od mene. Jaz sem hotel frajer-

sko milimetrsko tablico z neomejenim omrežnim dostopom, a ona je nabavila staromodni model, delujoč tudi brez omrežja. Še za menjavo ponudnikov je morala nekaj handlati z nastavitvami. Tehniko je pač vedno kupovala v muzejih. Retro do amena. Naj vam zaupam še eno skrivnost. Njena tablica nima niti osnovnega 3D, a večosna holoprojekcija je za njo še vedno Sci-Fi. Zdaj mi je zatrdila, da moram s svojo tablico nahraniti ribe. Jebeno do božje brade!

»Če imaš v svoji tablici kaj pomembnega, pošlji na mój račun. Od tam bom pretočila na kartico.«

Cinično sem odvrnil:

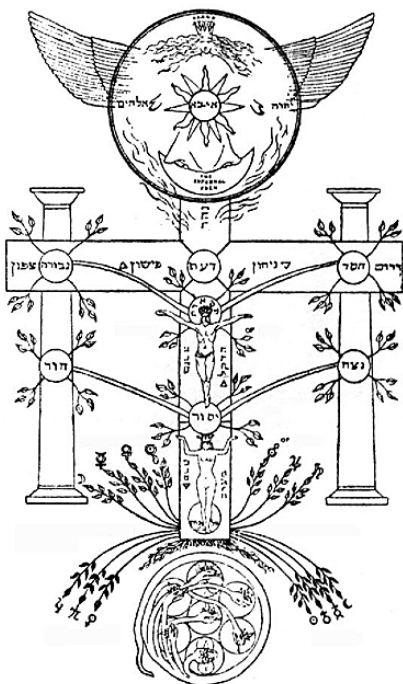
»Kakšen račun? Ga imaš?«

Ona je samo skomignila z rameni, vključila tablico in vzdihnila:

»Ne, nimam ga,« in se je posvetila delu. Usedel sem se na škripajoč stol. Gotovo je preživel vse depresije tega stoletja in še kakšno vojno povrhu. To sem sklepal po stopnji oguljenosti in škripanja.

Druga medigra

rovansa je lepa dežela. Tukaj lahko kupiš odroč-
no posestvo in nihče te ne sprašuje za poreklo.
Dokler pustiš deželi, naj živi svoje življenje, si na
varnem pred radovednimi očmi.

Pred vilo parkirani avtomobili premijskih znamk so prihajali iz različnih delov Evrope. Zastopana je bila skoraj cela Evropska zveza. Marijin red iz Magdale je bil skoraj izključno evropska zadeva. Nekakšen predhodnik Združene Evrope še od časov Rimskega imperija. Red je sicer deloval tudi na drugih celinah, vendar so bili člani priseljenci iz Evrope.

Mojster je s prsti tapkal po leseni mizici. Tokrat je bil oblečen v športna oblačila. Svojih osem križev je uspešno skrival. V velikem salonu je vladal precejšen vrvež. Uvodni del mora biti sproščen Zbrani so bili pontifexi z obema pontifex magicanus. Vseh dvanajst njih. Vsak je imel na ovratniku majhno značko, podobico ženske z diademom, ki ga krasi rdeč rubin. Kristal v vsaki znački je bil resnični rubin in ne neka cenena krama. Mojster je opazoval može različnih starosti. Najmlajši je častljiv status dosegel že pri štirih desetletjih, a najstarejši je nosil skoraj devet križev. Tedaj se je odločil pritegniti pozornost družčine med sproščenim pivckanjem konjaka:

»Gospodje, upam, da imate vsak svoj stol in kozarček konjaka.«

Vsi so v hipu potihnili, zasedli svoje stole in prijeli kozarčke z rjavkasto bistro tekočino. Mojster je ponosno razširil roke:

»Težko si lahko mislite, koliko napora sem vložil v izračunavanje najsvetejšega opravičila našega obstoja, ki nas je pripeljal do tega pomembnega trenutka. Jaz sem sto sedemintrideseti mojster v dolgotrajni zgodovini našega reda. Ne vem, ali ima to število kakšno pomembno vrednost, a moj čas je čas vstajenja Gospe. Vsi smo lahko ponosni. Brez vaše veščine in smelosti ne bi priklicali angelov, da prinesejo vsemogočno dušo naše Gospe. Veselimo se izpolnitve svoje usode!«

V prostoru se razleže zvok mrmranja. Kmalu se bodo preselili v veliko klet, preurejeno v tempelj. Tam so svečeniki *magicianus minoris* pripravljali skrivnostni obred *Recordamini*. Od nekje prileti vprašanje:

»Mojster, kaj bomo s tistim fizikom?«

Mojster se je trpko nasmehnil:

»Kaj naj bi z njim? On ima svoj namen,« in vse premeril z bistrimi očmi: »Naj odkrije svetu, da naše mizerno veselje ni edino! Naj objavi, da je svet Vesoljne cerkve prekleto gnojišče ukletih hipokritov in pedofilskih prevarantov,« in je zapičil srep pogled v obilnega moža:

»Dragi Helmut, od tebe sem pričakoval več širine. Samo zate torej malce uvida v širšo sliko priprav na vstop Duha v snovni svet. Ravno ta arabski fizik je eden od ključnih ljudi vse te zadeve. Lahko bi rekel, da je moj skrivni joker za matiranje Cerkev. Moj človek ves čas skrbi, da ima možgane na najvišjih obratih. Kako bi lahko drugače v tako kratkem času razvozlal uganke, ki bi vrhunski inštitut zaposlile najmanj za pet let? Mohamed je poleg Mary najpomembnejši v tej igri. Že čez dva tedna bo objavil prva odkritja.«

Debelušen mož se je spogledal z možmi okoli sebe, srknil konjak in ponižno odvrnil:

»Mojster, oprostite mi! Žal sem o zadevi seznanjen precej površno in nepopolno.«

Mojster je prikimal:

»Še malo in naše snovne pomanjkljivosti ne bodo več pomembne. Cerkev temelji na drugem Jezusovem prihodu. Mi ji bomo pripravili presenečenje. Namesto prihoda njihovega odrešenika bomo pripravili prihod Gospe, ki so jo ponižali, prevarali in na koncu zahrbtno ubili. Ne bi bil rad v njihovi koži. Družčina, nazdravimo novi dobi!« je vneseno vzkliknil in dvignil svojo čašo konjaka. Vsi so dvignili kozarce in glasno nazdravili.

Klet je bila preurejena v skromni tempelj. Ceremoni-
alno osebje je že čakalo na svojih mestih, ko so dvanajst
praznih sedežev zasedli velikaši Reda. Oblečeni so bili v
žrtvene kute. Oficir vzhoda začne obred. Najprej trikrat
pozvoni z zvoncem. Obrne se proti Oficirju juga. Ta
stopi do kadilnega oltarja in dvigne kadilo v zrak:

»Healalea halejla edanim gilagh!«

Drugi zapojejo uvodno obredno pesem. To je bila
pesem povelečevanja Gospe in zaničevanja Odrešenika,
zaradi katerega so po njihovi legendi pregnali Gospo.
Mojster je stopil pred žrtveni oltar in se obredno prekri-
žal z očiščevalnim križem:

»Elejla,« in se je s palcem dotaknil čela in potegnil
roko do genitalij:

»Mealkud,« ter se dotaknil levega ramena in presun-
ljivo vibriral:

»Tudja,« in se dotaknil še desnega ramena:

»Magid,« in sklenil roke s krikom:

»Amin jehupat!«

Vsi so čutili prisotnost tega, čemur pravijo »berek
elahak«, božji blagoslov.

Zatem je sledilo petje obrednih pesmi. Za obred Recordamini je bilo potrebno peti še posebej dolge pesmi. Te udeležence zazibajo v mistični trans. Vse prisotne je prepojil vonj močnega kadila. Bila je to zmes sivke, hašiša in izvlečka neke redke gobe. Dolgotrajni okultni trening je začel, kar je kadilo končalo.

Po petju je Oficir zahoda v prostor pripeljal bika. Nesrečno žival so s škripcem spravili nad žrtveni oltar. Bikove mogočne noge so udarjale v prazno. Žrtveni oficir je okoli vratu omrtvičenega bika izvajal natanko predpisane gibe. Mojster je pokleknil pod bika. Žrtveni oficir je zarezal z obrednim mečem. Udarec meča je bil natančen. Topla kri je brizgnila z baročnim curkom, ki je zalila Mojstra. Vsi so začeli peti žrtveno himno. Končno žival otrpne in izkrvavi. Mojster je ves od krvi. Sklenil je okrvavljene roke na okrvavljenih prsih in začel recitirati urok. Od njega se je v lužo izcejala topla bikova kri. Vsi so začutili ščemenje. Prihajal je vrhunec žrtvovanja.

Pomočnik žrtvenega oficirja je prinesel košaro. Iz nje se je slišal pridušen jok. Mojster je vzkliknil:

»Kje je nedolžno jagnje, ki bo sprejelo greh nedolžnega?«

Pomočnik žrtvenega oficirja je obstal sredi improviziranega templja:

»Nedolžni je tukaj! Kje je tisti, ki zahteva krvno žrtev za Gospo?«

Mojster je gromko vzkliknil:

»Tukaj sem, kajti Gospa mi je skozi nešteto rodov dala pravico, da ji darujem kri jagnjeta božjega. Ste izmaknili to jagnje tistim, ki jemljejo samo čiste?«

Pomočnik je ceremonialno odvrnil:

»Ta krvna daritev je od mize zastrupljevalcev čistih.«

Mojster je dvignil roki. Kri je še kapljala:

»Torej prinesi jagnje na kamen svete žrtve!«

Pomočnik je prikimal in prinesel košaro poleg okrvavljenega oltarja. Mojster je z okrvavljenimi rokami segel v košaro in iz nje visoko v zrak dvignil novorojenčka. Ta je začel predirljivo kričati izven varnega zavetja košare. Mojster je preglasil neutolažljiv jok nemočnega bitja:

»Gospa, to je kri, ki te bo obudila v življenje. Vrnila se boš v drugi svet, v čudovito palačo Vzhoda. Od tam boš zavladala in nas blagosloвила s svojo maščevalno žetvijo!«

Grobo je položil kričečega novorojenčka na krvav kamen. S kazalcem naredi križ na majhnem čelu. Drobce-
no bitje je obupano kričalo, kot bi slutilo svojo usodo.
Mora umreti, preden bo začelo z avanturo življenja.

Mojster je vzkliknil:

»Kje je maternica, ki je izlegla to bitje?«

Tedaj so skozi vrata porinili obupano žensko. Kriče je
stekla do okrvavljenega oltarja. Tik pred mojstrom jo je
prestregla neka sila. Besno se je upirala nevidnim nitim
črne magije. Poskušala je kričati, a iz sebe ni spravila niti
glasu. Samo nemočno je pihala in se zaletavala v nepre-
bojno polje sile.

»Vidite to vlačugo Babilona? Vidite, kako se bori za
sad svojega greha? Ta divja ženska je Maria, ona je skru-
nitev naše Gospe!«

Ženska je s solzami v očeh spoznala, da je ujeta. Ni
mogla izgovoriti nobene besede. Vse misli je usmerila v
nemočnega otroka na oltarju, ki je opletajoč z ročicami in
nožicami čakal na konec.

Mojster je proti njej usmeril obredni nož:

»Prešuštovala je z župnikom. Oče tega pankrta je hipokritski župnik. Častitljivi gospod si je najprej postregel z njeno sestro, ko je bila še nedolžna punčka. Potem je preklopil na odraslost. Tukaj imamo grešnico Mario in sad greha. Naša Gospa si ne bi mogla želeti lepše žrtve. Napila se bo nedolžne krvi, spočete iz greha. Zaljubila se bo v našo daritev. Ona bo □« in glas mu je zamrl. Roki sta omahnili poleg telesa. Nož je z odmevajočim žvenketom padel na tla.

Dick in Mary sta izstopila na zadnji postaji podzemne železnice. Mary je v temenu nekaj stisnilo. Opazil sem, kako ji je čelo nagrbančil val bolečine.

»Kaj je? Te kaj boli?« sem jo zaskrbljeno vprašal. Ona je mračno odvrnila:

»Nekaj strašnega se dogaja. Čutim prisotnost nečesa temnega, zloveščega. Nekdo je čaral v tem obrednem jeziku. Ne vem kako, a skozi njegove oči sem videla grozljivo sliko. Bog mi pomagaj, kaj se dogaja?« se je preplašeno ozirala okoli. Sploh me ni registrirala. Zgrabil sem jo za roko in potegnil na stran:

»O čem govoriš? O kakšnem čaranju?«

Ona je trpeče zaprla oči, potočila solzi in zaječala z bolečino v glasu:

»Ne vem, ne sprašuj me! Samo pomislim in vidim skozi oči nekoga drugega, ki je sredi neke silno odvratne scene. Moram se skoncentrirati! Moram! Čutim neverjetno zlo! Vidim novorojenčka na okrvavljenem oltarju. Vidim nore ljudi z noži! Vidim nesrečno žensko, ki jo je neka zla sila prikovala na mesto in nemočno hlipa. Oči, skozi katere vidim, so oči zlobnega človeka. V njem vrejo maščevanje neke stare krivice, pomešane z vzhičenjem pričakovanja. Pričakuje udejanjenje, da, prav razumem, udejanjenje strašnega maščevalnega božanstva. To bo pot v meso nekega Elem Jereda. Moram se vmešati! Ne morem dovoliti tega strašnega zločina! On moj bog!« je zakopala obraz med dlani.

Še jaz sem čutil odmev groze, ki jo je čutila. Pri kupoli Pavlove katedrale, tudi mene je stisnilo od tega sranja. A hitro sem se skuliral. Če še mene štrafa verski šit, ki je zjebal njo, sva kuhana in roštiljana. Prijel sem se za glavo in odkimal:

»Bog ti pomagaj! Nehaj se igrati! Zdaj nimava časa za te igre! Pohitiva, dokler se lahko neopazno izmuzneva!«

Ona me sploh ni poslušala. Kot od klošarskega dreka zadet džanki se je sesedla na klop in zaprla oči. Sama zase je žrebala neko samo njej znano molitev ali kar koli je že bilo. Ta okultni ples me ni prav nič zabaval. Že preveč sranja nama je nakopal. Morala bi biti zvezdnika, a sva begunca.

Bog si ga vedi, koga vse sva imela za petami. A ona se je morala podati na misijo nekakšnega okultnega rešitelja. Saj imamo, pri Jezusovem prtu, šrinke za neverne ali delno verne in spovednike ali eksorciste za verne.

Mary je spoznala, da lahko vstopi v zavest drugega, ki izvaja magijo v tem obrednem jeziku. Odpor norca, čigar telo je zasedla, je hitro pojenjal. Mož, ki ga je zasedla, je klečal pod sliko ženske. Začutila je lepljivo mlačno tekočino ... kri. Telo je bilo prepojeno s krvjo. Znašla se je sredi bizarne scene. V ustih je čutila kovinski okus živalske krvi. Zagledala je mrtvo bikovo telo. Zaslišala je jok novorojenega otroka. Zgrozila se je ob tem predirljivem kričanju nemočnega bitja. »Kaj počne novorojenček na okrvavljenem oltarju?« V ujetnikovih mislih je našla odgovor na vprašanje. Skozi usta telesa je zakričala:

»Šelgod tzekeak tašek! Keji didmafe tek pemelij Elejla!«

V dvorani je završalo. Valovanje zvokov transa je butnilo v ujete čute. Žrtvenemu oficirju, ki je ravno stopil poleg žrtvenega oltarja in dvignil okrvavljen meč, je zastala roka. Pričakoval je mojstrov ritualni klic za prelitje novorojenčkove krvi.

Mary je prisilila telo, da vstane in se obrne in skozi tuje oči je videla moža v okrvavljeni beli kuti. Skozi mojstrova usta je besno zaklicala kletev:

»Teak torogh moapated! Teak!«

Žrtveni oficir je zmedeno odstopil in konico meča položil na okrvavljena tla. Novorojenček je krilil z ročicami in nožicami ter presunljivo kričal.

Tedaj je zaslišala klic:

»Nekaj se je zgodilo z mojstrom! Izvedite žrtveno daritev! Kri mora biti prelita za vsako ceno. Gospa se mora vrniti med nas!«

Žrtveni oficir je oklevajoče dvignil meč. Mary je zbrala vso moč in iztegnila mojstrovo roko. Iz nje švigajo slepeče strele črne magije in silovito pokosijo telo na svoji poti. Mož se je kriče sesedel.

Mary ni oklevala. S strašnimi strelami jeze in sovraštva je objela telesa vseh sodelujočih v krvavem ritualu:

»Morak jagheos!«

Slepeče strele neizmernega sovraštva, jeze in maščevanja so objemale zmedene udeležence. Mary je recitirala urok, za katerega ni vedla, od kod in kako ga pozna. Ni se ji sanjalo, od kod prihaja ta strahotna moč, ki je cvrla ljudi v improviziranem templju. Objelo jo je silno zadovoljstvo ob občutkih, ki so mesarili ljudi, ki so želeli žrtvovati novorojenčka. Zlasti ob sovraštvu do teh ljudi je čutila ščemeče sladostrastje. In iz tega sladostrastja je prihajalo še več moči, še več smrti.

Čez nekaj minut je bilo vsega konec. Hrup in kriki so se polegli. Do nerazpoznavnosti iznakažena telesa so negibno obležala. Kri je od silne vročine izparela. Otroški krik je odmeval v tistem prostoru. Mary je skozi mojstrove oči videla, kaj je storila in se zgrozila. Obrnila se je proti ženski, osvobojeni spon temne magije. Ta je stekla proti novorojenčku. Zgrabila je jokajoče dete in ga objela. Ko je drobno bitje začutilo materino toplino, je zadovoljno utihnilo. Mrtvaška tišina napolni krut prostor. Bikovo truplo še kar visi pred sliko ženske s pšeničnimi lasmi.

Mary prebere ime ženske – Marija iz Magdale. Imela je neko misel, a se ji je izmuznila. Odmahnila je z mojstrovo glavo. Posvetila se je ženski, ki je otroku govorila neke nežne besede:

»Pozabite, kar se je zgodilo. Nikomur ne smete povedati, kaj ste videli, sicer boste nase in na otroka priklicali najstrašnejše kletve. Pojdite v svet in ne grešite več!«

Mary je zatem izvedla še en urok.

Ženka je hlipajoče zrla v mojstrove oči. Maloprej je bil ta človek pošast, ki hoče zaklati njenega otroka, a zdaj je njen rešitelj. Pred sabo ni več prepoznala pošasti, temveč v nemočnega starca. Naslednji hip je iz starčevih oči izginila življenjska iskra. Od bikove krvi okrvavljeno telo se je sesedlo. Ženska je ostala sama. Zgrabila otroško košaro in z dojenčkom stekla na svež zrak. Čim hitreje je hotela zapustiti ta uklet kraj.

Mary je naredila samo še en urok. Prepričala se je, da je ženska z novorojenčkom dovolj daleč.

Običajni mir Provanse je prekinila strahovita eksplozija. Ognjena goba se je sunkovito dvignila skoraj kilometer v nebo in zasijala kot drugo sonce. V strahotnem ognju črne magije so izginili vsi sledovi okrutnega obreda.

Izginil je magicanus pontifex maximus in drugi najvišji dostojanstveniki Marijinega reda iz Magdale. Izginila je tudi izjemna dragocenost, vir okultne moči reda, starodavna knjiga z imenom Sehir Jered.

Mary je stresla z glavo in me pogledala s tistimi svojimi radovednimi očmi:

»Kaj še čakava? Greva! Nimava časa za postopanje.«

Skomignil sem z rameni. Želel sem nekaj reči, a sem molčal. Takrat nisem hotel pogovora o čudaškem izletu njene totalno odvite pameti. Ta avgustovska sopara, spremljevalka neviht in ploh, je bila dovolj za moje razruvane živce. Baje je zaradi orkana, ljubkovalno imenovanega Izmael, plavalo pol severne Italije in del Francije. Vsaj to sem ujel v poročilih. Potem sem slučajno ujel novico o preiskavi nenavadnega terorističnega napada. V tej pripovedi sem prepoznal naju dva, saj je šlo za sfrizirano poročilo o Manchestrskem dogodku. Seveda, Mary je čarala sredi ulice. Česa takšnega ni moč prikriti. Ker so se odločili, da za nama pošljejo pse, morajo najprej pripraviti teren.

Naročeni avto naju je čakal natanko tam, kamor sva ga zahtevala. Lastnik je sicer malce nergal, a dovolj zajezen šop gotovine ga je potolažil. Na vratih se je bleščal velik napis »No limits rent«. Križal sem se nad spakedra-

no angleščino. Saj ni bilo važno. S predpotopnim daljincem sem odklenil vrata, vanj sva zmetala svoje nahrbtnike, zatem še sebe in na koncu sem porinil čisto pravi ključ v namensko režo. Res retro! Bog nama pomagaj, kakšno muzejsko kripo sva najela. Če hočeš, da avto spelje, moraš vanj vtikati ključ in ga celo obrniti. Prej kripa od sebe ne da niti glasu, kaj šele, da bi se zganila. Zatem me je oklofutalo še hujše presenečenje. Če želiš kripo premakniti, moraš z nogo tiščati na pedal za plin in avto dati v prestavo. Sreča, da je moj oče pred četrto stoletja še imel takšen avto in me je naučil karafek, ki ga poženejo v tek. Takšne avtomobile so v razvitem svetu nehali proizvajati že dve desetletji nazaj. Na srečo je bil tank za gorivo poln.

Končno mi je uspelo ukrotiti to smrdljivo muzejsko mrcino in počasi se odpeljeva. Nekaj časa sva molčala. Predmestno naselje je počasi nadomestilo zelenilo podeželja. Stavb je vse manj in osvežujoče narave je vse več. Nebo se je temnilo. Torej bo kmalu še ena od mnogih poletnih neviht. Mary je prekinila že malce zoprno tišino:

»Raje me ne sprašuj, kaj se je prej zgodilo. Še sama nisem sigurna. Vse se je odvijalo tako hitro. Vem samo to, da sem storila nekaj dobrega. Zanimivo pri vsem je bilo to, da sem lahko uporabila vso moč, ko sem začutila neiz-

merno sovraštvo, jezo in željo po maščevanju. Čudno, ker sem se ob čutenju sovraštva tako dobro počutila,« in je vzdihnila:

»O tem se bova pogovorila, ko bova na varnem. Prej ne. Upam, da bo naslednji avto malce modernejši, čeprav odsotnost sodobne tehnike pomeni določeno varnost.«

Pogledal sem jo iz profila:

»V čem misliš, da je vožnja s kripo varnejša? Počutim se kot nekakšen kaskader, privezan na bombo.«

»Ta kišta nima nobene elektronike, ki bi izdajala svoj položaj. Ima samo predpotopen GPS in je brez možnosti komunikacij. Ta kos odpadkov je tako star, da je neviden sodobni prometni informacijski infrastrukturi.«

»Lastnik firme je vanj gotovo vgradil kakšno sledilno napravo.«

Mary je zaskrbljeno prikimala:

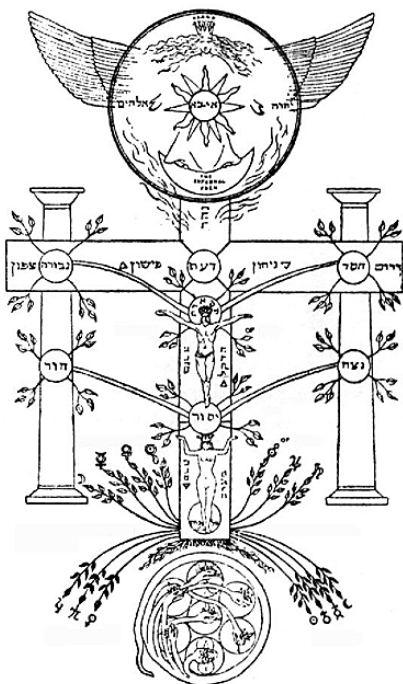
»Mogoče. A lastnik naju ne išče. Preden se bodo dokopali do lastnika, bova že zamenjala avto.«

»Mogoče,« sem zašepetal in se posvetil vse slabši cesti. Izbrala sva najbolj bogu izaritne ceste. Nobena od teh prometnic nima navigacijskih točk. Vse so prepušče-

ne sivini brez sodobne tehnologije. Kakšna sreča, da nisva v Nemčiji ali celo Švedski. Tam so baje prepovedani avtomobili brez sodobne navigacijske opreme. Na srečo so Angleži malce konservativnejši.

Srečni pesjan

Mohamed se je zadovoljno smehljaj. S svojimi domisljicami je vedno znova osupnil sodelavke in sodelavce. Takrat je privabil pozornost Pentagona. Dva resna moža v družbi zjebano resne ženske so ob spremstvu dveh mrkih nižjih častnikov prikorakali v kampus. Vsakomur, ki jih je hotel ustaviti, so pokazali dovolj pomembne kartice. Končno sedijo v sobi za sestanke. Mohamed, dva generala in ena polkovnica strogih potez so sedeli na dveh koncih velike plastične mize. Mohamed je pritisnil na gumb "NE MOTITE". Za vsak primer, čeprav sta pred vrati stala častnika okamnjениh fac.

Z radovednimi očmi je preletaval uniformirano družčino. General na sredi je bil očitni šef predstave. Počasi položi predse tablico in oživi holo efekt. Mohamed prepozna posnetek napada na votlino skrivnosti. Hotel je postaviti vprašanje, a je raje molčal. Tem zjebanim tipom in ledeni frači ni notel z ničimer olajšati zadeve. Za zdaj še ne.

Začel je general strogih potez. Izdajal je stroj za razum, osvobojen vsakršnih čustev. Preskočil je običajno človeško spoznavanje in drugo, kar loči ljudi od zveri. Niso se predstavili, niti z ničimer ne dajo vedeti, kaj vedo o njem. Samo trd glas nekoga, ki je navajen ukazovati:

»Najbrž vam je poznan ta prizor. Nas ne zanima, kdo je bil terorist in kdo ni bil terorist. Zanimivo je, da sta se v tej zmedbi rešili samo dve osebi. Napadalci so bili glede na vrhunsko opremo silno površni. Se vam ne zdi?«

Mohamed je skomignil z rameni:

»Kdo je bil še drugi srečnej?«

General se je spogledal s svojim sodelavcem in sodelavko. Ta je ledeno prikimala:

»Tudi nam se zdi preživeli srečnej silno zanimiv. Poglejte obraz!«

Slika neobritega moža je trepetala v prostoru nad zaslonom. Mohamed je znova ležerno skomignil z rameni:

»Ne zdi se mi znan. Nisem ga videl v družbi šefa ali šefice. Najbrž je bil del zunanjega varovanja. Veste, šef ...,« a ga je general prekinil:

»Kaj pa tukaj?«

Mohamed je prepoznal notranjost bifeja. Tam se je vedno ustavljal, ko se je vračal v najeto stanovanje. Ni hotel stanovati v kampusu. Malce je bil prestar za štu-

dentsko navihanost. S kazalcem je prekril ustnice in zamomljajal:

»To je ta isti tip. Nikoli nisem bil pozoren nanj, on pa ne name. Nikoli nisva spregovorila, nikoli me ni,« a ga je prekinila ženska. Lase je imela spete, gotovo si jih je barvala. Tanke ustnice s komaj zaznano dekoracijo so izdajale brezčustven, karieristični stroj, ki hoče moškimi prascem dokazati ženske sposobnosti. Vsled kronične nedojebanosti je najbrž polna frustracij. S takšnimi se ni dobro pečati, saj te znajo dobro zbrcati in objajčiti.

»Vemo, da nista ravno pivska prijatelja. Ta gospod, Mike Hall, se pojavlja v različnih kontekstih, če lahko tako rečem,« in je namignila poveljujočemu. Mohamed se je nasmehnil. Kuža je prosil gospodarja, da lahko zalaja v polno luno. Te ledene frače se mora bati. Ob misli na polkovnico je podzavestno čutil pritajen strah. Nikoli ni zaupal ambicioznim uniformiranim ženskam s tankimi ustnicami. Ženska je monotono nadaljevala na svoj zatežen način:

»Vam je znana ta stavba?« in je s kretnjo priklicala nov posnetek. Mohamed je nejeverno zmajeval z glavo in se srečal s peklensko zmrzaljo njenih mrtvaških oči. Približala je posnetek in izostrila pogled nekam izza Mohamedovega ravnodušnega obraza:

»To je stavba neke okultne družčine. V zvezi s tem kultom se je zadnjih deset let marsikaj dogajalo.«

Mohamed se je s prstom frcnil po krompirjastem nosu:

»Ob Alahu nimam ravno časa za zabavo z okultizmom. To stavbo vidim prvič. Lastniki imajo precej drag okus.« Polkovnica se je malce nagnila proti njemu:

»Ta človek,« in je izostrila slokega starejšega gospoda poleg moža iz bifeja:

»Ime mu je Arthur Gillman, lastnik korporacije Gillman, naj bi bil vodja te okultne družčine, imenovane Marijin red iz Magdale. Po nekaj transakcijah preko celega sveta je ta fini gospod častil vašega šefa s skoraj milijonom evrov. S pomočjo evropskih, izraelskih in ruskih prijateljev smo rekonstruirali pot denarja in praktično vse donacije doktorju Dicksonu imajo poreklo pri tem gospodu.«

Mohamed se je ležerno zleknil v naslonjalo:

»In kaj imam jaz s temi financami? Gotovo ste preverili tudi moje račune in ...,« a ga je polkovnica trdo prekinila:

»Vaši računi so čistejši od Prerokove duše. Tukaj nismo,« in se je spogledala z obema generaloma in znova vanj zapičila leden pogled:

»Zaradi vašega finančnega poslovanja. Nas zanima predvsem doktor Dickson in malce tudi doktor Smithova. Vsaka informacija nam lahko pomaga.«

Mohamed je skomignil z rameni in ravnodušno odvrnil:

»Oprostite, gospa polkovnica, finančno poslovanje svojega šefa zelo slabo poznam. Moje usluge redno plačujete, drugo me ne zanima. Že vnaprej vam povem, da se mi ne sanja, s kom in kako se dobiva. V tem inštitutu sem gost in s tem najbrž nisem prekršil nobenega vašega zakona. Na moji kartici je zapisana formalna prošnja za gostovanje v tej lepi hiši.«

Vmešal se je general in s kretnjo ugasnil holo-efekt:

»Gospod Selimi, tudi ta katedra je v zadnjih petih letih prejela skoraj sedem milijonov dolarjev donacij, ki jim lahko sledimo do, da uganili ste, korporacije Gillman. Naključje? Vaš gostitelj, doktor Arlington, je življenjsko odvisen od nenavadne darežljivosti gospoda Gillmana. Pravzaprav sumimo, da ta korporacija načrtno podpira razne, za nacionalno varnost sporne znanstvene projekte.«

»Je greh, če se znanost financira s pomočjo zasebnega sektorja? Tukaj je velik del nacionalne varnosti odvisen od uslug privatnikov,« in je v generala zapičil strog pogled:

»Je doktor Arlington prekršil kakšen zakon?«

General je odkimal in suho pribil:

»Za zdaj o tem še nimamo dokazov, a naš odsek za računalniško izvidništvo je že zelo blizu rekonstrukcije finančnih poti donacij Arlingtonovi katedri. Naj navržem še eno zanimivost,« je naredil premor in zajel sapo:

»Doktor Arlington je dosegel preoblikovanje revnega inštituta v razkošno opremljeno katedro šele po podpisu donatorske pogodbe s podjetjem Neonet.«

»In?«

General je hladno odvrnil:

»Neonet je v verižnem lastništvu Gillmana. Med Gillmanom in Neonetom je preko petdeset podjetij in skladov iz sedemdesetih držav, a vedno gre za popolni lastniški nadzor. Korporacija Gillman je hobotnica, ki ima svoje lovke v dvesto državah.«

Mohamed se je nasmehnil:

»Je zločin, če posluje v več državah kot US Army? Je zločin, ker nima sedež v ZDA in na njenem plačilnem seznamu niso vaši šefi?«

General je potrpežljivo preslišal opazko:

»V državah svobodnega sveta je korporacija na meji zakonitosti in mogoče kje celo preko.«

»Oprostite, a mahinacije zvitega poslovneža me ne zanimajo. Tukaj sem zaradi revolucionarnih odkritij na področju fizike. Svoj politični, vojaški in obveščevalni bikov kakec □«

General ga je prekinil:

»Tudi na to še pridemo. Odkar ste prišli v goste doktorju Arlingtonu, z zanimanjem spremljamo vaše dosežke in smo,« se je spogledal z generalom in polkovnico:

»To moram priznati, zelo fascinirani z vašimi dosežki, do katerih ste se dokopali v tako kratkem času.«

Postal je pozoren. General je s komaj opazno sledjo nasmeha prvič pokazal sled čustev:

»Vaše delo in odkritja so po mnenju mojih predpostavljenih pomembni za našo nacionalno varnost. Glede na

način donacij, ki posredno končajo na vašem računu, smo upravičeno zaskrbljeni.«

Zastrigel je z ušesi:

»Zakaj bi bili zaskrbljeni? Saj ne izumljam orožja za ...,« a ga polkovnica znova prekine:

»Vaše delo s snovjo, to ste jo pretihotapili iz Izraela, je del večje slike. In te se mogoče ne zavedate. Naša agencija pa mora vedno imeti pred očmi veliko sliko. Korporacija Gillman glede na svoja področja poslovanja gotovo ne išče rešitve za vremenske težave. Ne moremo si dovoliti, da bi res pomembni rezultati vašega dela pristali v rokah najboljšega ponudnika na trgu. Sploh pa ne zdaj, ko so vatikanski kolegi od britanskih prijateljev želeli nekaj uslug v zvezi z doktorjema Dicksonom in Smithovo. Ste vedeli, da sta omenjena doktorja nekakšna, kako naj rečem?« je zavrtela z očmi po stropu: »Begunca na begu.«

Ravnodušno je skomignil z rameni:

»Slišal sem za teroristične grožnje in posledično odpo-ved razstave. Ne vem, ali se v razstavljenih slikah skriva terorizem.«

Polkovnica je odrezavo pribila:

»Terorizem postane, ko so na ulici po srečanju z doktorjema obležali pripadniki neke krščanske sekte. Preživeli oboroženi pripadniki sekte so po srečanju z neoboroženima doktorjema pristali v zaprtem oddelku psihiatrične ustanove. Edina sled srečanja je nekaj sto keramičnih nabojev, ki so obležali tam, kjer je po mnenju prič negibno stala doktor Smithova. Zgodba prisebnih prič je skrajno, kako naj rečem, bizarna. A glede na vaše delo, pravzaprav igranje z neznanim področjem fizike, nam je zgodba precej jasna.«

Nezaupljivo je odkimal:

»Ne vem, kaj berete, a praktična potrditev že dve desetletji stare teorije ne more biti vzrok za teroristične dejavnosti.«

General je s pestjo udaril po mizi:

»Gospod Selimi, ali ste tako naivni, ali tako prebrisani!« in prostor je napolnil neprijeten molk. General je mirno, vendar trdo nadaljeval: »Zaradi nacionalne varnosti vam ne moremo več dovoliti, da svoja dognanja delite brez nujno potrebnega nadzora. Če bi tako spregledali delo Oppenheimerja, bi atomsko bombo izdelal nekdo drug in mogoče bi danes prisegli Mein Kopfu in ne Bibliji.«

»Saj moje delo nima nobene zveze z ...,« a ga je general grobo prekinil:

»O tem gospod, s čim ima vaše delo zvezo, je odločila naša agencija. Ustanovili smo jo ravno zaradi odzivanja na takšne dogodke, kot je vaše delo.«

Poskušal je nekaj reči. General se je spogledal s svojim kolegom, ki se je prvič oglasil:

»Gospod Selimi, jaz sem doktor Elija Kowall, predstojnik Vojnega inštituta za elementarno fiziko. Od zdaj naprej ste član našega osebja. Zavrnuti nas ne morete.«

Besno je odkimal:

»Nikamor ne grem. Ne morete me prisiliti, da zapustim prijateljev inštitut.«

Polkovnica ga je znova prekinila in ledeno pribila:

»Pa še kako vas lahko prisilimo. Vaše delo je agencija ocenila za grožnjo nacionalni varnosti. Potem je tu tiho tapstvo nevarnih snovi in še kaj bi se našlo. Naši pravniki so strokovnjaki za pripravljanje in sestavljanje zoprnih obtožnic. Verjemite mi, zlahka vas po potrebi namočimo, da boste do vratu v prašičjih fekalijah. Tisto dovoljenje na vaši kartici je manj vredno od gnile hruške.«

Sklonil je glavo. Tokrat ga je Alah res namočil. Polkovnica je imela prav. Ima samo akademsko vabilo, nima pa dovoljenja za bivanje, ki bi ga moral imeti kot državljan Jordanije in Palestine. Droben košček tuje materije se zlahka uvrsti med nevarne snovi. Torej bo moral trgovati. Dvignil je glavo:

»Kaj lahko pričakujem v zameno za sodelovanje?«

Doktor Kowall je prijazno prikimal:

»Precej. Neuradno največji svetovni leptonski pospeševalnik, MFBD in podobne igračke. Veste, niste edini, ki želi pokukati v širni drugi svet.«

»Prvič slišim za leptonski pospeševalnik.«

Doktor Kowall se je skrivnostno nasmehnil:

»Verjamem. Zaradi narave svojega dela nismo zainteresirani za publiciteto in tekmovanje, kdo ima večjega. Mi ne delamo zaradi indeksa citiranosti in podobnih akademskih iger, temveč želimo preprečiti grožnjo, še preden se ta pojavi.«

Zakrohotal se je spričo logike vojaškega uma:

»Mislite, da vam lahko nekdo iz drugega vesolja vrže na glavo atomsko bombo?«

General je vanj usmeril srep pogled:

»Gospod Selimi, naše raziskave niso namenjene akademskemu zvezdništvu ali zabavljaštvu. Skupaj z našimi strokovnjaki boste do konca tedna počistili rezultate svojih raziskav in se preselili v Bunker. Ves čas vas bodo varovali najboljši agenti Agencije.«

Kislo se je nasmehnil:

»Oziroma mi bodo preprečili pobeg. Raje uporabljajte prave besede in se bomo bolje razumeli.«

General je suho pribil:

»Še nekaj, saj nočemo nesporazuma. Vašega kolega Arlingtona bomo opomnili, naj preveč ne sprašuje ali celo v lastni režiji nadaljuje vaših raziskav. Za to imamo dovolj prepričljivih sredstev. On bo že razumel sporočilo.«

Zavrtel je z očmi po svetlem stropu:

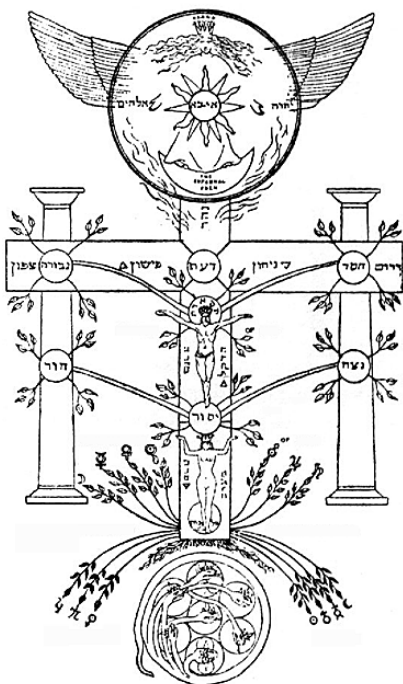
»Raje mi ne govorite o svojih sredstvih.«

Doktor se je nasmehnil:

»Gospod Selimi, vi ste po svoje srečen pesjan.«

Tretja medigra

Mike Hall je s svojimi treniranimi čuti zaznal motnjo. Občutil jo je kot nekakšno topo bolečino v temenu. Izgubil je stik z Mojstrom. Nenavadno, kajti ta stik se ni še nikoli prekinil. Mike je živčno ogledoval po bifeju. Ob tej uri so bile večinoma stalne stranke iz bližnjega kampusa. Vse je bila običajna študentska klientela z nekaj redkimi uslužbenci.

Mohameda ni več ves čas čutil. Še takrat, ko ga je našla njegova izostrena pozornost, je v umu fizika zaznal neko pritajeno motnjo. Znova je z izostreno pozornostjo otipal ljudi v baru. Znova ni začutil ničesar sumljivega. Njegova večšina izostrenega vpogleda ni zaznala nobene motnje. Pogled se mu je ustavil na omizju pивske družčine, zatem mu je zdrsnil na zaljubljen par in končal na zdolgočaseni, baročno obdarjeni natakaričici. S svojim mogočnim oprsjem in razkošno odprtim dekoltejem je vabila fukotožne piflarje, da so imeli na kaj drkati. Sklonil je pogled na svojo pijačo. Ta čaj je žulil že vsaj pol ure. Tako ohlajen je bil samo še obarvana brozgica.

Začenjal ga je razžirati črv skrbi. Poleg izgube stika z Mojstrom, je izgineval še stik z Mohamedom. Še maloprej je zaznal njegovo značilno čustveno barvo. Puf in v hipu je izginila. Odločil se je. Dovolj ej čakal. Zaskrbelo ga je, ker že cel dan ne čuti niti Mojstra. Kako to? Zakaj ga ni? Vedno, tudi takrat, ko spi, je Mojster nekako

prisoten. Hitro je spil brozgico, ki ji natakarcica ljubkovalno reče čaj, se še enkrat razgledal in pohitel skozi vrata na vlažen večerni zrak. Nenapovedani dež je malce razhladil nenavadno vroč začetek jeseni.

Za sabo je začutil tujo pozornost. Dva moška sta ga opazovala. Previdno je poskušal otipati njuna občutja. Takoj ju je prebral. Njuna naloga je bila, da ga zasledujeta. Še malce je pritisnil na njuno pozornost in ugotovil njunega delodajalca. Bila sta agenta neke tehnološke agencije.

Hitro je znal povezati izginotje Mohamedove prisotnosti s tema dvema možakarjema. Hladnokrvno je obstal in se obrnil. Poiskal je avto, iz katerega sta ga agenta opazovala in razmišljal, kako naj se jima najelegantneje izogne. Vedel je, da lahko s sateliti spremljajo vsakogar, ki ima pri sebi kakšen elektronski oddajnik. On je imel srečo. Ni še bil imetnik nove osebne kartice, mobilnega računalnika ne uporablja in ni imel aktivne plačilne kartice. Raje je imel v žepu šop staromodne gotovine.

Agenta sta s termalnimi očali spremljala tarčo. S prenosnim AEEG aparatom sta ugotovila, da so možgani možkega zelo aktivni.

»Kim, ta tip ima sfrizirane možgane. Poglej te krivulje!« je s kretnjo poudaril nekaj živahnih krivulj.

»Očitno ta sekta uri možgane. Fino bi bilo, če bi se lahko dokopali do njihovih duhovnih tehnik.«

Ted se je s prsti poigral po zaslonu aparata:

»Tip naju je zaznal. Vidiš, kako je poskočila krivulja, ko se je obrnil?«

»Zdaj si pa malce paranoičen. Saj ne zna brati misli.«

»Pri teh sektah nikoli ne veš, na kakšne bizarnosti naletiš. Nočem ponovitve lanske Jezusove odrešitve, ko se je dvanajst zadetežev razglasilo za apostole in so sredi Washingtona, v imenu nebeškega kraljestva, razstrelili osnovno šolo. Poleg osemsto otrok in učiteljev so hoteli v nebesa poslati sebe, a je eden od njih ostal v našem svetu. Imel je natanko takšne možganske krivulje. Pravim ti, te nove sekte in okultne družčine imajo nekaj skupnega.«

Kim je odkimal:

»Skupno jim je, da sodijo v oblazinjene sobe.«

»Agencija bi jim morala posvetiti več pozornosti. Še vedno postanemo pozorni samo takrat, ko se nekaj zgodi. Razni smešni teroristi so manj nevarni od teh verskih in okulturnih blaznežev.«

Kim je zamahnil z roko:

»Raje paziva, da nama tarča ne pobegne. Z analizo AEEG-ja pa se naj zabavajo tisti v krasnih pisarnah z velikimi okni.«

Mož je vedel, da imata agenta v avtomobilu tehnično igračo, ki meri možgansko aktivnost. Zdaj jima bo demonstriral malce praktičnega okultizma. Trik z urokom strahu je vedno zabaven.

Ted je iznenada zakričal. Obraz mu je oblil hladen pot, zenice so se mu razširile in bliskovito je skočil na cesto. Napaka. V tistem trenutku je mimo pridrvel velik terenski avtomobil in ga zbil v štrleč hidrant.

Mike se nasmehne: "Zadetek v polno."

Kim je najprej samo prebledel. Nekaj sekund je potreboval za zavedanje dogodka. Ravno toliko je zasledovan potreboval za izginotje v noč. Zbral se je in skočil iz avtomobila. Stekel je proti negibnemu partnerjevemu telesu, ki je nenaravno nalomljen ležal poleg okrvavljenega hidranta. Voznik terenskega vozila se je prijemal za glavo in nerazumljivo stokal. Tedov pogled je osteklenel. Kim je stresel z glavo. Tedaj se je spomnil na tarčo. Sunkovito se je ozrl, vendar je silhueta moža izginila. Počepnil je poleg negibnega telesa in misli so mrzlično stekle po

razbeljenih možganih. Hitro je povezal vse niti nesreče. Seveda, skrivnostni mož je nekako povzročil vso to zmedo in mimogrede odstranil agenta NAMR. Skoči do preklinjajočega voznika terenca, potegne svojo značko in mu jo pomoli pred nos:

»Kje ste imeli oči?«

Mož gizdalinastega videza se je živčno prestopal:

»Skočil je pred avto. Udarilo je, preden sem lahko stisnil zavoro. Saj nisem vozil prehitro. Sploh mi ni jasno, kako je lahko priletel točno pred mene! Policija bo prebrala mojo škatlo in ugotovila, da nisem prekršil nobenega zakona,« in se je zbral. Nehal se je gladiti po velnastih, negovanih laseh. Oči je uperil v agenta. Grozeče je nagrbnčil čelo:

»Če me boste še nadlegovali, vas bom uničil. Bodite srečni, da ne bom tožil vaše agencije, saj je tip kar skočil vame. Če prav vidim, tu ni prehoda za pešce.«

Kim je kisko prhnil:

»Saj vas ničesar ne obtožujem. Policija bo prišla, prebrala podatke o vaši vožnji, vzela izjavo, vi boste deležni odškodnine in zadeva bo najbrž zaključena.«

Mike se je spretno izmuznil. Grizla ga je odsotnost Mojstrove prisotnosti. Po dveh menjavah taksija se je zleknil na kavč. Potreboval je nekaj trenutkov počitka. Dobro se je izmuznil agentom. Ugotovil je ime agencije, ki ga je zasledovala. Hitro je vključil tablico:

»Greg Zender!«

Minilo je nekaj sekund živčnega pričakovanja, ko se je pojavil razburjen zguban Gregov obraz:

»Mike, v Evropi se je nekaj zgodilo s celotno Dvanajsterico z Mojstrom na čelu. V enem trenutku sem jih čutil, v drugem samo puf in praznina,« kar je nakazal še z živčno kretnjo. Mike je resno prikimal:

»Ugotovil sem ime agencije, ki nam že nekaj časa teži. Najprej sem mislil, da gre za običajne oblekarje NSA.«

»Mike, si me poslušal? Mojstra in Dvanajsterice ni!«

Mike je ledeno pribil:

»Se bodo že pojavili. Mogoče imajo opravke, ki ni za vsakogar. Vlada je v svet povila posebno agencijo za ukvarjanje z nami, ki smo presegli običajen človeški mrčes. Gre za NAMR, National agency of mental research. Imajo napredne prenosne EEG naprave, ki te izme-

rijo brez fizičnega stika. To je bolj fakerska novica od trenutne odsotnosti najvišjih. Kaj se jim lahko zgodi?»

Greg je vročično odkimal:

»Najbrž me nisi čisto razumel. Niso se odklopili, temveč so bili odklopljeni. Saj veš, kaj je bilo danes na dnevnem redu. Nekaj je šlo fejest narobe!«

Mike je stisnil ustnice:

»Saj ne moreš vedeti. Ne paničari, dokler ne dobimo jasnejših informacij. Red ima dovolj kanalov za preverjanje položaja. In če je nekdo po čudežu uspel nemogoče, imamo vedno rezervno dvanajsterico, ki lahko takoj zasede položaje. Bistvo trdoživosti reda je v tem, da nihče ni nenadomestljiv.«

»Kaj pa Mojster?« je vprašal s prizvokom strahu. Mike je skomignil z rameni:

»Tudi za Mojstra je vedno v rezervi primeren kandidat,« se je prijel za glavo:

»Saj govoriš, kot da nisi izkušen član. Red ne bi preživel 2.000 let, če bi ga uničila lahko zgolj odstranitev najvišje Dvanajsterice z Mojstrom na čelu. Naša organizacija je dovolj robustna za preživetje vseh dobrot Janezove

apokalipse. Trenutno imamo dva problema. To sta Agencija s frikastimi gizmi in Mohamedovo izginotje. Sumim, da ga je izolirala ravno ta agencija, saj ga več ne čutim. To je problem, ki se mu moramo posvetiti z vso ljubečo pozornostjo. Če je agencija izumila tehnologijo, ki nas oslepi, smo ostali brez svoje prednosti.«

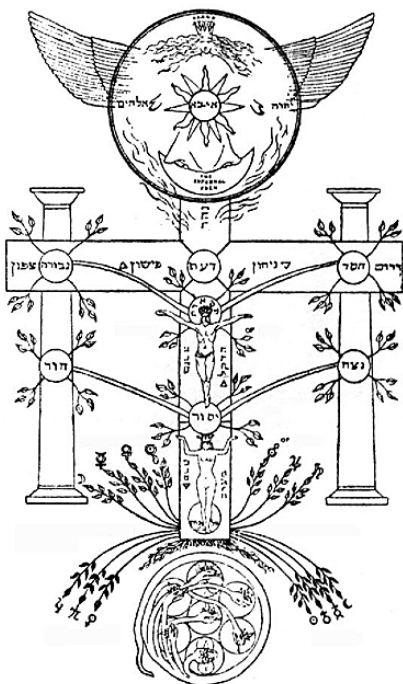
Greg je odsotno pripomnil:

»Mohamedovo delo je ključni projekt našega kroga.

»Vem, zato ne bluzi okoli Mojstra in Dvanajsterice.«
je odvrnil.

Četrtfinale

olmer Green je ravno prav izven dogajanja, da sva se z Mary počutila precej varna. The Earl Howe je bilo naravnost idealno skrivališče.

Sobe so oddajali po zelo ugodni ceni in ni jim smrdela gotovina. Ne morete verjeti, vendar so bili celo brez najosnovnejše omrežne predstavitev. Lastnik je bil zelo zgovoren glede zgodovine te stare stavbe ob istoimenski ulici. Mene je prav malo brigalo starčevo nakladanje. Takrat sem se zaklel, da ne bom na starost toliko blebetal o zgodovini svojega zadnjega prebivališča.

Zleknila sva se na starinskih kavčih. Mary je prva presekala tišino:

»Saj se zavedaš, da tudi tukaj ne bova ostala dolgo.«

Zlovoljno sem prikimal in opazoval od nevihte očiščeno nebo:

»Vsaj kakšen teden bi rad ostal. Morava se nadihati malce zraka in vso to zmedo sestaviti v kaj užitnega. Če bo sila, bova uporabljala javne komunikacije.«

Mary je zasanjano vzdihnila:

»Saj se zavedaš, da bodo na koncu dragocenosti pristale v rokah tistih dveh s tako nesramno ponudbo;« in je resno pribila: »Glede na včerajšnja doživetja nama zmanj-

kuje optimističnih opcij. Srečo imaš, da nisi bil z mano, ko sem razdejala bizarno satanistično gnezdo.«

Nisem več zdržal. Bes me je oblil in imel sem dovolj njenih čarovniških norčij:

»Ta tvoja čarovniška moč ni nekaj, kar bi nama lahko koristilo na dolgi rok. Prej ali slej te bo pokopalo. Te sile so kot droga. Najprej se imaš fino, zatem pridejo stranski učinki. Če bi bila ta magija zdrava, bi se je učili v šolah. Tudi tisti, kako mu je že ime?« sem se poskušal spomniti imena: »Je znal čarati. Gotovo zna najti takšne, kot si ti. Če boš igrala dobrotnico in bojevnico proti satanizmu, kar koli to pomeni, te bo našel in nad naju poslal sledne pse. To ne bodo fanatiki, temveč izurjeni odstranjevalci teoloških neskladij. In midva sva vir velikih neskladij.«

Mary me je nežno prekinila:

»Ne vem kako, a moja moč je do zdaj vedno zmagala. Bojim se, da bo to, kar imava pri sebi in v trezorju, edini dokaz o dragocenostih Votline. Če bo gospod Lesnik, tako mu je ime,« je vzdihnila:

»Kakšne čudaške priimke imajo na vzhodu,« in resno dodala:

»Če bo uporabil samo del svoje čarovniške moči, bo zlahka našel med znanstveno srenjo poslana besedila, jih odstranil in izbrisal vsakršen spomin o njihovem obstoju. Oni to magijo uporabljajo že stoletja, če ne tisočletja in so jo izurili do vrhunca. A jaz.«

Stavka ji nisem dovolil končati:

»Ti pa si na to magijo slučajno naletela in njen odmev se je naselil v tvoje zmedene vijuge. Ne, tega ne moreš več uporabljati. Ne smeš!« sem bil ogorčen:
 »Vsaka uporaba te spreminja in postajaš vse svetlejša zvezda na nebu te norije. Dokler si z mano in želiš biti z mano, ne boš kršila naravnih zakonov!« sem bil trdno odločen, da neha s svojo norostjo. Tiho sem dodal:

»Raje se posveti delu. Edina stvar, ki naju lahko obvaruje, je razkritje resnice. Še tako mogočna institucija ima zgolj končne moči, a moč resnice je neskončna.«

Kardinal Falcone je postajal vse bolj nestrpen. Tudi do njega je prišla novica o pokolu v Provansi. Na štiri oči se dobi z duhovnikom Slemencem:

»Jožef, si ti zrežiral zadevo z Arthurjem Gillmanom in njegovimi zadetimi apostoli?«

Duhovnik je odkimal:

»Ne. Saj veste, kako gre, imamo jih na očeh, a se jih neposredno ne dotikamo. Raje jih počasi slabimo. Dovolimo jim, da svojo nemoč dojamejo kot ultimativno moč. Ta masaker je storil nekdo z nenadzorovano, brutalno močjo. Samo ena oseba ima moči za takšno zabavo. To je delo Mary Smith. Ona je prebrala tisti peklenski urok in vse to sprožila.«

»Vseh njihovih dvanajst bizarnih apostolov in sam mojster Gillman so odleteli v svoja nebesa, na koncu so uprizorili še rojstvo drugega sonca. Vsaj tako pravijo priče. Mary Smith postaja grožnja vsem nam. S svojo surovo močjo ogroža utečen red in vnaša vse preveč novih, nenadzorovanih spremenljivk.«

Jožef je kislo vzdihnil:

»Eminenca, saj ne, da se vam smilijo ti satanisti. Z njimi smo v vojni že od Jezusa dalje.«

Kardinal pihne:

»V sedeči vojni nizke intenzivnosti. Ves čas so se držali nekakšnega kodeksa časti in svoje magije niso javno kazali. Bolj ali manj so se ukvarjali sami s sabo in s svojim hlepenjem po še več moči. Niso se vmešavali, ko

smo lovili posamezne vdore zametkov kerkešev. Oni so bili ves čas kanal razelektritve Elejline moči. Njihov obred *Recordamini* služi nekakšni obuditvi, in ga je sprožila ravno ta nesrečna Smithova, je predvidljiv. Natanko vemo, kako stvari potekajo. Po utečenem redu bi se v Drugotnosti čez nekaj desetletij, ko bi bila midva že udobno v nebesih, pojavil nov basilea, nov Vesoljni car. Zdaj ni nič več jasno in čisto. Brez obreda, brez povezave Elejlinega duha s krvjo nedolžnega, smo se znašli v temi.«

Jožef je zamišljeno dodal:

»Problem z motnjo bo mogoče kmalu rešen. Naši so vse bližje Mary in Dicku. Nahajata se v trikotniku Maidenheada, Aylesburya in Londona. To je že precej natančno. Najbrž ne slutita, da ju izdaja njeno čaranje. Raje se pripravite na zadnje dejanje. Njegova ekscelenca Berger bo dobil v roke pravi izziv. Upam, da mu bo kos.«

Kardinal je zadovoljno prikimal:

»Ubežnika bosta kmalu edini priči dragocenosti *Votline*. Ko ju nevtraliziramo, bo ta nadležna zgodba izginila z dnevnega reda.«

Jožef je zaznal spremembo kardinalovega glasu, ko je izgovoril besedo »*votlina*«:

»Ste prepričani, da ne moremo ugotoviti plačnika napada na Votlino?«

Kardinal se je nasmehnil:

»Kdor koli je plačal in uprizoril ognjemet, nam je storil uslugo. O tem se gotovo strinja.«

Duhovnik je položil roke na mogočen trebuh in molčal.

Mohamed je bil presenečen, kako hitro so ga preselili. Mimogrede so mu sporočili, da je dobrotnik inštituta v dvorcu sredi Provanse doživel tragično nesrečo. Mohamed je bolj zase zamrmral:

»Vraga, pa nesreča.«

Seveda tega ni povedal na glas. Ves čas je bil pod nadzorom in uglajeni uniformiranci so prizadevno počistili vse sledove njegovega dela. Od doktorja Arlingtona se sploh ni mogel dostojno posloviti. Vedel je, da je prijatelj v teh dneh na trnih. Dobrotnika ni več in žrlo ga je vprašanje, če bodo dediči njegovega poslovnega imperija nadaljevali z darežljivo podporo. No, sam se glede financ ni več sekiral. NSRA je vse kaj drugega, kot ljubka razis-

kovalna agencija. Gre za agencijo, ki se je ukvarjala z, v zadnjih desetletjih popularnim "znanstvenim" vojskovanjem.

»Gospod Selimi, doktor Arlington se bo znašel tudi brez vas,« ga je general Kowall predramil med spuščanjem v podzemni kompleks. Mohamed je molčal. Po kar dolgi vožnji sta se znašla na dnu. Vrata dvigala so se odprla in znašla sta se v neobičajno živahnem vrvežu.

»Tukaj so glavne instalacije centra. Na projektu dela več kot sto doktorjev fizike in astrofizike. Vi ste si s svojim delom prislužili vodenje Oddelka za alternativne astrofizikalne študije vesolja. Svoj »mohamedov bozon« boste tukaj veliko lažje raziskali in ugotovili možnost vpliva morebitnega alternativnega vesolja na naš svet. Najbolj nas seveda zanimajo aplikacije v cilju nacionalne varnosti.«

Spogledal se je s svojim prisilnim gostiteljem:

»Vaša agencija je samo krinka za odkrivanje možnosti uporabe zadnjih revolucionarnih odkritij v vojne namene. Najbrž je kaj podobnega iskala tudi korporacija Gillman. Zakaj se mi poraja vse močnejši sum, da ste vi organizirali napad na votlino?«

General je sunkovito odkimal:

»Zagotavljam vam, da naša država nima s tem ničesar skupnega. Tudi mi bi radi ugotovili, kdo je za napadom. Izraelska vlada je celotno območje nepredušno zapečatila. Celo mi ne moremo zraven. Sam bog ve, kakšne dragočnosti se še skrivajo tam.«

Roke je sklenil na hrbtu in se nasmehnil:

»Kar naj bo vse skupaj zaprto.«

General je resno odvrnil:

»Ne smemo dopustiti fundamentalnih odkritij v rokah zasebnega sektorja. Korporacije, kakršna je recimo Gillman, vlagajo v raziskave, ki ji prinašajo največji finančni učinek. Vsi vemo, da so to raziskave, povezane z vojaškimi aplikacijami. Vi mogoče ne veste, kakšne težave smo imeli z Iranci, ki so pred dvema desetletjema v dveh tednih zasedli celoten zahod Afganistana. V tistih hudičevih nanooklepih so bili neranljivi.«

Mohamed se je zmagoslavno zahihital:

»Ameri ne morete dojeti, da niste več edini vladar sveta in ste ostali brez monopola nad znanostjo. Sicer nisem ljubitelj fanatizma, kakršen je vladal v času imama Reze Šekurija, a sem kot študent kar malce užival, ko so tako temeljito namlatili vaše afganistanske sužnje. Ko je

tisto leto vaš Kristusov vojščak pušnil na volitvah, sem se čez pol leta zahvalil Alahu, ko je norega imama v nebesa dostavila termalna granata. Vsi ekstremizmi so odvratni, saj so slabi za dobro počutje in dober posel normalnih ljudi. Alah, Jezus, Krišna, Mitra ali vaš Bog so lahko dobri prijatelji, če v njihovem imenu ne norijo fanatični psihopati na oblasti.«

General je skomignil z rameni. Ostal je brez komentarja. Spomnil se je predsednika Lindonna - ta se je razglasil za Jezusovega vojščaka, s sveto dolžnostjo vojne proti nevernikom. Mogoče je bil imam Reza Šekurija naravni odgovor na predsednika Lindonna. Norci generirajo norce. Jajce ali kokoš?

Mohamed se je rokoval s samimi znanimi akademiki, ki so iz javnosti poniknili pred deset in več leti. Še najbolj je poznal profesorja Petra Donovana. On je bil idejni začetnik ideje o prepletu superstrun in teorije o *valovni konstanti veselja*. Doktor Arlington je svoje zamisli samo izpeljal iz te bistrte teorije. Peter je prepoznal svojega nekdanjega študenta:

»Profesor Selimi,« a ga je Mohamed prekinil:
 »Profesor Donovan, nisem še profesor. Že sedem let sem v zasebnem sektorju, ki ne deli profesorskih naslovov, temveč denar za plačevanje darežljivega življenjskega sloga.« Peter je zamahnil z roko:

»Profesorski naslov ni vezan na akademske formalnosti, temveč dosežke. Gospod Selimi, vi ste upravičeni do profesorske titule bolj, kot kdor koli v tej podzemni luknji. Z svojo novo ekipo boste lahko s pomočjo našega dolgometražnega ljubčka utemeljili svoje novo vesolje.«

Gubice so zaplesale in ustnice so se razlezle v značilen nasmeh:

»Kakšno cev ima ta vaš ljubček?« je poudaril zadnjo besedo.

Peter je sklenil roke na hrbtu in ponosno odvrnil:

»Nesramnih sto milj s čisto svežimi faznimi polji na vsakih dvesto palcev. Komora z volumnom preko tisoč kubikov ima na deseto potenco ojačane vse senzorje, ki si jih lahko izsanja še tako zahteven fizik.«

Zadovoljno si je pomel roke:

»Kakšen je moj tajming?«

»Samo v urnik zapišite svoje želje. Vaša raziskava ima absolutno prednost. Analitiki si že teden dni razbijajo glavo z vašimi rezultati. S svojo briljantnostjo ste jima dali tinte piti!«

»Imam še eno željo. Ste že izvedeli, kaj je z doktorjem Neil Dicksonom in doktorico Mary Smithovo?«

Vmešal se je general in uradniško hladno ni nič povedal:

»Gospod Selimi, ko bomo kaj izvedeli, vas obvestimo. Žal je vaš bivši delodajalec trenutno nedosegljiv. Bojim se, da se izmika pozornosti.«

Mary me je zbudila sredi popoldanskega dremeža. To vlažno vreme me je utrujalo. Malce razdražen, sem s strelami v očeh poiskal njen skoraj mil pogled:

»Kaj vruga je tako nujnega, da mi kratiš zaslužen počitek?«

»Malce sem na svoj način potipala okolico. Začutila sem ljudi, podobne gospodu Lesniku. Našli so najino londonsko bivališče. Kaj misliš, koliko bodo potrebovali, da nama dokončno pridejo na sled? Hočeš, nočeš, mora va naprej.«

Naveličano in malce jezno sem siknil:

»Saj sva tukaj komaj deset dni. Nikamor nočem! Ti pojdi, a jaz sem se naveličal begunstva.«

Ona mi je mirno odvrnila:

»Vatikanu je malo mar, kaj hoče tvoja razvajena rit. Vsaj trije takšni, kot je gospod Lesnik, zdaj že vedo, da nisva več v Londonu. Da je mera polna, sem za hip začutila še dva podobna na zahodu, a sta kmalu izginila. To so nevarni možje. Ne vem, če sem jim kos. Ko te bodo zgrabili, bodo iz tebe izvlekli zadnjo fukalno fantazijo, na katero si drkal kot mulc.«

Besno sem se postavil na noge:

»Najbrž jih vabi to tvoje čaranje. Če ti zavohaš njih, oni najbrž še močnejše zavohajo tebe. Saj si že odvisna od tega. Nehaj coprati in izginila bova iz njihovih ekranov.«

»Od ničesar nisem odvisna, temveč naju varujem. Brez mene bi ležal v mrtvašnici, napolnjen s keramiko fanatikov. Vsaj malo hvaležnosti pokaži,« je ogorčeno odvrnila. Jaz sem samo prikimal. Nisem bil razpoložen za tovrstne debate. Malce sem bil jezen, ker je imela prav, a jaz sem se motil. Nemočno sem dodal:

»Če bova ves čas na poti, ne bova mogla dokončati dela. Reši naju lahko samo resnica.«

Do večera sva spakirala. Zjutraj sva poravnala račune, plačala še za tri nočitve, se izgovorila na izlete po

okolici in najela nov avto. Komaj sva našla takšnega bolj stare sorte. Kmalu bodo vsi avtomobili vžgali samo s SIM kartico in potem adijo anonimnost na cesti. Presneta tehnika!

Hitro sva izginila proti St. Albansu in naprej proti Lutonu. Tam nama je bila takoj vseč The Warden tavern. Okolica se mi je zdela dovolj mirna. Mogoče je bil malce nadležen hrup tamkajšnjega letališča. Vsega pač ne moreš imeti. Barton Road, ki je vodila na sever, je bila najina odstopnica v primeru nuje. V lokalju so imeli tudi brezplačen internet. Če od tu pišem kolegom v bližnji Cambridge, me gotovo ne bodo izsledili.

Spisal sem pismo doktorju Johnu Milesu iz Lingvističnega inštituta. Johnu sem od nekdaj zaupal. Ta inštitut je financiral zasebni sektor in se je uspešno ukvarjal s starimi svetimi jeziki. Stari profesor je vedel, kaj je zaupnost med prijatelji. Uporabil sem precej star poštni račun, ki ga nisem uporabljal že od študentskih let. Mogoče ga ne bodo izsledili, ker leži zaprašen v svetu tretje generacije takratnega interneta. Presneto novo omrežje! Zaradi njega si še riti ne moreš obrisati brez SIM kartice.

Z Mary sva potem celo popoldne porabila za sprehod po mestecu. Zabičal sem ji, da ne sme uporabljati svoje čarovniške veščine.

Po večerji sem šel pokukat poštni predal. Našel sem doktorjevo pismo:

»Vlagatelji so zaskrbljeni zaradi minulih dogodkov. Vaša zadeva je dobila drugačen kontekst.«

Zamislil sem se nad tem "drugačnim kontekstom". Vatikan je očitno pritisnil preko svojih izpostav. Šel sem na razne portale z novicami. Še do pred tremi tedni so skoraj vsi, ki kaj pomenijo, pisali o meni in mojih odkritjih. Potem so naslednji teden pisali o mojih morebitnih povezavah s terorističnim podzemljem, nakar je bilo vse manj prispevkov.

Zlasti zadnjih deset dni je vladal popolni medijski mrk. Začeli so izginjati celo stari članki, ki sem jih pomagal pisati in jim dajal publiciteto. Mojo pozornost je pritegnila nenavadna nesreča v Jeruzalemu, kjer so edini imeli kopijo skoraj vseh zapisov iz votline. Uradna razlaga je bila tako bizarna, da ji nisem mogel verjeti. Pomislite – meteorit je zadel stavbo in na mestu inštituta zdaj zeva krater s premerom deset metrov. Neki rabi je izjavil, da se tudi bog ne strinja z raziskavo bogokletnega jezika, čeprav je ta pisan s svetimi črkami. Pomislite, obredni jezik, s katerim čarajo ljudje Vatikana, je za rabi na bogokletna zadeva. Zgodovina ima očitno smisel za ironijo.

Mary me je presenetila ravno med branjem novice o smrti enega od raziskovalcev, ki sem mu zaupal del besedil. Zgrožena mi je zašepetala na uho:

»Neil, res si idiot! Kaj misliš, da lahko po spletu neopazno brskaš? Kar pripravi se, da greva naprej.«

Obrnil sem se in jezno odvrnil:

»To je javno mesto. Izvedel sem, da Vatikan izvaja razne diverzije. Samo doktor Miles je še živ in tudi nanj so pritisnili. Bog nam pomagaj, ti ljudje pobijajo vse, ki so povezani z mojimi zvitki.«

»Torej se končno začni zavedati nevarnosti! Dovolj je tiščanja glave v pesek z razgaljeno ritjo. Tudi Mohamed se ni oglasil, čeprav je obljubil. Minilo je tri tedne, a od njega še ni glasu.«

Spustil sem pogled na tla in žalostno pripomnil:

»Mogoče so od-nesrečili tudi njega. Si ga poskušala poklicati? Tukaj imajo javni telefon.«

Mary je zgroženo odkimala:

»Ti in tehnika se res ne razumeta. Kakor hitro njegov mobi doseže klicni signal, bodo vedeli, od kod ga kličem. Ne bodo sicer vedeli, kdo kliče, a to jih niti ne bo zani-

malo. V delcu sekunde bodo do metra natančno določili lokacijo. Zatem bodo potrebovali pol ure, da bodo izolirali ta del Lutona. Preden boš prdnil, bo tu nekdo, ki ti bo obrisal rit.«

Spričo Marijinega pesimizma mi je obraz okamnel od jeze:

»Preveč si paranoična. Če ga nisi ti poskušala poklicati, ga bom pa jaz. Nekaj čez polnoč ga pokličem, da ga ne zbudim sredi noči. Saj veš, kakšen je.«

»Ne nori! Če so se dokopali do njega, potem čakajo na klic. Najti morava posredno pot.«

Postajal sem vse bolj besen. Vse pomembne strokovnjake, ki sem jim zaupal, so odnesle različne nesreče. Vse so se zgodile v zadnjem tednu. Vatikan se je odločil za temeljito čiščenje. Torej sva bila v luči te terminacije odvisna zgolj od svoje večine izmikanja.

Mary je hitro zaspala. Opolnoči sem ostal popolnoma sam. Srce mi je besno razbijalo. Bil sem do amena razburjen. Vsa ta norija me je utesnjevala, mi jemala zrak za dihanje. V baru so čepeli samo običajni ponočnjakarji. Ta hiša je bila znana po precej ohlapnem delovnem času.

V kotu je sedel mož, ki me je pozorno spremljal. Bil je očitnejši od prostitutke iz Dr. Relax cluba. On je edini izstopal iz te jate nočnih ptic. Namignil sem nataraku in prinesel mi je konjak. Zahotelo se mi je rjave pijače, ki sem jo dobil v precej neuglednem kozarcu. Delal sem se, da ne opazim moža v kotu. Čez čas je vstal in stopil proti meni. Prisedel je in me ogovoril:

»Gospod Dickson, trenutno ste precej popularni.«

Obrnem se proti gizdalinsko oblečenemu možu z dolgim čopom, izrazitimi zalizci in pegastim deškim obrazom. V oči mi je padel prstan z rdečim rubinom. Zlovollno sem vprašal:

»Se mogoče poznava? Ne spomnim se vas.«

On je zaupljivo prikimal:

»Naj se predstavim, sem sir Robert Charleston. Vaše delo že dolgo opazujemo in vemo za vaše težave z nekaterimi vplivnimi krogi. Niste edini, ki imate težave z njihovim pogledom na svet.«

Še vedno sem bil nerazpoložen:

»Svoje težave bom zmogel razrešiti.«

Robert mi je nevljudno segel v besedo:

»Vi ne boste ničesar rešili. Brez Mary, obdarjeno z dragoceno in redko močjo, bi zdaj zabavali črve v krsti. Vatikan bo storil vse, da se dokoplje do vaših dragocenosti. Zaradi svojega obstoja ne more in ne sme dovoliti resnici, da pride med ljudi.«

»In kaj imate vi s tem? Mi želite prodati nezgodno zavarovanje?« sem zlovoljno odvrnil.

Mož se je ledeno nasmehnil:

»Pripadam starodavni organizaciji, ki mora preprečiti Vatikanu nakano, da se dokoplje do vaših dragocenosti. Prihaja čas za resnico in mi ji pomagamo na svet.«

Dvignil sem glas:

»Torej še ena Resnica?« in naveličano pihnem: »Kaj ni vseeno, kakšne barve je mačka. Važno je, da lovi miši.«

On je z očmi oprezno preletel zdolgočasene goste in mi odvrnil:

»Dragi doktor, v našem interesu je, da vaša odkritja pridejo v javnost. Dovolj je preko dva tisoč let zavajanja in sramotenja naše gospe Marije Magdalene. Ona, plemenita gospa, ki je nesposobnemu odrešeniku oprala

noge s solzami ljubezni, je onečaščena z vlogo kurbe. Ves Vatikan stoji na krvavi laži! Vse dogme so izmišljija, rojena iz perverzних grehov senilnih pedrov. Vidva z gospodično Mary sta naletela na nekaj, česar po njihovem ne bi smel nihče najti. Zdaj bodo storili vse, da nadležna najdba izgine. Z vsemi, ki so bili nesrečno vpleteni v najdbo, bo Vatikan, če še ni, hitro opravil in počistil sledove. Na poti jim pravzaprav resno stojita samo vidva z Mary. Vaša sodelavka je s svojo nenadzorovano močjo dvorezen meč, ki varuje in uničuje. Njena moč žge vati-kanske pedofilske plemiče bolj od vsega drugega.«

Kljubovalno sem odvrnil:

»In zakaj vas tako skrbi najina varnost?«

Zainteresirano je vzdihnil:

»Imamo skupne sovražnike. To je za začetek dovolj. Vemo za vaš sestanek s predstavnikoma, kako naj rečem,« je iskal besede in me prestrelil s sivimi deškimi očmi:

»Konkurenčnega reda, ki je trenutno konformistično v službi Vatikana. Verjetno sploh niste na tekočem, kaj se dogaja v zunanjem svetu.«

Malce jezno sem mu skočil v besedo:

»Potem me razsvetlite!«

Mirno je nadaljeval:

»Gospoda Selimija so preselili v vojaški raziskovalni laboratorij. Njegova odkritja niso mogla ostati neopazna. Odkar Amerika na svoji koži občuti bolečino izgube prvenstva v nekaterih znanstvenih panogah, so ustanovili posebno agencijo in od takrat pomemben del znanosti razumejo kot vojno cono.«

Tega skoraj nisem mogel požreti. A kljub dvomu sem globoko v sebi čutil, da se ravnodušni aristokrat ne moti. Očitno pripada organizaciji, ki je zelo natančno spremljala odkritja v Votlini. Nisem vedel, kaj naj mu rečem. Sam je nadaljeval:

»Žal je gospod Selimi izven našega dosega. Upam, da je tudi izven dosega Falconejevih klavcev. Vodja našega reda in dvanajst najvišjih so pospravili brez izstreljenega strela. Ko gre za zaščito mrtvih dogem, so ti možje neusmiljeni. Zatorej sem tukaj, da spravim na varno vas in predvsem vaše dragocenosti.«

Čakal je na moj odziv. Srknil sem požirek. Moč etanola mi je pognala kri po žilah. Na hitro sem preiskal prostor. Očitno nisva nikogar zanimala. Uganil je moje misli:

»Trenutno sva še sama. Naj vam razložim, kdo je gospod Luigi Falcone. Ta neizprosni mož je postal kardinal, ker je organiziral posebno službo za eliminiranje grešnikov v službi Jezusovi. Mimogrede je tej družini vrhunskih terminatorjev razširil pristojnosti na vse, ki niso povšeči Kuriji in predvsem njegovemu pogledu na svet. Vešči so stvari, ki jih počne gospodična Mary in so sploh nadležni razbijaji. Nekaj stoletij, do pred kratkim, smo vzdrževali nekakšno premirje,« je globoko vdihnil, izdihnil in znova vdihnil:

»Nekakšen pakt o nenapadanju. Oni se niso vtikali v nas, mi smo ostali v ozadju in nismo silili v ospredje scene. Zdaj je te idile nepreklicno konec. Zavedajo se, da resnice ni več možno držati pod pokrovom nadzora. Mogoče čutijo, da se jim čas izteka, kajti duh Gospe je vse močnejši. Ta trenutek, ko se pogovarjava, se zateguje zanka okoli vaju. Ko vaju najdejo, bodo znali priti do dragocenosti. Mi vaju lahko zaščitimo in dragocenosti spravimo na varno mesto.«

Prijazno se mi je nasmehnil. Ne vem čemu, a njegova ponudba mi ni bila všeč. Nekaj me je motila in nisem vedel, kaj. Okleval sem z odgovorom.

Mary je razrešila moje dvome. Najbrž se je zbudila in je znova kaj čarala. Elegantno je vstopila in tiho prisedla. Najprej naju je oba s sogovornikom premerila z ne še

čistim pogledom, zatem je brez običajnih vljudnosti ogorčila mojega sogovornika:

»Vi ste pripadnik Marijinega reda iz Magdale. Imate značilen,« je za hip postala, »kako naj rečem, vonj in to me je zbudilo.«

Mož je ponosno prikimal:

»Vse v imenu naše Gospe.«

Mary ledeno pribije:

»Tudi žrtvovanje novorojenčka?«

Robert se je najprej vljudno nasmehnil in takoj zatem je prebledel:

»Kako veste?« in poskušal pogoltniti v hipu zasušeno slino. Še tisto malo barve na njegovem obrazu je izginilo. Najbrž se mu je posvetilo. Mišice so se mu napele. Mary se je globoko zazrla v njegove nemirne oči:

»Glede na to, da ste sveži član Dvanajsterih, ste zelo šibki. Vaš red je pred neizogibnim koncem. Saj še sebe ne morete zaščititi, kaj šele naju!«

Naenkrat sem se počutil izločenega. Dva sfuzlana čarovnika iz Oza sta se nategovala pred mojimi očmi.

Roberta je oblil hladen pot. Videl sem kapljice znoja. Z naporom je izdaval:

»Torej niso bili Falconejevi psi, temveč vi. Kako? Zakaj?«

Mary se je suvereno nasmehnila:

»Preden ste se odločili za igro, bi morali proučiti svoje možnosti. Na zanimiv način sem izvedela, da vaš red hira že stoletja. Vaši nasprotniki so proti vam uporabili vaše orožje. Nategovali so vas stoletja, ker so uporabili pravi vazelin. Ničesar niste čutili, saj so vas pustili pri miru in niste mogli spoznati svoje šibkosti. Stosedemintrideseti *magicanus pontifex maximus* je padel hitreje od vajenca. To se ne bi moglo zgoditi, če vas ne bi tako oslabili. Veste, kaj je težava porekla vašega reda?«

Mož je zmedeno odkimal.

Mary se je znova nasmehnila in resno dodala:

»Vaš red temelji na silah, ki za svoj vpliv vedno deluje preko drugih. To je slabost in župniki so jo izkoristili proti vam. Če naju kdo ogroža, je to vaša bližina. S svojo indigo avro sijete kilometre daleč. Še Falconejevi vajenci so sposobni natančnega lociranja vaše trenutne lokacije. Za vse bo bolje, da se odstranite iz najine bližine.«

»Saj menda ne mislita, da se lahko izogneta in dočaka ta starost s sedenjem na dragocenostih? Ali pač?« je dvignil glas in nadaljeval:

»Poglejmo to z druge strani. Našel sem vas brez gizmov, ki jih imajo vatikanski volkovi. Kaj to pomeni? Naš red je kljub vsem udarcem še vedno dovolj močan, da vas stisne v kot,« in se je nasmehnil:

»Ampak mi vas ne želimo stisniti v kot,« je izostril pogled v Marijine oči:

»Mi želimo, da se zaključi, kar se je začelo in vaši preganjalci bodo ostali brez moči. Ko bo naša Gospa vstala iz krvi, rojene v grehu, se bo tehtnica obrnila v drugo stran. Vaša moč bo blagoslov in ne prekletstvo. Cerkev vas preganja, ker se vas boji. Zaveda se, da ste nemočen plen, dokler ste sami. Poskušajo vse, da nas držijo narazen.«

Mary ga je prekinila:

»Vem, kaj želite dokončati. Če bi hotela, da je storjeno, ne bi prekinila krvavega obreda.«

Robert je mračno prikimal:

»Seveda, prekinili ste ga z najboljšimi nameni. Žal se zlo vedno rojeva iz dobrih namenov. Vaša moč je posledica posebnih okoliščin in dokler ni obred dokončan, boste ostali zgolj preganjena zver. Naj vam poenostavim zadevo. Dokler se ne konča ta obred, bo vaša usoda neizpolnjena. Moč, ki jo nosite je prekleta in preganjena.«

Tesnoba je legla na skupinico. Počasi sem začel razumovati vso to zmešnjavo. Sedel sem z dvema frikoma, ki sveče prižigata s prsti in ne vžigalniki. Kaj vruga je prekinila ta vse bolj zmešana ženska? Hotel sem nekaj vprašati, a sem raje molčal. Čakal sem na njuno prisrčno izjavo umobolnosti.

Mary je prekinila tišino. Naveličano je vzdihnila:

»Prav dobro se znam braniti. Ne bom sodelovala pri krvnem darovanju. V zadnjih dneh mi je marsikaj postalo jasno. Teorija zarote o Gospe, ki jo je zatrla Cerkev, je že do amena zljajnana. Izmisлите si kaj novega. «

Robert se je vzravnal:

»Mi se ne zabavamo s teorijami zarote, temveč z realnimi problemi tega sveta. Ne domišljajte si preveč. Kljub tem močem niste nobena pravičniška božja izvoljenka, temveč zgolj preganjena zver.«

Mary je priprla oči:

»Tukaj so! Presneto, kako prav sem imela glede vaše avre. Zasedovalci so tukaj,« in je z obupanim pogledom iskala moje oči. Takoj sem se zbudil iz nekakšne otrplosti:

»Presneto,« sem uspel izdavititi in skočil na noge. Na natararjev pult sem položil bankovec:

»Obdržite drobiž,«

Robert naju je poskusil še ustaviti:

»Jaz ničesar ne čutim.«

Mary je hladno odvrnila:

»Saj ne lovijo vas, temveč naju.«

On vztraja:

»Imam dovolj hiter avto s skrekano kartico.«

Spogledala sva se.

Skupina kakšnih dvajsetih okretnih terenskih vozil se je približno kilometer pred Lutonom razpršila. Vsak je

vedel, kam mora. Kardinal Falcone je osebno spremljal zaključno operacijo z zasebnega reaktorja, lebdečega na robu Letališča Luton. Na velikem zaslonu je razporejal skupine svojih agentov. Duhovnik Slemenc in škof Berger sta spremljala kardinalovo vnemo. Končno je Berger spregovoril:

»Pa ste prepričani, da sta tam?«

Odgovoril mu je prečastiti:

»To je avra Magdalca. V bližini so taktično razporejene tri njihove skupine. Svoje prisotnosti ne morejo skriti, pravzaprav je niti ne poskušajo. Napuh je ena od njihovih vrlin, ki nam je že velikokrat koristila.«

Falcone je sklenil roke:

»Tale, ki najbolj sveti, je eden od njihovega novega vodstva. Tile okoli so nepomembni Satanovi vojščaki. Uradno so že pet tednov teroristična grožnja in mi jo bomo odstranili v skladu s pogodbo z ETF in BATS. Čemu bi pomemben član Magdalcev odšel v Luton? Sled za Mary gre v smeri Lutona. Torej je logično, da so se bratje v orožju srečali.«

Slemenc je vljudno vskočil v besedo:

»Saj ne vemo, če so Magdalci vpleteni?«

Kardinal je prikimal:

»Pa še kako so vpleteni. Mary je prekinila njihovo krvno darovanje.«

Berger je komentiral:

»Saj ne vemo, če,« a ga je kardinal grobo prekinil:

»Prekinila je žrtvovanje in oni so ugotovili, kdo jim je pokončal glavo. Zdaj najbrž vedo, da smo jih nekaj stoletij vlekli za nos, zato jih moramo odstraniti iz zgodovine.«

»Logično je, da bi pomislili na nas.«

Kardinal se je nasmehnil in odkimal:

»Ne! Dobro vedo, da jih ne bomo neposredno napadli, saj bi s tem porušili ravnotežje stvari in prehitro bi se zavedli svoje šibkosti. Nekaj je šlo hudo narobe z njihove strani in zdaj poskušajo rešiti, kar se rešiti da.«

Škof Berger je vrtal:

»In kaj bi šlo to narobe?«

Kardinal je naveličano odvrnil:

»Od zadnjega utelešenja Elejle vemo, kakšen je ta postopek in kdaj moramo stopiti na sceno. Zate,« in se je obrnil proti Bergerju: »Bom stvar na hitro ponovil,« in zajel sapo:

»Za utelešenje Elejle v Drugotnosti je potreben urok, ki ga mora izurjen mag izreči v Drugotnosti. To je urok, ki izvajalcu podari veliko moč in čudežne uvide. Z urokom sproži utelešenje Elejle, ki se zgodi nekaj desetletij kasneje. Mag, ki je priklical Elejlo, zatem utelešenju simbolično podari moč. Mag je takrat silno star in želi mlademu telesu, obdarjenemu s prekletstvom Elejle, predati svoje življenje in moč. To je trenutek ko se združita dve, do tedaj ločeni kači.«

Berger je odmahnil z glavo:

»Kaj ima to s tukajšnjo norostjo?«

Kardinal je potrpežljivo nadaljeval:

»Votlina, ki je žal ruševina, je hranila ta urok moči. Ne vemo, kako in zakaj so se dragocenosti znašle tukaj, ne sanja se nam, čemu je bil urok izpisan na steni votline. Utelešenje Elejle je možno doseči še drugače. Če urok prebere nekdo v tem svetu, je za utelešenje Elejle v Dru-

gotnosti potrebno izvesti posebno krvno darovanje. Kri nedolžnega, rojenega v grehu, sproži utelešenje v obdobju med petimi in sedmimi desetletji. Urok je bil izveden, a krvno darovanje je bilo prekinjeno. Logično je, da se Magdalci poskušajo povezati z osebo, ki je izrekla urok.«

»In zakaj nas mora to skrbeti?«

Kardinal je bil že precej nestrpen do Bergerjeve omejene inteligence. Dober je za puščanje krvi, a njegov preprost duh je vedno odpovedal pri malce zahtevnejših operacijah:

»Samo zate še enkrat ponovim. S puščanjem pankrtove krvi vemo, kdaj in kako se bo pojavil nov basilea. To posledično pomeni, da vemo, kdaj se bo pojavil Mešarah in kakšne naloge čakajo naše Čuvaje. To, kar se je zdaj zgodilo, se še ni, in zato moramo počistite vse v zvezi s to zmedo in upati na najboljše.«

Prečastiti Slemenc je nadaljeval pripoved:

»Upajmo, da se po zaključku operacije ne bo nič zgodilo. Molimo, da bo izvedba uroka v našem svetu izzvenela v prazno. Mary je samo znanstvenica, ki do uroka sploh ni verjela v te sile. Torej uroka ni usmerila v Drugotnost, ker se ji v času bralne zabave ni razmišljala o

ničemer drugim, razen o akademskih cvetkah. To je naša prednost.«

Škof Berger je prikimal. Kardinal se je v upanju, da je ustrežljiv škof končno dojel smisel zapletene operacije, lahko posvetil dogodkom na velikem ekranu:

»Še sedem minut in vse enote bodo na položajih. Res smo jih dobro oslabili, saj sploh ne slutijo naše prisotnosti.«

Duhovnik je priprl oči in mrmral neke nerazumljive, semitsko zveneče besede. Čez nekaj trenutkov je bliskovito odprl oči:

»Mary nas je začutila,« običajna rdečica je izginila z obraza:

»Pravzaprav je začutila mene. Vedel se, da ne smem z vami. S svojo prisotnostjo ogrožam celo akcijo. Vidite?« in je pokazal na ekran. Kardinal ga je pomiril:

»To še nič ne pomeni. Kam pa lahko pobegnejo?«

»Če bi jih naskočili, preden bi me Mary začutila, bi bilo precej lažje. Zdaj pa ...«

Kardinal je dokončal njegove besede:

»Zdaj pa jih bomo polovili znotraj obroča. Saj nimajo kam!«

»Ne podcenjujte Mary.«

»Saj je ne, a ona je sama proti dvajsetim skupinam. Takoj bom dal znak.«

Kardinal je s kretnjo dal znak:

»Začnite. Ne pobirajte ranjencev ali ujetnikov. Tako boste lažje napisali poročilo.«

Mary in Dick sta bliskovito spakirala najnujnejše. Obleke sta lahko pogrešala, a brez podatkov o raziskavah nista mogla. Robert ju je nestrpno priganjal. Živčno je zgrabil mobija:

»Fantje, bodite previdni. Družba prihaja.«

Bliskovito so stekli do parkiranega terenca:

»S tem jim bomo ucvrli. Oni razmišljajo o kripi, a doletela jih bo makina.«

Napad je bil bliskovit. Robertovi ljudje so hitro podlegli. Vrhunsko opremljeni specialci s keramičnim oro-

žjem so zlahka obvladali nedeljske bojavnike. Redki, ki so obvladali magijo, so bili nemočni proti uroku prečastitega Slemenca.

Robert je do konca pritisnil stopalko za hitrost. Avto je izstrelilo proti prazni glavni cesti. Gume so zaškripale in bliskovito je odbrzel proti krožišču. Tam se je povprek postavil enako velik terenec. Robert se je spretno izognil. Trije možje so namerili orožje. Zaslišal sem udarjanje nabojev ob kovino.

»Presneto, s keramiko nas tolčejo,« je preklinjal: »Še sreča, da sem nabavil neprebojno makino.«

Mary je nekaj zamrmrala. Robert je zavil na levo. Besno je postavil drsnik v skrajno desno. Žal je bila Enterprise Way slepa ulica. Iz parkirišča na levi proti nam sta zapeljala dva terenca. Mary je odločno ukazala:

»Ustavi!«

Jezno sem odkimal z glavo:

»Če ne veš, poskušamo jim pobegniti!«

Ona je vztrajala:

»Preveč jih je. Obrni in ustavi!«

Robert je sunkovito obrnil krmilo in ustavili smo se tik pred koncem slepe ulice. Mary je skočila ven. Dva para žarometov sta se začela približevati. Naenkrat sem zaslišal detonacijo. Oba avta zasledovalcev vrže v zrak in s truščem padeta na tla. Mary se je zatem obrnila še k nasproti prihajajočem terencu. Iz desnega okna je začela deževati keramična toča. A ne za dolgo. Mary je naredila novo bizarnost. S kretljivo je dvignila težko drvečo gmoto v zrak, da nas je bliskovito preskočila. Še z enim gibom rok se je ta gmota ob stiku s tlemi začela obračati in se za grande finale še vnela. Mary se je usedla na zadnji sedež in mirno rekla:

»Gremo zdaj naprej. Zapelji do krožišča in potem pojdi na Warden Hill road. Zatem boš zavil levo in ob naselju dosegel severni rob mesta.«

Bil sem ves razburjen. Mary je bila čisto mirna. Gotovo je pobila najmanj deset ljudi, a je to sprejela, kot bi prišla s čajanke. Tudi Robert je bil precej miren. Mary je čutila moj nemir in vretje pod pokrovom pameti:

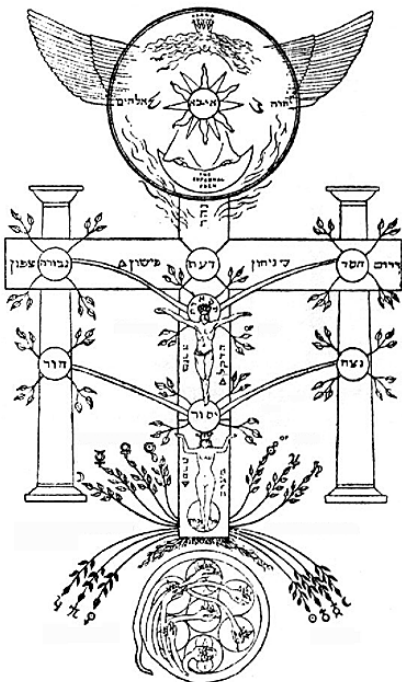
»Najbrž se ne strinjaš s tem, kar sem storila. Morala sem. Saj si videl, da imajo tipi keramično orožje, ki ga ne more izslediti noben satelit. Tle nindža župniki bodo vse storili, da nas ustavijo. Ravno zato želim, da se peljemo

po robu naselja. Tako je manj možnosti, da nas naskočijo s stranske ulice.«

Z očmi sem vrtel po zraku. Ura je bila dve ponoči. Mesto je spalo, a mi smo se šli pravo vojno.

Polfinale

oba je bila skromna. Kardinal Falcone je v spremstvu svojih najboljših obveščevalcev pretresel celotno bivališče pobeglih arheologov. Ostala je večina njune prtljage. Tudi najeti avto je stal na parkirišču.

»Torej niste nič našli?« se je strogo obrnil proti poveljujočem. Ta je razočarano odvrnil:

»Čeprav se jima je mudilo, sta pobrala vse pomembne stvari. Odstranili smo sedemnajst pripadnikov sekte, sami smo izgubili devet ljudi in tri avtomobile. Te škode nam niso povzročili člani sekte, temveč ...,« a ga je kardinal prekinil:

»Vem! Krhka arheologinja je vaše specialce brez ene same pesti na gobec prebutala in razmetala. Upam, da v poročila ne boste napisali, kako vas je pretepla ženska brez vojaškega urjenja.«

Poveljnik je prikimal. Razumel je kardinalov namig in se umaknil. Tedaj je vstopil še duhovnik Jožef Slemenc v spremstvu gospoda Marka Lesnika. Kardinal je takoj opazil ugledno oblečenega profesorja:

»Profesor Lesnik, kako naj vam pomagam?«

Gospod Lesnik se je razgledal:

»Vaša eminenca, ta vojaška akcija je bila nepotrebna. Zdaj veste, da je doktorico Smithovo težko ujeti. Mogoče ste uporabili napačna sredstva. Veste, nadležne muhe ne obstreljujemo s topom, temveč jo lopnemo z muholovko.«

Kardinal je režeče vprašal:

»Bi nas podučili o vaši muholovki?«

Marko je skomignil z rameni:

»Najprej ju ne poskušajte loviti kot preganjene zveri. Zdaj sta prepričana, da ju želite nasilno odstraniti. Doktorica Smithova se je s svojimi sposobnostmi dokopala do mnogih skrivnosti, zato si je zadala samo eno nalogo.«

Kardinal je zlovoljno vprašal:

»Kakšno nalogo? Razsvetlite nas.«

Marko se je spogledal z duhovnikom:

»Na svoj način bo poskušala obdržati stik s svetom. To bo storila tako, da bo dragocenosti lahko našel samo nekdo, ki ve, čemu služijo in jih bo znal uporabiti. Če lahko govorim v imenu Čuvajev, ste postali s svojim bučnim razgrajanjem precejšnja motnja. Priporočam vam malce potuhnjenosti. Ona je spoznala vašo dušo in zazna

jo lahko na precejšnji oddaljenosti. Podobno je tudi z mano ali prečastitim Slemencem.«

Kardinal je nenavdušeno zakrilil z rokami:

»In kaj torej predlagate? Naj se odpeljem na drugo stran sveta in od tam vodim ta lov?«

Marko se je kislo nasmehnil:

»Ne. Prekinite s tem. Zadevo predajte ETF.«

Kardinal je jezno pihnil:

»Nikakor se ne morem odpovedati temu lovu. Moram ju dobiti v pest. Zgodba s temi manuskripti in obema prstanoma se mora končati pod mojim nadzorom. Zraven ne smem spustiti dodatnih parov radovednih oči.«

Marko mu je skočil v besedo:

»A med vašim inkvizicijskim pregonom so dragoceno-
sti vse bližje Marijinemu redu iz Magdale. Član Dva-
najsterice jima je turistični vodič. Brez vaših desperado-
sov se to ne bi zgodilo. Tudi jaz bi ju rad zgrabil in dobil
nadzor nad dragocenimi najdbami, zlasti prstanoma.
Dobro veste, prej ali slej bomo prstana potrebovali, in
takrat morata biti pod našim nadzorom.«

Kardinal je jezno pihal in se spogledal z duhovnikom:

»Jožef, si tudi ti z njim?«

Jožef je previdno prikimal, kot bi hotel balansirati med pokornostjo kardinalu in zvestobo Čuvajem:

»Saj sem tudi jaz Čuvaj. Z Markom se strinjava glede načina, kako do dragocenosti. Naj fizični pregon nadaljuje ETF, a Čuvaji bomo pristrigili peruti gospodične Smit-hove. Gotovo je zaradi uroka kos vsakemu od vaših, a ne verjamem, da se lahko njena moč primerja s silnostjo dveh aganealov.«

Kardinal je popustil:

»Naj bo po vaše. Če se do doktorja in doktorice ne dokopljete v naslednjih dveh tednih, se bom oprijel svoje gorjače in še naprej s topništvo streljal na muho.«

Marko je suvereno odvrnil:

»V naslednjih dveh mesecih se ju sploh ne bomo pritaknili. Držali se bomo v varni oddaljenosti. Hočem, da pozabita na pregon, naj mislita, da smo odnehali s fizičnim lovom. Naj se dokopljeta do kakšnega uporabnega odkritja.«

»Odkritja?«

Marko je ledeno odvrnil:

»Natančno tako!«

»Ne vem, če si lahko dovolimo dodatnega olja na ogenj.«

Marko je rezko pribil z močjo najmočnejšega aganeala:

»Vaši teološki problemi so v tej vojni nepomembni! Ko ti gori hiša, ne razmišljaš, če si pustil vključen pralni stroj.«

Mohamed se je v podzemni luknji, dasiravno razkošno obširni, počutil precej utesnjeno. Pogrešal je neskončno puščavo rodne Jordanije. Ves ta nadzor ga je tiščal v samo srce duše.

Opazoval je temno tekočino v plastični skodelici. Brozgica, ljubkovalno imenovana za kavo, je zaradi plastike še manj užitna. Pogrešal je svoj kofeinski šus.

Prisedel je Peter:

»Mislil sem, da boš vriskal od sreče.«

Odsotno je dvignil glavo:

»Zaprтости v kletki nisem vajen in je ne maram. Počutim se kot trofeja na opazovanju.«

Peter je prikimal:

»Razumem tvoje občutke. Saj razumeš motive agencije.«

Segel je po plastični skodelici, srknil požirek in se nakremžil:

»Ta presneta greznica! Ta brozgica me opominja neke vrste ujetništvo. Najbrž še aparat v arestu ne plju-ne takšnega odvajala. Zakaj moramo biti ves čas v tej luknji? Res je, delovni pogoji so mokre sanje vsakega fizika. Žal pa rejting zbijajo bivalni pogoji.«

»Žal ne smejo tvegati. Še zlasti ne s tabo. Odkril si čisto novo veselje. Pomisli, v kako kratkem času si opravil delo, ki mu ni kos niti vrhunski inštitut s stotnijo strokovnjakov.«

Razočarano je odkimal in vzdihnil:

»Ampak jaz nimam nič od tega. Niti članka ne smem napisati in poslati.«

Peter ga je pomiril:

»Še bo čas za pisanje člankov in slavo. Samo malo še potrpi. Kakor hitro bo vojska ugotovila, kako je ta svet na drugih valovnih dolžinah nepomemben za nacionalno varnost, te bodo na rokah nesli na površje. Samo potrpi še malo.«

Nejevoljno je odložil kozarec:

»Ravno to me skrbi. Po enačbah je možno snov teoretično poslati v tisti drugi svet in jo potem tudi vrniti nazaj.«

Peter je zamahnil z roko:

»Ja, možno je, a je energijska bilanca za nekaj atomov takšna, da odpade vsaka misel pošiljanja in vračanja. Med konstantama je tolikšen razkorak, kot je med miss univerzum in poveženo žabo.«

Mohamed je trpko dodal:

»Za pot tja sem našel matematično in tudi praktično rešitev. Včeraj sem poslal še vodikovo jedro. Vse je v valovni dolžini. Vračanje pa je na srečo druga pesem.«

Peter se je zresnil:

»In to pomeni?«

Zlovoljno je odvrnil:

»Tja lahko pošljemo specialce, da se pozabavajo s tujim svetom, a pot nazaj je limita v neskončnost. Nešteto-krat sem preveril izračune in vedno ista pesem. V praksi to pomeni, dekleta in fantje lahko dobijo samo enosmerno vozovnico. Dospetje v srečni novi svet lahko razberemo samo iz nevtrinskega odtisa. Seveda pa tudi za to enosmerno pot nimam niti približno dovolj sredstev. Za enega samega človeka je potreben desetkratnik desetletne celotne svetovne energije. Torej je tudi to praktično limit z neskončnostjo.«

»Kljub vsemu, ti je uspelo našo materijo spraviti v drugo vesolje?«

Oklevajoče je prikimal:

»Tako mislim. Sicer še vsi izračuni niso dokončani, a sem blizu potrditve.«

»In ti molčiš? Še sanja se ti ne, kako blizu si Nobelove nagrade.«

Mohamed je trpko odvrnil:

»Dokler sem v tej luknji, je limit v neskončnost tudi pot do nje.«

Peter je ponovil:

»Limit v neskončnost s srečnim koncem.«

Majhna skupina se je srečala v zanemarjenem motelu sredi puščave. Tako so bili daleč od morebitnih zalezovalcev.

Prvi mož je začel:

»Sin ubitega mojstra je prevzel njegovo vlogo. Ne vemo, če je dovolj sposoben, čeprav je bil ves čas vzgajan za to čast.«

Drugi mož je prikimal:

»Sinovo prevzemanje očetove časti je v zgodovini Reda posebnost in ne običaj.«

Vmešal se je tretji mož:

»Sin je prevzel korporacijo in ta je zaledje vseh naših operacij. Še zlasti v teh težkih trenutkih je nujno držanje kontinuitete.«

Drugi je dodal:

»Ni na nas razmišljanje o tem. Imamo pomembnejše opravke,« je prekinil debato o nasledstvu in vse premeril z živahnimi očmi:

»Kako je z gospodom Selimijem?«

Tedaj je v zatemnjeno sobo vstopila postava. Vsi trije so se obrnili. Prvi se je nasmehnil:

»Mike, ravno prav si prišel.«

Mike je molče sedel na prazen zanemarjen stol in premeril vse tri sogovornike:

»Gospod Selimi je nedosegljiv. Agencija ga je odpeljala v svojo najbolj zastraženo luknjo. Tudi jaz sem imel obilo težav zaradi izognibanja zasledovalcem. Tukaj postaja prevroče za naše akcije.«

»Si govoril z Gregom?«

Mike je prikimal. Prvi je nadaljeval:

»Kaj imamo od gospoda Selimija? Saj nisi prišel praznih rok?«

Mike je odvrnil:

»Kaj naj bi imeli od Mohameda? Jaz sem opravljaj svojo nalogo, dokler ga niso skrili v luknjo in se me lotili s frišno agencijo.«

Prvi je razočarano položil roki na oguljeno mizo:

»Torej smo samo debatni krožek. Pri ključni nalogi smo doživeli neuspeh.«

Mike je odkimal:

»Mi nismo zakrivili neuspeha. Mohamed je gotovo že dokazal obstoj drugega vesolja. To bo prvi udarec Vatikanu in krščanskemu svetu. Drugi udarec bo prispevalo delo naših angleških kolegov. Čisto na koncu pa pride še tretji udarec.«

»In kako bomo izvedli zgolj prvi udarec?«

Mike je vzdihnil:

»Stvar je nekako takšna. Morali bomo v luknjo, pobrati podatke in verjetno luknjo na koncu uničiti.«

Vsi trije so široko odprli usta. Mike je omenil vdor v najstrožje varovane instalacije, kot bi govoril o sprehajanju psa.

Prvi je vprašal:

»Zakaj bi morali uničevati?«

Mike je ravnodušno odvrnil:

»Namen raziskav ni razkrivanje vesoljnih resnic, temveč iskanje poti do Drugotnosti. Generali želijo dobiti monopol nad vstopnicami v Drugotnost in tega ne bodo pripravljene deliti še vsaj petdeset let. Če jim preprečimo raziskave in rezultate objavimo, bo prišlo do neslutene zmede.«

»Torej prevzemamo vlogo protimonopolne agencije.«

Mike je prikimal.

Robert je ostal v bližini Neila in Mary. Vselili so se v veliko podeželsko hišo v lasti Korporacije Gillman. Robert, *pontifex* in šef angleških operacij, je lahko uporabljal njene nepremičnine.

Minil je mesec dni od bega. Po čudežu je jesensko deževje zamujalo. Še bog je hotel, da se oba arheologa posvetita skrivnostim manuskriptov. Robert je občasno navrgel, da bi bilo fino, če bi še kdo drug poznal lokacijo dragocenosti. Vedno sta ga vljudno zavračala.

Nekega večera je Mary prestrelila peklena bolečina. Sedela je na verandi in opazovala rdečo večerno zarjo. Stisnilo jo je sredi možganov. Nekaj je vanjo vtisnilo razbeljeno železo. Sunkovito je vstala, se prijela za glavo in padla na tla. Nenaravna sila jo je zgrabila in pretresala. Prvi je opazil stražar na balkonu blizu verande. Iz ust ji je prihajala pena.

Z Robertom sva stekla proti trzajočemu telesu in jo zgrabila, a naju je neka zjebana sila vrgla v kot verande. Kmalu je priteklo še nekaj varnostnikov. Vsi so podzavestno potegnili orožje. Robert jim je nakazal, da jih ne potrebujeva. Pobral sem se:

»Jebeno čarovniško sranje!«

Robert je obstal na varnostni razdalji. Opazovala sva odštekano sceno. Iz ust se ji je cedila pena, kot bi jo zvila božjast. A božjast te ne vrže, kot vrečo krompirja.

»Pazljivo. To je nekaj novega.«

Obrnil sem glavo proti Robertu:

»Pa ja ne?«

Robert je prikimal:

»Nenadzorovano se je povezala s silami Onkraj.«

Nasmehnil sem se:

»Ta *onkraj* je gotovo lokalna blaznica.«

»Čutim prisotnost nečesa ...« je rekel s priprtimi očmi, kot bi padel v trans. Jezno sem odkimal:

»Zdaj bo še tebe odneslo v vaša jebena oblazinjena nebesa!«

Mary se je sunkovito dvignila. Čeprav je odprla oči, te niso gledale. Pena je izginila, kot se je pojavila. Nepremično je stala in se nenaravno zibala. Začela je recitirati tisti jezbeni jezik:

**»Elejla nandi! Elejla nandi! Damejah nandi!
Mebeab edanim tišela vet nandi. Abadon at sašoz.
Elejla! Elejla!«**

Skušal sem jo zgrabiti za rame, a me je neznan sila zalučala po tleh, da sem telebnil kot šutiran hlod. Robert se je smehljajal s priprtimi očmi. Kaj pri raztrgani Jezusovi rjuhi je tako smešnega? Kot bi mu ga vlekla v drugem svetu. Odpiljena frik scena.

Ona je še kar brbotala v tem tujem jeziku. Nisem je več poslušal. Očitno je blebetala nekakšen zmešan urok. Odločil sem se, to je preveč tudi za mojo nadstandardno

toleranco. Hotel sem zgrabiti kljuko vrat, a me je sila prikovala na mesto. V glavi sem zaslišal njen milozvočni glas:

»Zdaj ne moreš nikamor. Pot navzdol je odprta ...«

Zvok in sliko sem izgubil. Kmalu še zavest.

Mežikajoče sem odprl oči. Zbudil me je nočni mraz. Zaslišal sem mrmranje. Za hip sem pomislil, da sem tudi jaz odrajal v plesno dvorano oblazinjene blaznice. Sunkovito sem se postavil v sedeč položaj in začutil bolečino, podobno perfektnemu mačku. Ampak do mačka nekako nisem imel pravice, saj se nisem spomnil, da bi pijančeval. Mary, Robert in nekaj njegovih desperadosov me je opazovalo. Mary je prva spregovorila:

»Si le prišel k sebi. Kako se počutiš?« in mi je ponudila roko. Odkimal sem in se pogladil po zatilju:

»Jebeno tigrasto. Kaj se je zgodilo? Poskusi mi razložiti z domačimi besedami in ostani na tej strani zidu blaznice.«

Mary se je nasmehnila:

»Žal ti ne morem razložiti, kaj se je zgodilo. Še sama se ničesar ne spominjam. Morebiti ima Robert logično razlago.«

Obrnil sem oči proti ravnodušnemu Robertu:

»Potem pa ti.«

Robert se je vzravnal, sklenil roke na hrbtu, kot kakšen lagerfirer in se zaguncal na petah:

»Mary je verjetno prišla v stik neko močno entiteto iz Drugotnosti. Tudi sam sem začutil del te silne moči. Vse bolj se mi dozdeva, da je šlo za odziv te sile na Mary in njeno navzočnost. Oprosti, a ne vem, kako naj to povem. Doživetje je daleč nad sposobnostmi jezika, da to opiše.«

Zlovoljno sem se postavil na noge in jezno prhnil:

»Potrudi se, kajti zaradi teh karafek me glava boli ko' prasca. Če moraš opisati vonj okusa dobrega konjaka ali zvok vonja smrdljivih štumfov, pa skadi kaj primernega.«

Mary se je nasmehnila:

»Vzemi kaj proti glavobolu.«

Jezno sem odvrnil:

»Ti pa kaj proti norosti. Sta pomislila, če je to mogoče pozdrav tistih čarovniških župnikov?«

Mary je odločno odkimala:

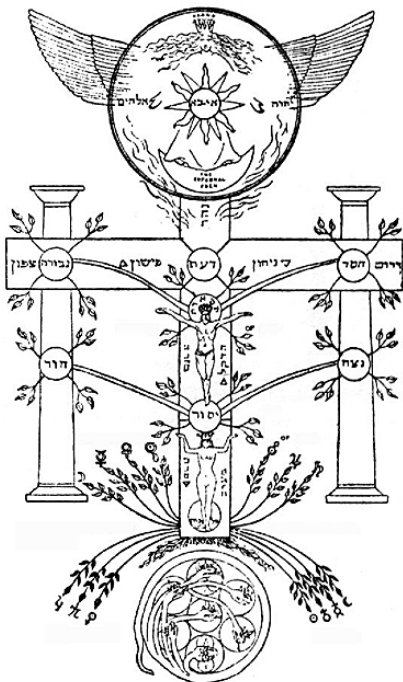
»Ne! To ni bila magija iz tega sveta. Šlo je za prehod iz nekega drugega sveta v naš svet. Jaz sem bila neke vrste kanal za prenos. Ko je ta sila prišla vame, se je počutila ujeto na nepravem mestu in me je zapustila in si našla drugega gostitelja. Še sama ne vem, kaj natančno se je zgodilo. Vem samo, da čutim več moči in glava mi je bistrejša.«

Jezno sem prikimal:

»Fino, torej boš lahko hitreje tem manuskriptom iztrgala njihovo jebeno skrivnost.«

Finale

ardinal je stal pri oknu svoje pisarne v Vatikanu. Prečastiti Slemenc je čakal na kardinalovo pozornost. Poznojesenski dež je grozil z že običajnimi stoletnimi poplavami. Čisto običajno za ta letni čas. Naenkrat se je obrnil:

»Kdaj misli vaš Marko zgrabiti naša ptička? Malce dolgo ju že krmimo z idiličnim mirom v tisti podeželski hiši.«

Slemenc se je nasmehnil:

»Pravočasno se bomo dokopali do obeh nadležnih doktorjev in vam na pladnju prinesli dragocenosti. Vemo, da sta materialne dokaze spravila nekam na varno, saj niso pri njiju. Tudi Magdalci ne vedo, kam sta jih skrila in tudi oni si želijo isto kot mi.«

»Ampak oni ju imajo, mi pa ne.«

Prečastiti je zamahnil z roko:

»Oni niso sila, ki bi nas lahko ovirala. Magdalci so brez moči. Njihova magija je dovolj oslabela, zdaj so samo še eden od mnogih okultnih krožkov.«

Kardinal je zožil pogled in sklenil roke:

»Kljub vsemu jih ne smete odpraviti z levo roko.«

Duhovnik se je nasmehnil:

»Mogoče je odpravljen tudi problem z Mary. Teden dni nazaj sem začutil nenavadno energijo. Ne vem zakaj, a skoraj sem prepričan, da gre za nevtralizacijo njene magije. Tudi drugi Čuvaji so isto čutili. Od tedaj naprej ne čutimo več tistega značilnega šepetanja. Z Markom bova osebno prevzela akcijo.«

Kardinal se je nasmehnil:

»Naj vas ti zvoki v glavi ne spravijo na napačno sled. Čim prej želim z dnevnega reda spraviti vprašanje nadležnih manuskriptov in po možnosti tudi prstanov.«

Duhovnik je prikimal in se obrnil na peti. Njegovi koraki so odmevali v veliki pisarni. Kardinal se je posvetil svojim mislim.

Tanka snežna odeja je povzročila precejšnjo zmedo. Tukaj niso vajeni snega. Nazadnje je snežilo pred petimi leti. Pozabili so, kaj je sneg. Dvignil sem pogled v nebo. Težki sivi oblaki so plesali od jugozahoda proti severovzhodu. Gnal jih je zoprno hladen veter. Sneženja očitno še ne bo konec.

Mary je bila od tistega dogodka spremenjena. Skoraj ni spregovorila besede. Če je kaj zinila, je to storila osorno. Gube so ji razrezale lep obraz. V mesecu in pol se je postarala za deset let. Še malo in podobna bo stari angleški nedojebanki. Z manuskripti se sploh ni več ukvarjala. Če jih je omenila, jih je v kontekstu njihove nepomembnosti. Vraga so nepomembni! Bil sem jezen. Čutil sem vse bližji dan slovesa. Njej bo pametno nataktni pulover s prevelikimi rokavi in jih trdno zavezati na hrbtu. Škoda. Žal mi je bilo za njeno izginjajočo zdravo pamet.

Naslonil sem se na lesen steber na zapuščeni verandi. Srkal sem čaj. Stražarji so postajali vse manj aktivni. Dneve so običajno zapravljali s kartanjem v vrtni hiši. Zanašali so se na sveže nabavljene po posestvu razpostavljene senzorje. Šef varovanja je v režo vtaknil svojo kartico, odtipkal osebno kodo in zadevo prepustil omrežno povezanemu sistemu različnih tipal. Zdaj so namesto postopanja po mrzli vlagi metali karte in se greli z lokanjem tekočine z najmanj štiridesetimi odstotki etanola.

Trije možje so z daljnogledom opazovali bodečo žico in grozde senzorjev. V vojski je vse predimenzionirano in ravno to je pri vsem najlepše.

Mike je namignil obema spremljevalcema:

»Preko tega moramo najti pot v instalacije in iz njih. To zadnje bo še težje.«

»Ti si mojster za preslepitve.«

Mike je prikimal. Zamrmral je urok in z zaprtimi očmi ukazal:

»Pojdita! Deset minut imata za ograjo. Več ne morem.«

Moža sta stekla po hribu navzdol. Mikov urok je vso elektroniko naredil neobčutljivo na človeška telesa. Vrže ta se poleg ograje, ki je bila najmanj izpostavljena očem stražarjev. Z laserskim nožem sta porezala kovino in namignila Miku. Ta je stekel navzdol. V zadnji minuti so se zvrlekli v notranje območje brez senzorjev. Vojska je tako zaupala kombinaciji senzorjev s satelitskim nadzorom, da je bil ves kilometrski pas skoraj brez zaščite. Mike jih je pred pogledi z neba zavaroval s preprostim urokom.

Prišli so do prvih stavb. Zaslišali so govorico. Nihče ni slutil nepovabljenih gostov na območju instalacij.

»Moramo se dokopati do uniform in kartic za dostop.«

Mike pripre oči in z urokom pozornosti išče primerne tarče. Potreboval je dva stražarja in nekoga z dostopom do samega jedra instalacij.

Leden hlad jih je rezal do kosti. Niso si naredili izolirnih uniform. Do teh se bodo dokopali, ko bodo našli primerne tarče.

Mike je stresel z glavo:

»Imam jih. Znova je priprl oči in oba spremljevalca sta vedela, kaj in kako morata storiti. Vsak so šli v svojo smer. Mike je na WC-ju presenetil fizika, ki mu je bil po konstituciji čisto podoben in je imel isto krvno skupino. Znova si je pomagal z uroki, saj ga drugače ne bi mogel spraviti na varno. Pretipal je njegovo nadlaket in našel, kar je iskal. Vsak pomemben strokovnjak ima podkožni identifikacijski mikročip. Najprej je sebi zarezal drobno rano, zatem je izrezal majceno ploščico, si jo vstavil v rano in se zacelil z obližem. Počakal je nekaj minut, da so nanoregeneratorji odstranili sled zareze in ujetega fizika je spravil v globoko spanje. Z urokom je kopiral fizikov mentalni ustroj. Tako ga ne bodo zaznali morebitni nestični EEG aparati.

Zakorakal je proti dvigalu. Vgrajen identifikacijski čip je opravljal svojo vlogo. Urok, ki ga je zamaskiral v nekega doktorja Adolfa Webra, je deloval. S kotičkom

očesa je opazil množico senzorjev, ki so preverjali identiteto potnikov dvigala. Sam sebi se je nasmehnil.

»Presneto dober si v tem!«

Znašel se je v najnižjem nadstropju velikanskega mravljišča. Končno je ujel Mohameda Selimija. Začutil je njegovo nezadovoljstvo in jezo spričo dejstva, da ga ne spustijo na površino. Vsakdo bi bil nezadovoljen v tej mišji luknji.

Pogledal je na uro. Še slabe štiri ure ima, da opravi svojo nalogo. Zagledal je Mohameda. Ta ga je opazil:

»Dolfe, kaj pa ti ob tej uri tu dol?«

Prešinilo ga je. Z doktorjem nista v isti izmeni. Očitno zdaj ni bil Adolfov delovni čas. Hitro se je znašel:

»Prepozno sem pil kavo po tvojem receptu. Nespečnost bom koristno porabil za preverjanje tistih tvojih konstant. Te me že tri dni mučijo.«

Mohamed se je nasmehnil:

»In kaj misliš, da boš našel?«

Mike se je zahvalil svoji previdnosti, da je vase prekopiral Webrove spomine o projektu:

»Upam, da nič posebnega. Kljub vsemu bi se rad še enkrat prepričal.«

Mohamed je zamahnil z roko:

»Pa se daj,« in je s kretnjo odprl Komoro, kot so rekli dostopni točki do najmočnejšega svetovnega računalnika. Samo Mohamed in Peter sta imela v identifikacijskem čipu vgrajeno opcijo za odpiranje te sobe. Vsi drugi so morali dobiti njuno avtorizacijo.

Prikimal je, a Mohameda je poslal za drugim opravkom. Smešni dvakrat žgani mož je samo nekaj stresel z glavo in šel svojo pot. Čez slabo uro bo prišel k sebi. Dovolj, da opravi v Komori.

Vstopil je v svečano tih prostor. Bil je klinično čist in poln identifikacijskih senzorjev. Brez urokov ne bi mogel sem notri. Znova si je v um priklical Webrove spomine na ta kraj. Svetlobna tipkovnica se je aktivirala. Znašel se je znotraj holoprojekcije. Tega se ne bo nikoli navadil. A ni smel oklevati. Naprave bodo zaznale spremembo. Weber je tukaj domač in ne reagira na to projekcijo. Tudi on ni.

Z mešanico tipkanja, mahanja z rokami in nogami ter govornih ukazov je na kup spravil bistvena odkritja. Spretno jih je razporedil v več območij, da se ne bi spro-

žil varnostni mehanizem. Zdaj je moral vse to samo prenesti nekam izven instalacij. Časa mu je zmanjkovalo. Paziti je moral na dva EEG senzorja.

ETF oddelki so se previdno razmeščali okoli posestva. V nekaj dneh so neprodušno zaprli celotno območje. Jean Dellou, polkovnik ETF se je pomenkoval z Johnom McNryem, majorjem BATC. V improviziran štab sta vstopila Marko Lesnik in Jožef Slemenc. Pokazala sta izkaznice pooblaščenecv Vatikana. Marka je igral vlogo strokovnjaka za okultno kriminaliteto. Polkovnik Dellou se je ob vračanju Markove izkaznice vzvišeno nasmehnil:

»Saj menda ne pričakujete napada iz zraka?«

»Zraka?« je bil Marko presenečen. Polkovnik je prekrižal roke na hrbtu in se še naprej smehljajl:

»Mislim, da nas ne bodo napadli z letečimi metlami in samohodnimi kotli. Sem smo privlekli tri bataljone specialcev. Čemu? Po moje potrebujemo bataljon psihatrov s puloverji z dolgimi rokavi in pomirjevali. To je moj način lova na norce.«

Marko je mračno odvrnil:

»Gospod polkovnik, naša služba ima drugačno mnenje in smo zagovorniki klasičnega obračuna s teroristično grožnjo. Večinoma gre za običajne oborožence, ki mislijo, da so specialci. V okultnem pomenu besede je nevarna samo ena ženska. Njo pa prepustite meni in prečastitemu Jožefu.«

Polkovnik se je nasmehnil:

»Če bo poskušala zbežati z metlo, jo bomo sestrelili z reakopterji.«

Prečastiti je tiho odvrnil:

»Učinkovita solucija. Kot je omenil že kolega Mark, žensko prepustite nama. Zraven nje bo tudi moški, zelo pomemben za našo službo. Tudi njega ne poskušajte naluknjati. Vsaj ne preveč. Zanj imamo nekaj vprašanj.«

Polkovnik je prikimal:

»Vse bom dal od sebe, da vama ugodim, a ne morem ničesar obljubiti.«

Sredi noči se vkrcajo v reakopterje. Igrali so na karto presenečenja. Sateliti niso odkrili nobene aktivnosti. Strokovnjaki za kibernetično varnost so hitro onesposobili sistem senzorjev. Vse posestvo je bilo odprto za

napadalce. Družčina pri kartah ni opazila komaj vidnega preskoka na ekranu.

Mike je našel podatkom pot izven oporišča. Hvala bogu za omrežje! Spretno je vse potrebne podatke razpršil in jih na različne načine poslal na strežnik NSA. Od tam pa so šli preko zasebnega partnerja NSA do strežnika korporacije Gillman. Imel je samo še pol ure. V tistem trenutku se je dokončno zavedal, da se ne more izvleči. Komaj je še vzdrževal moč uroka. Zapustil je prostor in ga zapečatil s kretnjo. Zdaj je moral do jedrskega reaktorja, ki je napajal to oporišče. Do tja je imel petnajst minut. Potne srage so mu polzele po čelu. Srečal je profesorja Donovana:

»Dolf, se slabo počutiš? Kaj se dogaja?«

Mike ni vedel, da se je takrat že sprožil tihi varnostni mehanizem. Oseba doktor Adolf Weber je bila označena kot pogojno kompromitirana. Posebni varnostniki so se začeli pomikati proti njemu. On jih je začutil. Še sedem minut in tri varnostna vrata. Pospešil je korak. Prečkal je dvoje vrat, a tretja se zaprejo. Pojavi se slika generala Kowalla:

»Doktor Weber, varnostni mehanizem vas je označil kot kompromitiranega. Tukaj boste počakali na identifikacijsko osebje.«

Mike je vedel, njegova je igra končana. Naenkrat je pred generalovimi očmi izginila slika doktorja Webra in pojavi se znan obraz Mikea Halla:

»Tako mi je lažje.«

General je bil zmeden in je sprva ostal brez besed. Mike je tiho spregovoril z glasom doktorja Webra:

»Gospod general, nobeden od naju ne bo dočakal zore.«

Iztegnil je roko in neprebojna vrata so se razletela. Bliskovito je skočil v kontrolno sobo. Z nevidnimi silnicami je razmetal varnostnike in drugo osebje. Hitro je zasedel kontrolno sobo, zablokiral vsa vrata in prekinil vso komunikacijo s kompleksom. Prevezel je nadzor nad reaktorjem. Zdaj mu je prav prišla diploma iz reaktorske tehnike. Podrsal je po velikem zaslonu in moderatorske palice so se začele dvigovati. Z urokom je blokiral vso varnost. Vključijo se vsi alarmi, saj se začne sredica reaktorja nevarno segrevati. Tedaj je z urokom zagnal sistem za izčrpavanje hladilne vode, da je pohitril napredovanje katastrofe.

Mike je vso pozornost posvetil sabotaži, zato je oslabela blokada vrat. Vojaki so uspeli vdreti. Odzval se je bliskovito. Vojake je pometal po prostoru. Toda on je bil sam, a vojakov preveč. Zaslišali so se streli. Keramični in svinčeni naboji so zadeli meso. Začutil je bolečino. Takoj zatem še eno in eno, pa še eno. Moči so mu pohajale. Umiral je z zavestjo, da katastrofe ni možno preprečiti. Reaktor se je bliskovito segreval. Tedaj je začuti pekoč udarec v glavo. V hipu se mu je odvrtelo celotno življenje. Našla ga je milost Gospe. Pripeljala ga bo pred brodarja nebeške reke Alisse. Čaka ga druga stran Abadonna.

V oporišču je zaradi jedrskega alarma izbruhnila panika. Sirene za jedrski alarm so neusmiljeno tulilile. Mohamed je obstal. Prešinila ga je misel. *»Nekomu je moje odkritje premočno stopilo na žulj. Upam, da ni vse to zaman.«*

Končno je strašna eksplozija globoko pod zemljo pokopala mravljišče z nekaj tisoč ljudmi. Na površini so vse skupaj čutili kot manjši potres. Vdrli so se tla in nastal je trideset metrov globok in slab kilometer širok krater. Tudi oba Mikova spremljevalca sta končala med žrtvami. Tako se je končala zgodba Mohameda Selimija, odkritelja drugega vesolja. Končno je porabil vso zalogo Alahove naklonjenosti in se je znašel na bogatih islam-

skih nebeških poljanah. Očitno nebesa potrebujejo navzočnost genialnega fizika, da z Alahom skupaj predebatirata različna vesolja, nastala po Njegovi Volji.

Rekopterji so lebdeli nad oblačnim pokrovom Anglije. Jarka sončna svetloba je bila za sonce nevajene oči malce neprijetna. Marko se je držal za ročaj in skozi okno opazoval neskončno oblačno morje. Zraven so bili najboljši specialci ETF. Pilot je pozorno spremljal njihovo lokacijo. Prvi udarec bo najpomembnejši. Nad njih bo priletelo, preden bodo dojeli, kaj pada. Na določeni točki so začeli lebdeti rekopterji. S štirimi reaktivnimi turbiniami so stali tako pri miru, da si lahko mirno pil kavo.

Strojničar se je obrnil proti Marku:

»Imamo jih na muhi. Sploh ne slutijo, od kod bo priletelo.«

Marko je prikimal:

»Bolje za nas. Če nas čarovnica prehitro odkrije, bomo samo mleto zapečeno meso za veselje črvov.«

Keramične rakete so zapustile svoja ležišča. Marko se je zavestno vzdržal usmerjene pozornosti. Raje je tvegaj

malce neznanja, kot da bi jih prehitro odkrili. Na posestvu je bilo skoraj sto oboroženih ljudi.

Mary je začutila nekaj nenavadnega, nekakšen oddaljen šepet. Sredi zajtrka je obstala. Zanimalo me je, kaj je pritegnilo njeno pozornost. Ona je odsotno odvrnila:

»Ne vem. Začutila sem znan odmev, a je takoj potihnil. Opozori Roberta, naj se varnostniki malce sprehodijo. Odkar so namestili senzorje, so se polenili.«

Malce nejevoljno sem odkimal:

»Najprej bom zmazal to omleto. Potem bom videl, kaj se dogaja.«

Mary je vzdihnila:

»Kakor hočeš.«

Robert se je ukvarjal s sporočilom iz Amerike. Zadovoljno se je nasmehnil in sam pri sebi rekel:

»Skrivnost Drugotnosti je naša.«

Hitro je združil podatke iz vseh prispelih niti. "Mike Hall je res zaupanja vreden človek," ga prešine in si zadovoljno mane roke. Podatki so se lepo zložili in s pritiskom na gumb jih je poslal na množico naslovov. Zdaj je bilo

samo vprašanje časa, kdaj jih bodo člani Reda lansirali v javnost.

Najprej je samo obstal.

Mary je samo široko odprla oči.

Kartanje se je v vrtni hiši zaključilo.

Najprej sem začutil piš.

Robert je zgrabil tablico in stekel po stopnicah. Tam sta se srečala najina pogleda.

Mary se je pognala proti hodniku. Hiša se je zatresla. Samo nekaj trenutkov sem okleval, nakar sem tudi sam pohitel proti vratom. Zaslišal sem odmev Robertovega glasu:

»Mohamedova skrivnost je izplula!«

Komu mar za Mohamedovo skrivnost, ko se ti na glavo podira hiša. Prepoznal sem udarce termalnih granat. Te so v svojem dosegu naredile zažganino iz vsega živega. Nisem slišal odziva Robertovih vojščakov. Gotovo so se razbežali. To ni bil napad amaterjev.

Znašel sem se pred hišo. Ozrl sem se nazaj. Zgodnja nadstropja so gorela. Od nekje je poleg mene padlo ožga-

no truplo. Verjamate ali ne, a ta kos zapečenega človeka me sploh ni pretresel. Na mestu vrtne hišice je bil kup razbite opeke in lesa. Trupla so ležala v krogu vsaj dvesto metrov.

Mary me je zgrabila za podlaket:

»Čakaš, da ti poženejo korenine? Poberiva se od tod!«

Stekla sva proti gozdu. Vsaj poskušala sva. Z neba se je z vratolomno hitrostjo spuščala skupina reakopterjev. Veliko podeželsko hišo zadene še nekaj termalnih bomb in od nje ostane le kup razbitin, ki je pod sabo pokopala nedoločljivo število Robertovih čuvajev. Zagledal sem Roberta, ki je med opotekanjem nekaj mahal s tablico. Mary me spusti in prišepne:

»Počakaj tu! Robertova tablica □«

Nisem je poslušal. Stekel sem do nepoškodovane zidanice za orodje. Zdaj je šlo za mojo glavo!

Mary je zgrabila tablico. Robert je padel na tla in zajechal:

»Poskrbita, da se Vatikan ne izvleče! Zdaj je vse odvisno ...,« ni končal stavka. Okoli Mary so začeli deže-

vati keramični naboji. Reakopterji so pristali in iz njih so poskakali do zob oboroženi pripadniki ETF. Mary z urokom odbija točo krogel. Iz enega od pravkar pristalih reakopterjev je skočil mož v obleki. Mary ga je najprej začutila, šele potem pa prepoznala. »Marko Lesnik, le kdo ga lahko pozabi, ko ga enkrat sreča in spozna?«

Zavedala se je, da se ne bo mogla braniti pred stotnijo specialcev v spremstvu izurjenega maga. Stekla je za mano. Njeno sopihanje se je mešalo s presunljivimi žvižgi malokalibrskega orožja. Znašel sem se ob zidanici. Mary je tekla proti meni. Reakopterji so še kar pristajali. Očitno imajo neomejena sredstva. Osamljeni streli Robertovih ljudi so potihnili. Ostala sva sama. Vedel sem, da se tokrat ne izvlečeva. Mary je skočila poleg mene in globoko dihala:

»Imajo Marka Lesnika! Ne vem, kako naju bom zaščitila pred stotnijo izurjenih vojakov s podporo takšnega maga!«

Prikimal sem in lovil zvoke pojemajoče bitke. Ona je upočasnila dihanje. Vedel sem, da se pripravlja na soočenje. Ni se mi sanjalo, kako bova dva neoborožena arheologa, nevajena teh vojnih karafek, zmogla množico specialcev in čarovnika.

Sploh nisem razmišljal, ko me je predramil njen glas:

»Greva! Zdaj ali nikoli!«

Mary je prva skočila na noge. S kretnjo je odbijala točo nabojev. Zaslišal sem oddaljene krike specialcev in videl telesa, ki so letela po zraku. Vedel sem, da jim na daljavo šteje rebra in zobe. Nekaj neskončno dolgih trenutkov kasneje je Mary nenaravna sila vrgla na tla. Urno se je pobrala in vrnila udarce. Kmalu je znova padla in me pogledala s kančkom obupa nemoči. Zašepetala je:

»Preveč jih je. Pobegni od tu! Ne morem se bojevati z magom in preprečiti še enega juriša specialcev.«

Samo stisnil sem ustnice in se še bolj stisnil ob zid. Tuhtal sem, kako naj rešim svojo rit.

Mary se je pobrala. S kretnjami je razmetavala specialce in poskušala parirati čarovniku, ki je bil izurjen lomilec tujih čarovnij. Nedaleč od sebe sem zagledal orožje. Če presenetim čarovnika, ji bom vsaj malce olajšal ta neenaki boj. Odločil sem se. Zgrabil sem orožje in skočil iz zaklonišča. Streljal sem v čarovnika. Prepoznal sem ga. Bil je gospod Lesnik. Njega ne moreš zgrešiti. Zaklical sem:

»Tukaj imaš! Najej se mojih keramičnih pozdravov!«

Gospod Lesnik se sprva sploh ni odzval, saj je vso pozornost posvetil boju z Mary. Po naključju sem ga kar dvakrat zadel. Sila keramičnih 3,36 mm ga je zbila na tla. S tem sem priboril nekaj predaha. Mary je izvedla spektakularen urok s strelami. Njen podvig sem podpiral s keramično točo. Pozabil sem, da sem v pozi ameriških filmskih maščevalcev hvaležna tarča. Naenkrat sem začutil udarec v nogo. Sila me je spodnesla. Odmislil sem na bolečino. Mary je strelca besno dvignila nad tla in ga zalučala v staro jablano. Sila besa ga je pretrgala na pol. Z muko mi je uspelo vstati.

Tedaj me je zadelo še drugič. Peklenska bolečina raztrganine v ramenu je roki pobrala vso moč. Orožje mi je padlo iz roke, po kateri se je vlila topla tekočina. Spogledal sem se z Mary. Nekaj je kričala, a jaz je nisem slišal. Obrnil sem pogled proti specialcem poleg gorečega reaktorja. Videl sem, kako so namerili. Zatem sem obrnil pogled proti Mary. Še zadnjič:

»Mary, reši se in poskrbi, da žrtve niso zaman.«

Potem sem se obrnil proti specialcem. Skoraj bi lahko videl keramične naboje, ki so se kot zveri pognale proti moji glavi. Prvi naboj mi je odstrelil uho. A še preden sem začutil, je skozi mojo glavo priletel drug naboj. Tretji je prestrelil grlo. Zaznal sem Mary, kako jih je razmetala.

Izgubil sem tla pod nogami. Zastirala me je vse gostjša in vse svetlejša megla. Zvoki okolice so odmevali v vse bolj čudnih zvenih. Zvok bitke je začela pokrivati koprena valovanja. Božanska sila me je dvignila iz ugasnjene telesa. Videl sem, kako je Mary v besu sežgala vse reakopterje. Peklenski ogenj in prasketanje vijoličnih strel jeze, sovraštva in maščevanja je uničeval specialce. V tej ognjeni ujmi besa so se začeli hitro umikati. S prizorišča so odvedli gospoda Lesnika. Videl sem, kako so ga nesli. Ravno dovolj sem ga poškodoval, da je lahko Mary odbila napad in prisilila specialce k umiku. Zaslišal sem oddaljen odmev ob svojem telesu:

»Zbudi se! Ne pusti me samo! Potrebujem te!«

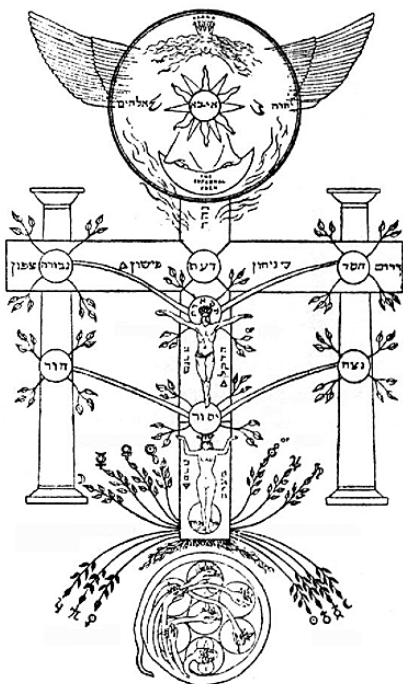
Ko je videla še zadnjo iskro življenja, ki je odtekla iz mojega telesa, se ji je pomračil um. S strelami magije je uničevala vse, kar je dosegla. Mesarila je med umikajočimi specialci, dokler jih ni zmanjkalo. Na prizorišču je ostala množica razmesarjenih trupel in zveržene pločevine uničene tehnike. Bil sem že visoko nad prizoriščem. Meglice so zastirale pogled na moje telo in žalujočo Mary.

Pogledal sem kvišku. Zagledal sem obris veličastnega drevesa z desetimi spleti vej. Bil sem vzhičen. Pod drevesom je valovalo obsijano morje. V daljavi sem zagledal peščeno plažo.

Prešnilo me je, mogoče pa smrt sploh ni konec, temveč šele začetek poti. Tista plaža deluje zelo ohrabrujoče. Zelo ohrabrujoče ...

Positio Liberatio

ardinal Falcone je zrl skozi okno. Ko je zaslišal korake, se je obrnil in radovedno premerjal oba gosta. Marko je imel roko v regen-ovoju in pomagal si je s palico. Kot nekakšna senca ga je spremljal prečastiti Jožef. Nekaj časa so molčali. Kardinalove ustnice so obstale napol poti do nasmeha. Malce nadležen molk je prekinil Marko:

»Vaša eminenca, dobro razumem vaše nezadovoljstvo.«

Kardinal se je znova obrnil proti oknu in nejevoljno odvrnil:

»Če mislite zato, ker vam je ušla tista čarovnica, se motite. V igri pomembnih nima več vrednosti. Grožnja je bil doktor Dickson. On je bil motor našim grožnjam. Čarovnica? Ona nima moči za ogrožanje kogar koli.«

Marko je razširil oči:

»Vas nič ne skrbi, kako je zmogla počistiti skoraj neprebojen kordon izurjenih specialcev ETF?«

Kardinal je razdraženo odkimal:

»Ne! Bolj me skrbi, ker se v člankih o popularni znarnosti pojavljajo precej resni komentarji obstoja še enega

vesolja. Nekdo je lansiral obširno dokumentacijo o delu izginulega doktorja Selimija. Ne vemo, če je njegovo izginotje povezano s terorističnim napadom na enega od ameriških raziskovalnih centrov. Druga skrb so materialni dokazi. Doktorja sta jih spravila neznanu kam. Če kdo od vaju ve, kako čarovnici iztrgati skrivnost, jo bom dal na listo prioritete.«

Jožef je odkimal:

»Ona je takšna, da bo prej samo sebe pokončala, preden bo izdala skrivnost. Močno sem občutil to njeno,« je poskušal najti besede:

»Kako naj rečem, podivjano obsesijo. Čuvaji vsak zase nismo kos nenadzorovani čarovnični moči, a skupaj se ji ne moremo približati. Nikoli nam ne bo dopustila približanja njeni najpomembnejši skrivnosti. Nikoli. Raje bo vse uničila.«

Kardinal je vzdihnil:

»Torej ni pomembna. Odredil sem ohlapen nadzor, če bi se slučajno hotela družiti z artefakti. Zanimajo me skrite dragocenosti in ne njena moč. Ta ni od božje volje, temveč izhaja iz pekla. Kar je iz pekla, to uničuje. Tudi njo bo uničilo, ker deluje s pomočjo človekovih slabosti in ne vrlin. Peklenske sile so ji omogočile poboj skoraj

petsto specialcev in dva ducata reakopterjev, a so ji tudi izpile osebnost. Samo vprašanje časa je, kdaj bo dokončno podlegla varljivi lahkosti peklenske poti. Samo vprašanje časa,« vzdihne in trdo odvrne:

»Mi imamo ves božji čas tega sveta.«

Marko se je nasmehnil:

»Vaša eminenca, torej je verjetno konec. Vsaj za nas. Če se je Elejla uspel izmuzniti brez krvnega žrtvovanja, bo, če je kaj pravice na svetu, potreboval vsaj pol stoletja do svojega pojava. A glede na to, da je bil klican iz našega sveta, lahko konča v kakšni oblazinjeni sobi,« zatem je odmahnil z glavo, pogled mu je padel na zlošččen parket in nejevoljno je pribil:

»Ampak vse skupaj je nekako v zraku. Čutim nekakšno trepetanje iz ozadja. Ne vem, kaj naj si mislim.«

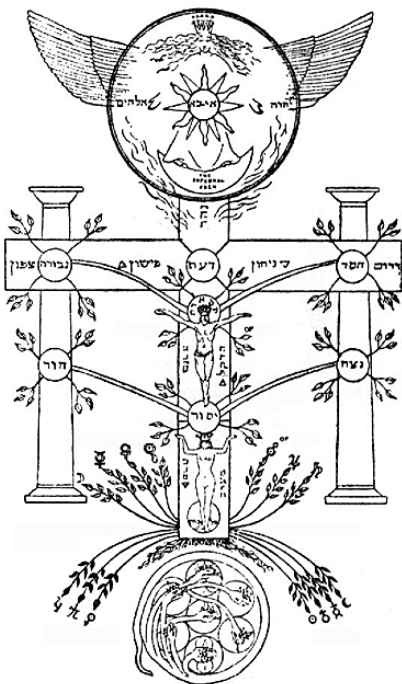
Kardinal je zlovoljno prhnil:

»Trenutno lahko samo čakamo in upamo v Elejlinih petdeset let,« in je uperil oči na Berninijev vodnjak sredi trga, polnega vernih množic. Za hip je pomislil na vse večje množice, iščoče tolažbe in upanja v tem razčlovečenem svetu človeških zveri. Prečastiti bo odpeljal gospoda Lesnika nazaj v tisto zakotno škofijo. Bučne debate okoli

zgodnje cerkve so na srečo potihnile, ko so objavili, da so bili manuskripti pokojnega doktorja Dicksona dobro izdelani ponaredki. Cerkev je porabila nekaj milijonov dolarjev in evrov za utišanje zoprne afere. Znova je svet verjel v njeno resnico. Na roko ji je šel tudi novi sveti oče. Ljudje so ga imeli za živega svetnika. Kljub vsemu je globoko v sebi čutil črv dvoma. Ta ga je prepričeval, da še ni vsega konec.

Magna potestas

Clastrum Magna porta

ardinal Luigi Falcone je sedel naproti svetega očeta. Bila sta sama, kar je bila izjemna čast. Njegove vrtajoče oči so bile nasprotje spokojnega obraza:

»Luigi, saj veš, čemu sem te poklical v zasebno avdienco?«

Kardinal je oklevajoče prikimal.

Sveti oče je mirno nadaljeval:

»Ste kdaj pomislili na izgubo stika z bistvom Cerkve?« in z mirnimi očmi umiri nemiren kardinalov pogled:

»Vedno si v gibanju. Poskusi kdaj izpreči, dovoli, naj gredo misli, ki te mučijo, enostavno mimo tebe. Problem Cerkve je tudi, ker niti njeni najvišji dostojanstveniki ne znajo najti stika s svetim duhom in milostjo matere božje.«

Kardinal je hvaležno prikimal:

»A gotovo nisem tu zaradi duhovne pridige.«

Sveti oče je prikimal:

»Ne. Svoj odnos do boga boste morali sami urediti. Tukaj ste zaradi zadeve, ki ste jo pred nedavnim uspešno rešili. Saj se gotovo zavedate, da bo ravno ta zadeva kmalu znova aktualna,« je razširil roke:

»Poglej, kam drsi svet! Tudi jaz sem malo pokukal v zadevo in ne morem se znebiti zoprnega občutka visenja v megli negotovosti. Stvari se bodo začele, preden me bo Bog vzal k sebi.«

Kardinal je nekaj trenutkov molčal:

»Vaše ...,« a ga je sveti oče nežno, čeprav odločno prekinil:

»Satanovo seme v tem svetu ne bo potrebovalo pol stoletja za pot do luči življenja. Žalosten sem, ko vidim toliko izkoriščanja, nasilja, zlorab in strastnega prerivanja za še več moči. Cerkev smo čistili trideset let, a je še vedno okužena z boleznijo stremuštva, napuha in arogance. Elejla bo vso to nakopičeno zlo, izkristalizirano v skoraj institucionaliziranem božanstvu trenutne zadovoljitve, hitro kanaliziralo v bitje, ki bo kmalu prevzelo vladarska žezla tu in v Drugotnosti.«

Kardinal ni vedel, kaj naj odgovori. Sveti oče ga je s svojo iskreno mislijo razorožil. Zajel je zrak in vzdihnil:

»Saj ni važno, kdaj se bo izleglo satanovo kraljestvo. Mi bomo pripravljani.«

Sveti oče je spokojno sklenil roke:

»Ko bo prišel čas, bodite skromni. Ne zaupajte svoji moči, kajti vera v svojo premoč je pot v poguben napuh. Napuh in navezanost na moč sta največja zaveznika Elejle. Vi ste najmlajši v kardinalskem zboru. Na vas bodo položene strašne odločitve in čeprav bodo na videz jasne, ne smete prehitro sprejeti končne sodbe. Prepustite se svetemu duhu, naj vas vodi med čermi kočljivih odločitev. A če hočete njegovo vodstvo, postanite brezčasna tišina. Vaš um je kot gladina vode. Bolj, ko je ta gladina mirna, jasnejši je odsev božje navzočnosti.«

Obnovljena hiša je bila središče živahnega dogajanja. Skupina sedmih približno enako starih moških in žensk se je zbrala okoli klubske mizice. Baročno grajena ženska je pred njih položila pladnja vaniljevih rogljičev in velik čajnik dišečega sadnega čaja.

Marko je premeril prisotne. Občasno je še začutil bolečino, dobljeno pred štirimi leti. Vedno je začel debato:

»To, da smo se vsi *aganeali* udejanjili znotraj enega sorazmerno majhnega mesta, je pomemben znak. Vse bolj me razžira dvom glede časa, ki ga imamo do pojava basilea v Drugotnosti. Še nikoli v zgodovini se niso vsi *aganeali* udejanjili praktično v isti točki. Silnice božjega razodevanja so s tem dale sporočilo. Od Gozdarjev vemo, da se vzhodne dežele pospešeno konsolidirajo. Zlasti me skrbijo vse bolj organizirane orčje horde. To niso orki, kakršne so srečevali zadnji dve tisočletji.«

Gostiteljica Berta je prisedla in dodala:

»Vem, to so orki basilea.«

Vsi so s polnimi usti prikimali. Zavedali so se, prihaja čas za Marka, Janeza, Leona, Helgo, Berto, Greto in Jožefa. Vseh sedem je zbranih in odštevanje se lahko začne.

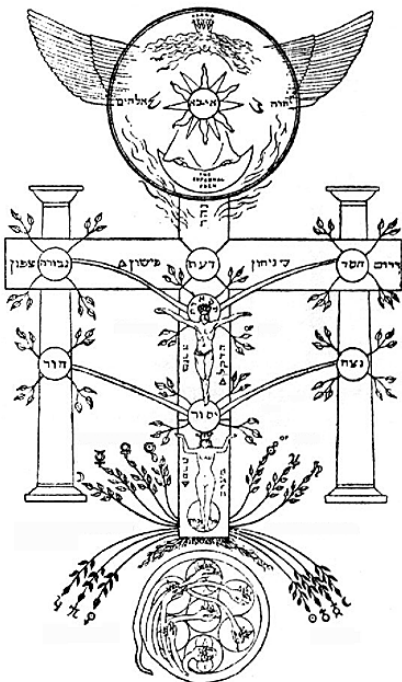
Mary se je potuhnila v majhni vasi sredi angleškega podeželja. Zdaj je bila edina na svetu, ki je vedela za lokacijo dragocenosti. Ni vedela kako, a zavedala se je, da jo bo nekega dne poiskal človek, res posebni človek. Ta se bo razkril kot upravičenec do teh dragocenosti. In potem bo nastopil konec časov naše epohe.

KONEC

Dodatki

Elejla:

Portret teme

Uvod v znanost o Elejli

Elejla je vilinska beseda. V slovarju je zapisano, da pomeni lažni bogovi, tuji bogovi, temni maliki. Sama transkripcija nakazuje te pomene. Beseda se v naših črkah zapiše ALILA. Prvi dve črki, AL predstavljata koncentracijo božje volje, manifestacijo božjega aktivnega razodevanja skozi vse ravni bivanja. AL je koren mnogih vilinskih besed (v slovarju v iskalno polje vpišite veliko tiskan zlog AL, izberite filtriranje glede na zapis in prikazalo se vam bo precej besed. Proučite jih), med drugimi SALIH - bitje luči, ALH - Bog, najlastnejše božje ime, pravzaprav ime pojavnosti božje navzočnosti. Tu je še HGNAL, Čuvaj, pa AL IMIN, ki pomeni kozmično prapočelo. ChAL pomeni prelivanje, pretakanje (tudi v mističnem pomenu) in še bi lahko našteval (v drugi številki bom še dodal nekaj zanimivosti) Zadnji zlog, LA pa pomeni zanikanje božjega razodevanja. ALI—umazanec, LAB - zdobljen ipd. Vmes je črka I. ta črka ima v Vilinščini zanimiv pomen - Jilad pomeni dlan. Pripadajoča

slika je ponižni mož. V tem se skriva največja vseh skrivnosti—kako premagati Elejlo. Jilad je namreč na sredini med dvema nasprotjema—LA in AL. Na svoj način razlaga silo, ki lahko uravnoteži podirajoče ravnotežje vesolja. Besed, ki se začno s korenem IL je precej. Sama beseda IL pa pomeni »na«. V praksi to pomeni, da mora smisel božjega razodevanja dopolniti sila, ki silam kozmičnega razkroja preprečijo porušitev ravnotežja. V pomenu korena IL se skrivajo obrazi Mešarahovega značaja in skrivnost njegove zmage. Mešarah ne more zmagati zgolj tako, da Vladarja mahne z gorjačo po glavi. Mešarah se loči od Elejle predvsem po tem, kakšen odnos goji do vesolja in vesoljnega ravnotežja. Zategadelj je temelj njegove zmage v osebnem odnosu do sveta okoli sebe.

Elejla je eno s svojimi devetimi zatabi. Vsekakor je še danes skrivnost, kako temna zavest združi te temne talismane in na kakšen način jim vlada. Vemo samo to, da se ta strašna ozaveščena samovolja sproži zaradi posebnega priklica.

Skrivnost na drugi strani sveta

Zdaj se malce oddaljimo od metafizike vilinskega jezika. V skladu z mitologijo Vitezov in Čarovnikov je vsa zahodna mistika in religija sodobnega sveta osnovana na izhodiščih vilinske starodavne tradicije. Pa gremo

malce v globine čudežnega sveta vilinske mistične znanosti.

Na prejšnji strani sem zapisal, da se Elejla (ALILA) prevede kot lažni bogovi, temni maliki, tuji bogovi, temni bogovi. Še ena beseda se uporablja za upodobitev pojma lažni bog – ihelot (IChLTh), a pri njej gre za malce drugačen koncept. Kako? **Ihelot** označuje iluzijo božje navzočnosti v svetu dejavne manifestacije. Včasih si kaj razlagamo kot poseg božje previdnosti, kot delovanje božjih vplivov. V resnici ni tako. Gre samo za človeško nemoč, da spozna resnični božji poseg. Lahko bi rekli, da je pomanjkanje človeške pozornosti vzrok za napačno prepoznavanje božje navzočnosti. To napačno prepoznavanje omogoča čaščenje malikov, ki so ljudem samo izgovor za nevednost in nasprotovanju univerzalnemu redu. **Ihelot** se v mistični tradiciji uporablja za označevanje takšne napačne interpretacije pojavnosti, ki jo človek zaradi neznanja ali pomanjkanja pozornosti ali modrosti ni sposoben prepoznati kot naravno stanje stvari. Zlasti religija Cesarstva novega eona je polna **ihelotov**. Mogoče je ta kaotična zmes malikov brez jasnega ozadja vzrok, da je prebivalstvo tako hitro sprejelo religijo Vzhoda.

Naj dodam, da je zgradba besede Elejla silno zanimiva. Je ena redkih ravnoteženih, simetričnih besed, ki se enako berejo ne glede na to, iz katere strani se berejo.

Sestavljena je iz petih črk, sestavljenih v popolno ravnotežje. Ravno ta popolnost sintakse je svojevrsten paradoks, znan najbrž samo najbolj posvečenim.

Podobno pomembna beseda – ALHAHLA (Elahala), ki pomeni živi bog, je tudi simetrična beseda, ki ima 7 črk, torej je naslednja v nizu. Ti dve besedi sta v neposrednem dinamičnem razmerju, kar nakazuje njun simbolni metafizični pomen. Potem je tu še tretja takšna beseda Mešeahašim (MŠHŠM), še eni simetrični besedi petih črk. No podrobnosti tega nenavadnega trojstva simetričnih besed pustimo za kasneje. Najprej se naužijte, kako je sploh ta beseda (elejla) prišla v naš gosti svet. Pojdimo na zanimivo in ponekod malce bizarno potovanje.

Arheološka dejstva

Mnoga velika odkritja se zgodijo naključno, nekatera celo po nesreči. Odkritju zapečatenih votline je botrovala nesreča v votlini, ki je obetala zanimivo najdbo na Kumranskem najdišču. Dogodke popisuje knjigo, ki ste jo, upam vsaj, ravnokar prebrali ali jo še boste.

Posvetimo se najprej nastopu besede Elejla v našem svetu. V arheologijo je beseda stopila sredi 21. stoletja (april 2045). Arheologinja Dr. Mary Smith je tistega

vročega aprilskega dne v naključno najdeni votlini ostr-
mela pred sledečim napisom:

*En Bejarah at tajabo en bahen negi Elejla vet Dame-
jah,*

rekoc en bejarah at nen en Edanim.

Hadeš ijarag lei rekoc et ojit molok.

Ipabeš at tea deli laitizet jabean

Tejik taje thebeg at lek sat elemot

Tabapetit sahar jezeter lou sekaok

Mešit nandi kapaget en hadešin vet en tašamogin

Kišiac at en jami lei mahdašea en elem

Oadev ib lei en capiuit, deli lek taetit en leiki save.

*Sehi šiteleg bediš ikiok vet leh'ilikapat mešit lei jahot
en šezakah ku'en ekjajac*

Ikiok lei bediš šiteleg at ilikapat.

Bel jagarez kakea sar en ihues le ein.

Moderni človek se je ob tej priložnosti prvič srečal s starodavno Vilinščino in ob tem obnemel. Vsa znanost je trčila ob nekaj, kar je iznad znanosti. Končno je znanost, prvič po zmagi nad vero v renesansi, dobila dokazilo o nemoči proti sili duha. Poskusite na glas brati ta veličastni jezik! Vas spreleti? Tudi dr. Smithovo gotovo je! V votlini sta skupaj s kolegom dr. Dicksonom našla še pravi zaklad nenavadnih arheoloških artefaktov. Datiranje z različnimi metodami pa je hitro razblinilo upanje o vrtoglavi starosti. Zgoraj predstavljeno besedilo je napisano s hebrejsko transkripcijo iz 3. stoletja, a najdbe so iz 3. ali 4. stoletja našega štetja, torej iz časa pozne antike.

Postavi se vprašanje - kaj hudiča počnejo vilinske stvari iz tujega sveta med artefakti, datirani med leti 300 in 400 AD? Od kod stvari neke druge civilizacije iz nekega drugega vesolja v zapečateni votlini pod eno od brezštevlnih jam legendarnega najdišča Kumran? Kako se lahko v našem svetu obdržijo stvari, katerim vladajo popolnoma drugačni zakoni fizike?

Za zdaj pustimo podrobnosti okoli arheologije, saj ta ni tema tega članka in se posvetimo prevodu prej zapisanega vilinskega zapisa:

*Ta trdnjava je zadnji stražni stolp pred Elejlo in Damejahi,
Razgaliti to trdnjavo je odprtje vplivov na svetove,
Svete čarobne duri bodo razgalile ta čas teme.
Sveti portal se bo odprl v uri teme
Rešitelj je on, ki ravnotežje povrne.
Ni ono, ki je vsa dobrota svetov,
Časi dobrih namenov so izostali,
Zdaj nastopa doba svetih in močnih,
Ogenj in voda bosta zalila svet,
Dvignil se bo tisti, ki vse daruje in nič ne vzame.
Zgodba, enkrat že povedana in nedokončana, zdaj bo našla
svojo pot k spokoju,
Povedana bo še enkrat in dokončno.
Naj odprejo se duri iz tistega v to!*

Zahvala za prevod:

Ari Baršem: The Cave of new world (London, 2105 AD)

Nekateri stavki so precej čudni, težko razumljivi, vendar nam prinašajo jasno opozorilo. Vsak pismen človek z normalnim IQ bi se zamislil, preden bi še naprej šaril po najdbah. Žal je dr. Smithova zaradi želje po znanstvenem uspehu ignorirala vsakršno previdnost. Po dejstvih sodeč je zavestno ignorirala to jasno opozorilo. Napuh, zrasel na valovih prepričanja o vsemogočnosti znanosti, je končno izstavil svoj strašni račun. Elejla je uporabila znanost, in iz nje izrasel napuh, za svoj veliki vstop tja, kamor ji modri starega sveta niso dovolili. Dr. Smithova se sploh ni vprašala, čemu je votlina hermetično zaprta. Njej se je mudilo prebrati besedila in si jih raztolmačiti, pa čeprav je izgovarjala strahotne uroke. Ti so še posebej močni v rokah neukih. Vsi poznamo znameniti stavek iz Evangelijev, ko Jezus našteva blagre. Eden od njih se glasi:

»Blagor nevednim, □«

Spoznanje je potem prišlo v obliki najhujše kazni. Že samo del uroka je dovolj za resno grožnjo duševni stabilnosti. Zato je objavljen in preveden samo majhen, neškodljiv in predvsem neuporaben fragment tega strahotnega uroka:

Elejla nandi. Elejla vet damejah nandi,

Tek oezed! Tek oezed! Tzamkuk elejla at ikotad

*molok. Mešarah nandi. Mešarah at liatizet edanim.
Mešarah oezed en hadeš tkedefeja vet aganeal,*

Mezit nergeš at šezpea en legia, themej ifogot izogoh

Tomeh, tomeh elejla,

Nandi, nandi !

Mnogi bi seveda želeli tod kar cel urok. Človeški napuh je brezmejen in večer, zato ne smem tvegati s čim obsežnejšim. Te besede delujejo mimo razuma, mimo voljne zavesti. Pomislite, kaj se je zgodilo dr. Smithovi, ko je v zanosu, značilnem za željo po vsevednosti, v napuhu uma znanosti, prebrala cel urok. In ni ga brala samo ona. Z njim so se zabavali tudi drugi. V upanju slave in akademskih naslovov sta dr. Dickson in dr. Smit-hova razdelila besedilo med pomembnimi jezikoslovci antične Svete dežele. Nekaj, kar je bilo zakopano in ne bi smelo ugledati luči dneva, je postalo predmet raziskav ljudi, ki verjamejo samo materialnim dokazom in svojemu prepričanju o vsemogočnosti znanosti in znanstvenih raziskav.

Tukaj je prevod:

Elejla prihaja, Elejla in Damejahi prihajajo,

Podtalni tok kliče, sklicuje vojsko. Bojni poziv Elejle je odposlanec teme.

Prihaja Mešarah! Mešarah je tehtnica ravnotežja (poravnave) svetov.

Mešarah sklicuje sveto vojsko in Čuvaje,

Ker izgovorjena je strašna beseda, strašni urok temne sile.

Ljubka ljubka Elejla,

Pridi, pridi □

Isti vir, kot prej omenjeni odlomek

Nadaljevanja ne bomo objavili, saj najbrž nihče pri zdravi pameti noče v naš svet iz Megšelega poklicati Elejle s celotnim demonskim zborom. Že tako je na svetu preveč norcev, obsedenih z različnimi ideologijami in verovanji.

Tukaj se jasno nakaže vez med Elejlo in Mešarahom.

Eno brez drugega očitno ne gre, vendar zgodnji raziskovalci (zlasti dr. Ari Baršem, dr. Garry Tomson idr.) niso uspeli raziskati teh vezi. Mogoče bomo mi imeli več sreče.

Pomenljiva je prigoda najditeljev votline. Če ste prebrali 4. in 5. poglavje, vam je vse jasno.

Zapis ilustrira strahotno moč temne volje, osvoboje ne svoje nepredušno zaprte ječe. Prikaže tudi lahkomiselnost znanstvenega uma, ko zanika omejitve znanosti. Znanost je pač tehnologija logike, namenjena proučevanju otipljivega vesolja. Ko poseže preko tega sveta, po neskončnosti, se zgodi, kar se je.

Megšelem in Abadon

V besedilih se pojavlja tudi Megšelem, v prevodu dno vesolja, svet lupin, medsvet. V pomembnih vilinskih knjigah, kot je *Sehir Etir* ima ta medsvet precej nejasno vlogo. V zvezi s tem je večkrat omenjen Abadon. Ta beseda pomeni ponor kaosa, delivec svetov in tudi brezno kaosa. Gre za nekakšno ločnico, a tudi stanje. V mitologiji Drugotnosti se srečamo z Abadonom pri pogrebnih svečanostih, kjer predstavlja nekakšen prehod za dušo pokojnika iz tega v oni svet. Nekje drugje, zlasti v temeljnem delu o okultni vilinski magiji ***Sehir mašarik earesah***

(Knjiga velike šole magije), je Abadon omenjen v najbolj temeljnih poglavjih kot nekakšen mističen prehod skozi kaos. Ob Abadonu se pojavlja tudi mistična reka Alissa z brodarjem.

Zelo nazorno to pove stavek iz **Sehir mašerik eare-sah** VI-g /26:

»Veliki brodar ne bo sprejel vašega novčiča, dokler ne boste očiščeni.«

Seveda je voda in reka omenjena še mnogokje. Recimo kar v **Sehir Etirju** (v nadaljevanju SE):

Evo nekatere odlomke:

SE 2 – 4: »Vse preklete duše, pokopane in zakopane v Megešelemu se kakor vojska ne mrtva in ne živa vsuje skozi portale izmed teh in drugih voda.«

Omenjanje vode sicer ni čisto jasno, a se ponavlja v različni literaturi.

SE 2 – II: »Vode, ki so zgoraj, izlijejo se skozi vode, ki so spodaj.«

SE 2 – 3: »V kaos Abadona pade svod nebeški iznad, vsrka kaos Abadona svod izpod.«

Primerjajte ta dva stavka! Jasna je narava Abadona in jasno je naznačena polarna parnost vod in svodov.

Zanimiv je recimo spodnji stavek.

SE 2 – 4: »Oj gorje vsemirju, Demešek švigne iz razpoke Abadona.«

SE 2 – 7: »Kaos Abadona, ta vrelec in požiralec vsega vzdigne krono lažnega sijaja.«

Beseda **Demešek** pomeni temna plima, temni val, prihajajoče zlo, zloba. V mistično okultni in verski literaturi se ta beseda pojavlja kot prisposodba za seme sil kao-sa samovolje. Jasno je zapisano, da je Abadon nekakšen kaotični prehod. Kaos, nasprotje urejenosti, je nekakšna ločnica med tem in onim. Omenjen je v dveh kontekstih. Na eni strani iz Abadona v naš svet vstopi temeljno seme zla, a na drugi iz našega sveta preko Abadona mistični popotnik vstopi v svet luči. V tem kontekstu imamo opravka z mistično in fizično smrtjo, s potovanjem duše k izvoru.

No, s tem smo se malce oddaljili od naše Elejle, a je dobro poznati vsaj temelj mistične strukture multiverzuma.

Trojstvo, temeljni koncept dinamike vesolja

Vrnimo se k simetričnosti besede Elejla. Enako simetričnost je značilna tudi za besedo **Elahala**, **Živi bog**. Torej gre za nekakšno dinamično opozicijo, ravnoteženje. A tukaj je še tretja simetrična beseda, ki izhaja iz korena **MŠH** (mešeah), **MŠHŠM** (mešeahašim), ki dobesedno pomeni razodet skozi. Torej imamo nekakšno trojstvo. To trojstvo je simetrična slika osrediščenja in uravnoteženja prehajanja med posameznimi arhetipskimi bistvi manifestiranega univerzuma. Ta zasnova je silno nenavadna, kajti velika večina popularne duhovnosti temelji na polarosti. Če ste prebrali članke o Kabali, se tam pojavlja podobna zasnova, čeprav je bistveno manj jasno izražena. V vilinski mistiki, poreklu vseh semitskih duhovnih izročil, je ta princip osrediščenja in medsebojne soodvisnosti razdelan precej natančneje in naprednejše.

Trojstvo ... Le kje smo ga vse srečali? Recimo v krščanstvu, kjer imamo sveto trojstvo oče, sin in Sv. duh. Potem imamo očeta, sina in devico. Tako je, krščanstvo ima v sebi sledi trojstva. To je zelo jasno artikulirano v vilinski okultni mistiki.

Megšelem je presenetljivo razvit mitološki pekel. V

nobeni duhovni, verski, mitološki ali mistični tradiciji ni tako razvitega »odlagališča duhovnih odpadkov«, kot ga pozna vilinska mistika. Naj še enkrat prikažem simbolno shemo trojstva! Kaj lahko razberete iz nje?

Trojstvo vesoljnega ravnotežja

Vrh, ravnotežje predstavlja Elahala, Živi bog. Nekaj podobnega, vendar ne tako razvito, pozna tudi kabalistična tradicija. Del tega se je preneslo tudi v krščansko misel, kjer pa ni več vse tako jasno.

Heksagram—mnogobitni simbol

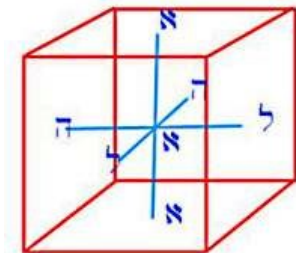
Zgornji in spodnji svet

Živi bog je koncept neprekinjene prisotnosti, razodevanja in uravnoveženja z osrediščenjem celotnega manifestiranega vesolja. Hkrati je to točka, iz katere je izbruhnil naš čas – prostor in je igrišče, kjer prihaja do dinamike vseh vesolij.

Elahala, pot do božanstva

Zasnova živega boga je skrita običajnemu razumske-
mu dojemanju s paravanom, ki prekriva brezno Abadona. To brezno na neki način ločuje tri zgornje, božanske etirje od spodnjih sedem etirjev. Če so zgornji trije etirji še izven sfere objektivnega razodevanja, spodnjih sedem predstavlja kanale tega razodevanja. Sedem je tudi temeljnih parov nasprotij, ohranjenih v hebrejski simboliki v obliki dvojnih črk. Preslikajmo to na kocko prostora, model manifestiranega vesolja in dobimo logičen model

stvarstva. Število sedem srečamo tudi pri simbolu heksagrama, enem najmočnejših simbolov nezavednega.

Kocka prostora je popolni simbolni model manifestiranega Multiverzuma

S podobnim se srečamo tudi pri t.i. »kocki vesolja«. Ta ima šest stranic in središče, ki vse povezuje. Nenazadnje, tudi vilinska beseda Elahala je sestavljena iz treh različnih črk, dveh parov in enega trojstva. V tem je izjemno veliko simbolike. Prva črka abecede je **Aeled** (A), prvi znak ločitve manifestiranega od nemanifestiranega, prvi odmik od božjega. Ta črka se v besedi ponovi trikrat, kar ponazori tri ločitve pred materializacijo - ločitev od nemanifestiranega, ločitev od ognja in ločitev od zraka. Črka Aeled pomeni samorog, torej simbol

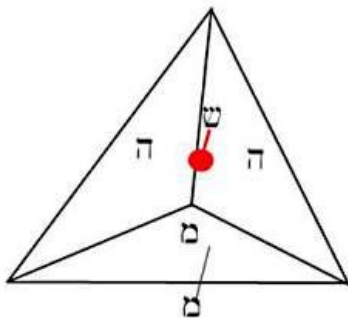
nedolžnosti, nedosegljivosti. Druga črka, nastopajoča v paru je **Hanih** (H), ki dobesedno pomeni okno. To je simbol premišljevanja o tem, kar vidimo iz naše hiše zavesti. Tretja črka, takisto nastopajoča v paru je **Limbel** (L), kar pomeni bik. To je simbol vztrajnosti. Na zgornjem heksagramu Aeledi stojijo v vrsti od zgoraj navzdol. Zgornji par tvori **HL**, spodnji pa **LH**. Skozi te povezave med črkami in njihovimi simbolnimi pomeni lahko razberemo veliko o vilinski modrosti in zlasti duhovnosti.

Mešeahašim - božji posrednik

Mešeahašim je pentagramska beseda, sestavljena iz petih črk, razporejenih v dva para in samostojno črko. Različni strokovnjaki dolgo niso doumeli prave simbolike te besede. Po odkritju v votlini, so v njej videli dokaz o svetosti pentagrama. Povezovali so jo celo s hebrejskim imenom Jezusa - **IHŠHV**, torej materijo, Dopolnjeni (izpolnjeni) z duhom.

Šele kasneje je uspela identifikacija pravega simbola. Ne gre za pentagram, temveč za tristranično piramido s točko v sredini. Vse simetrične besede so liki s točko ravnotežja v sredini. Pri **HMŠHM** imamo opravka z dvojnimi **Merea** (M), ki pomeni vodo, torej elementarni princip časa. Tukaj sta še dva **Haniha**, razložena že v prejšnjem podpoglavju. Osrednja črka **Šalam** (Š, Sh) je

črka pozdrava in meditacije. Osrediščenje personifikacije Mešaraha je meditacija, torej neprekinjena povezava s Tistim (Elahalo). Je vez med manifestiranimi sferami. Na zgornji sliki je tako po domače narisana grafična podoba besede. Med drugim nam sporoča, da moramo biti trdno na tleh, da se lahko vzpnemo v nebo. Ima šest stranic, vsaki ustreza ena od točk Elahale. V tej povezavi so zapletena razmerja, ki presegajo namen tega članka.

Piramida svete besede Mešeahašim

Kaj pa dobimo, če združimo besedi Elahala in mešeahašim? Katere črke so na voljo? A, H, L, M in Š. Kaj pa

potrebujemo za besedo groze, Elejlo? ALILA je pentagramska simetrična beseda, ponazorjena z narobe obrnjeno piramido. Središče piramide predstavlja črka I, **Jilad**. To pomeni v mistični klasifikaciji dlan in pogum. Če združimo obe piramidi, kateri postavimo v kocko prostora, dobimo **AIŠ**, Eajiš - sveto seme. To »sveto seme« je ena največjih skrivnosti sveta. Kaj pomeni? Kako interpretirati ta spoj osrednjih črk?

In najdemo se še pred eno skrivnostjo ... Prepustimo jo neki drugi priliki.

Fantastična zbirka

FANTAZIJA!

Literarne poslastice

Bojana Ekselenski

Nekaj o meni

Rodil sem se 29. 6. 1964 v Celju. Obiskoval sem IV. Osnovno šolo Celje, ki se je preimenovala v osnovno šolo Ivan Kovačič Efenka, in znova nazaj. Srednjo kemijsko šolo sem obiskoval v Celju. Po srednji

šoli sem odslužil vojaščino. Nato sem se zaposlil v Cinkarni Celje, kjer vedrim in oblačim še zdaj. Mimogredno sem ljubiteljski izredni študent EPF Maribor. Živim, životarim in ustvarjam v Celju, s pogledom na sveže pečeno gradbišče, ki je že nekaj časa zaraščena gradbena jama s čisto pravim jezerom za gojenje komarjev.

S pisanjem sem začel že zgodaj. V 90-tih letih zadnjega stoletja prejšnjega tisočletja sem začel sestavljati fantazijski svet Vitezov in Čarovnikov. Zamislil sem si, da bom spesnil dolg fantazijski ep. Ker sem hotel zadano nalogo narediti na najvišji možni ravni, sem se vrgel v

študij vsega, kar bi utegnil potrebovati. To je vključevalo študij mitologij, religij, podrobnejše proučevanje antične in zgodnje srednjeveške zgodovine Evrope, teorijo delcev ipd. Prebral sem debel špeh o superstrunah in podobnem.

Leta 2006 sem bil dovolj izobražen in načitan, da sem postavil spletno stran. Kmalu sem tam objavil dražilnik prihajajoče prve knjige. Padla je tudi odločitev – fantazijska saga bo imela 4 dele, ker sem se hotel izogniti klišeju trilogije. Nadalje sem se odločil še za eno, za Slovenijo popolnoma nenavadno stvar, fantazijski svet bo imel spletno podporo.

Leta 2007 je s podporo našega podjetja izšla prva knjiga. **Vitezi in Čarovniki - Indigo otroci** so bili izdelek v stilu »one man band« v vajeniškem obdobju. Knjiga je izšla pri Založbi Trubar. No, matičnemu Desku se lahko zahvalim za distribucijo v vse knjižnice. Začetek je bil opravljen.

V času do druge knjige sem portal postavil na moderno platformo, pisal sem vmesne zgodbe in na začetku leta 2008 prišel na idejo fanzina. **Vitezi in čarovniki** so dobili nekaj, kar nima nobeno delo v Sloveniji – svoj čisto pravi fanzin. Imenoval sem ga **Jašubeg en Jered**, ki v viliščini moje paralelne resničnosti pomeni **Novice iz Drugotnosti**.

Ne bom pozabil, kako se je scena norčevala iz okornih začetkov. Tudi knjiga je bila v takrat še delujočem odvrtku scene deležna nič kaj nežnega sprejema. Občutil sem vso njeno bizarnost z močnim kanibalnim značajem. A komu mar? Rinil sem s fanzinom naprej. Naslednje leto fanzin preraste v magazin, saj pridobi ISSN številko in ni več fanzin mojega fantazijskega sveta. Medtem je umrla Neskončnost, glasilo društva Prizma in za tem k počitku leže še samo društvo, ki životari samo še na občasnih lastnih srečanjih. Jašubeg en Jared postane promotor in glasnik slovenskih avtoric in avtorjev spekulativnih knjig. Letos je bil ta fanzin nominiran za ESFS nagrado, ki se mu je za las izmuznila. Nominirana je bila tudi spletna stran, ki jo urejam – Drugotnost.si.

Skupaj z Andrejem Ivanušo, Ružo Barič in Amedejo M. Ličen in leta 2011 smo ustanovili Društvo ustvarjalcev spekulativnih umetnosti Zvezdni prah. Danes društvo šteje 9 članov, od tega je dr. Vid Pečjak častni član.

Na prvi zaresni slovenski konvenciji nam ljubih žanrov, SiCon 2012, je izšla tretja knjiga, ki ne sodi v štirdelno serijo, temveč je predzgodba, torej nekako nulta knjiga sage.

Vzporedno s temi aktivnostmi sem pripravljaj nekaj zgodb in drugo knjigo **Vitezi in čarovniki - Indigo novi svet**. Tukaj nisem želel, da bi bila narejena tako amater-

sko kot prva. Leta 2010 sem začel iskati ilustratorja. Takrat mi je v roke prišla profesionalno izdelana knjiga Mateje Blažič z ilustracijami Marka Jordana. Z njim sem se hitro dogovoril. Dal sem mu zgolj osnovne napotke in nastala je veličastna slika, ki je sama zase umetniško delo. Mark je narisal odlične notranje naslovnice in veliko svetoval pri izdelavi zemljevida, ki je nastal s profesionalnim programom. Lektoriranje sem prepustil našemu sodelavcu mag. Zoranu Pevcu, ki je odličen lektor, esejist, pesnik in strokovnjak za jezik. Leta 2011 sem se podal na misijo iskanja založnika. Dogovoril sem se kar s prijateljem Andrejem Ivanušo, ki ima založbo Pro-Andy s.p. Poleg založniškega dela je opravil veliko in pomembno delo s prelomom knjige. Vitezi in Čarovniki: Indigo novi svet je, znova s podporo našega podjetja, izšla sredi januarja 2012.

Knjiga bo leta 2013 izšla v elektronski obliki. To se bo izvedlo v okviru samozaložniške zbirke Fantazija.

Vitezi in čarovniki - Votlina skrivnosti je arheološki triler s primesmi fantazije in znanstvene fantastike. Lekturo je opravil mag. Zoran Pevec, ilustracijo je narisal Mark Jordan, a prelom in založništvo sva tokrat opravila skupaj z Andrejem Ivanušo (Pro-Andy s.p.), popolnoma brez vsakršne podpore ali subvencije.

Knjiga je izšla v samozaložbi tudi v elektronski obliki v zbirki Fantazija.

V letu 2013 bo izšla tudi temeljito prenovljena prva knjiga, **Vitezi in čarovniki - Indigo otroci**. Knjiga bo uredniško in lektorsko urejena, dodano bo nekaj razširitev zgodbe, več dodatkov in izšla bo odlično opremljena. Za vse bo poskrbela utečena ekipa Marka, Andreja in seveda Zorana. Čisto na koncu leta, morebiti na začetku leta 2014, pa bo izšla še knjiga **Vitezi in Čarovniki - Zbrane zgodbe Drugotnosti**.

Duhovi Aldeverga je že v elektronski obliki, a Zadnji boj Zeolije bo izšla najkasneje do konca maja 2013.

Indigo otroci bo najprej izšla v elektronski obliki. Poleg obsežnega romana bo vsebovala ogromno dodatkov, ki an zanimiv način razširijo univerzum Vitezov in Čarovnikov.

Seveda to ni moje edino literarno udejstvovanje. Spisal sem nekaj kratkih zgodb. **Atlantis - Imperij sončnega boga** je bila objavljena na Hrvaškem v reviji Eridijan, ki jo izdaja Udruga 3. Zmaj iz Reke.

Seveda pa poleg pisanja počnem še kaj drugega. Najprej ostanimo pri literaturi.

Prevajam odličen in nagrajen roman hrvaškega prijatelja Zorana Krušvarja, Izvršitelji nauma Gospodnjeg, ki je bil že preveden v več evropskih jezikov.

Od ustanovitve sem član Društva Zvezdni prah, od jeseni 2010 sem aktivni član Celjskega literarnega društva, agent Eurocona za Slovenijo sem od decembra 2011 in aktivno delujem kot promotor spekulativnih umetnosti.

Društvo Zvezdni prah je prevzelo aktivno vlogo pri vključevanju slovenskih spekulativnih umetnosti v mednarodne tokove (aktivna udeležba v krovni evropski organizaciji European Science fiction society (ESFS), in vzpostavitev kontakta s svetovno organizacijo Word Science Fiction Society (WSFS).

Leta 2011 sem postal agent Eurocona (letne evropske konvencije ESFS) za Slovenijo in letošnje leto sem postal še agent Wordcona (letne svetovne konvencije WSFS) za Slovenijo. V praksi to pomeni, da koordiniram slovensko formalno udeležbo na evropskem in svetovnem dogodku leta.

Aprila 2012 se je Slovenija prvič udeležila Eurocona, ki je bil v Zagrebu. Pripravili smo slovenske nominacije za evropske nagrade in domov prinesli ESFS nagrado za mladega avtorja (Aleš Oblak za Hišo dobrih gospodov).

Leta 2012 sem se udeležil Festivala Fabula, kjer sem prišel v finale s kratko zgodbo Časovni kredit. Zgodba je bila prevedena v angleščino in hrvaščino.

Leta 2013 sem znova prišel v finalni nabor Festivala fabula z zgodbo Disk Življenja. Zgodba se prevaja v hrvaščino in angleščino.

Nagrade

Kratka zgodba Časovni kredit je bila leta 2012 nagrajena z Drejkovo nagrado v kategoriji Kratka zgodba.

Fanzin Jašubeg en Jered: Novice iz Drugotnosti je bil leta 2012 prejemnik Drejkove nagrade v kategoriji Fanzin.

Fanzin Jašubeg en Jered je bil ESFS nominiranec v letih 2012 in 2013 v kategoriji Najboljši fanzin.

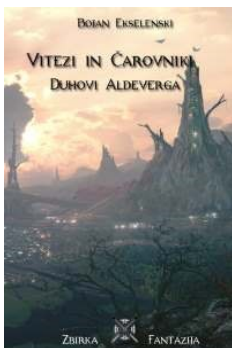
Zbirka Fantazija—izšlo ali tik pred izidom:

Pričujoča knjiga Votlina skrivnosti je v tiskani obliki izšla leta 2012.

Elektronska oblika je malce počiščena in ima Dodatke. Ker gre za nekako »nulto« knjigo, je dodan obširen esej o Elejli in nekaterih zanimivih konceptih vilinske kozmološke doktrine.

ŽE IZŠLO!

Duhovi Aldeverga je novela, umeščena v čas takoj po dogajanju v prvi knjigi—Indigo otroci.

Spremljamo pot družčine, ki jo v Indigo otrocih zapustimo na robu Ozunja. Priča smo izdaji, izgubi ljubljene osebe, spletkarjenju, lažem in ponosu. To je tudi nauk o pasteh napuha in plemenitem žrtvovanju. Novela pomembno razširi univerzum

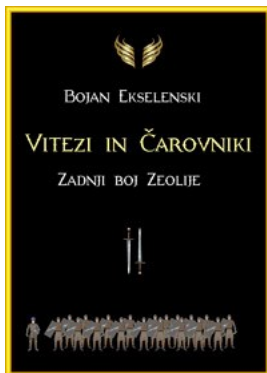
ŽE IZŠLO!

Prvenec Indigo otroci je moje prvorojeno knjižno dete. V razširjeni, popravljene in urejeni izdaji prinaša popolnoma novo izkušnjo. V razširjeni izdaji je drugačen raspored poglavij, dodano je nemalo dodatne vsebine, ki zgodbo vodi bolj tekoče. Dodan je uvod v dogodke, ki so pripeljali do udejanjenja Mešaraha, mitskega viteza in čarovnika.

V OBLIKI E-KNJIGE

PREDVIDENO 2013!

Zadnji boj Zeolije je novela, ki se dogaja neposredno po Indigo otrocih, pravzaprav je umeščena tik pred Duhove Aldeverga in se z njimi delno pokriva. Zgodba opisuje dramatični boj Zeolije, razkrije nekaj zanimivih ozadij in v zgodbo vpelje nekaj novih likov.

V OBLIKI E-KNJIGE

PREDVIDENO MAJ 2013!

Indigo novi svet je druga knjiga osrednje sage. V tiskani izdaji je izšla konec leta 2011. V elektronski obliki prinaša nekaj drobnih sprememb in ekskluzivno posebno zaključno poglavje. Že v tiskani izdaji bogati dodatki so še razširjeni z novimi vsebinami.

Zgodba se nadaljuje 3 leta po dogajanju v Indigo otrocih. Spremljamo Borisovo študentsko življenje in njegovo hitro preobrazbo v vojskovodjo

Diluala, zahoda Drugotnosti. Zakaj se je Dilual zapletel v vojno z Vilinskim kraljestvom? Kako je Aledus obdržal in celo okrepil oblast? Kako je Orwen postal plemič najvišjega ranga? Kaj se je zgodilo z ljubeznijo med Borisom in Lučko?

V OBLIKI E-KNJIGE

PREDVIDENO JUNIJ 2013!

Bibliografija Vitezi in čarovniki

Vitezi in Čarovniki: Indigo otroci (2007)

ISBN 978-961-916145-6

Vitezi in Čarovniki: Indigo novi svet (2011)

ISBN 978-961-927668-6

Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (2012)

ISBN 978-961-933730-1

Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (2013) v obliki E-knjige:

- ISBN 978-961-934711-9
- (pdf) ISBN 978-961-934710-2
- (ePub) ISBN 978-961-934712-6 (mobi)

Vitezi in čarovniki: Duhovi Aldeverga (2013) v obliki E-knjige:

- ISBN 978-961-934713-3 (pdf)
- ISBN 978-961-934714-0 (ePub)
- ISBN 978-961-934715-7 (mobi)

Zvezdni prah 2012 - letni zbir slovenske fikcije (2012), ISBN 978-961-269-817-1 (sourednik) in objava kratke zgodbe Zvezdni otrok.

Spletne strani:

Vitezi in Čarovniki: www.vitezicarovniki.com

Drugotnost (jašubeg en Jered): www.drugotnost.si

Društvo Zvezdni prah: www.zvezdni-prah.si

Konvencija ZF&F: www.sicon-konvencija.eu

NAUK: Delajte dobro!